

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Higgins_Jack-Noční_plavba.pdb

PDB Name: Higgins_Jack-Noční_plavba

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Noční plavba

jack Higgins

i.
Grácie

Manning se najednou probрал z hlubokého, bezesného spánku. Otevřel oči, ale nemohl si uvědomit, kde vlastně je. Ležel a zíral do stropu kajuty, myšlenky soustředěné na pot, který mu stékal po těle. Byl svlečený do pasu, na sobě měl jenom sluncem a slanou vodou vyšisované džíny. Mrknul na hodinky, zhoupnutím přehodil nohy z postele na podlahu a zůstal sedět. Nepřítomně si prohlížel bosá chodidla. Za pravým okem cítil škubavou bolest. Po chvíli uslyšel kroky na schůdkách do kajuty. Vstoupil černocho neurčitého věku s jasnými a inteligentními očima v obličeji popraskaném a plném

vrásek z roků strávených na moři. Na sobě měl ošuntělou kšiltovku, jasně červenou košili a světle modré džíny. Manning se na něho podíval a vypravil ze sebe: "Sethe, sakra, nevíš, čím jsem?"

Námořník se ušklíbl: "Dneska máme zase svůj den, co? Možná bys měl ten rum ještě chvíli vyležet.

Uvařil jsem trochu čaje."

"Skvělý. A kde je náš klient?"

"Pan Morrison si šel s harpunou zalovit na útes. Říkal, abych tě nebudil. Doufám, že bude mít větší štěstí než s tím tuňákem. Rybář teda zrovna není."

"Hele, pokud jde o nás, tak si za svých sto padesát dolarů na den může bejt, co chce, jasný?" řekl Manning.

Potom vyšel za Sethem po schůdkách na palubu, opřel se jednou nohou o zábradlí a pozoroval záliv. Byl to vysoký, silný muž. Široká ramena, vlasy vybledlé od slunce, tváře zarostlé dvoudenním vousem. Lícní kosti napínaly vysušenou kůži a rámovaly klidné, bezvýrazné oči.

Ve vzdálenosti jedné míle plula z Nassau dolů zálivem dvojstěžňová jachta. Na plachtách se jí vzdouval nápis Severozápadní obchodní společnost. Směrem na sever letěl malý hydroplán. Jeho stříbřitěmodrý trup odrážel paprsky slunce.

"To je Jimmy Walker. Převáží turisty do Eleuthery," řekl Seth, když přinesl čaj. "Tuhle sezónu se mu daří docela dobře."

"A taky to hned roztáčí," řekl Manning. "Každou noc investuje do baru na Caravelu."

"Myslím, že to není zrovna rum, co ho tam táhne," zapochyboval Seth.

"Sethe, někdy se mně zdá, že si docela libuješ v rejpaní do vosího hnízda." Manning vychrtnul zbytek čaje do moře. "Asi bych se měl podívat po Morrisonovi. Nesmí se mu nic stát. Přišel bych o dobrou pověst."

"To teda jo," odsekl Seth kysele a pomohl Manningovi zapnout popruhy potápěčského přístroje.

"A co harpuna?" zeptal se Manning.

Seth pokrčil rameny. "Jednu jsi minule rozbil a ještě jsi ji nedal spravit. Druhou si vzal Morrison."

"A možná ji už má zapíchnutou v pravém chodidle."

Manning si nasadil potápěčské brýle a přehoupl se přes bok lodi do čisté vody. Na chvíli se zastavil, aby si upravil náustek automatiky, a potom se pustil širokým obloukem dolů do hloubky.

Stále ještě ho překvapoval pocit stavu beztlíže a příjemné samoty v tichém světě. Mořské řasy pokrývaly dno jako koberec a při každém pohybu propouštěly záblesky slunce.

V prolukách mezi nimi se od bílého pisku odrážely mušle a červené mořské hvězdice.

Útes byl jako prales z korálů, pokroucených do fantastických tvarů, ze kterých se k hladině zdvihaly ošklivě a nebezpečně schránky černohlávky, jednoho jejich druhu, podobného zborceným sloupům.

Několik pruhovaných stříbrných okounů se honilo mezi výrůstky korálů. Na chvíli se zastavil a pozoroval je. Potom je silným záběrem ploutví rozehnal a plaval dál za okraj útesu, který se svažoval do nedohledna. Dole v modré hloubce se zdvihala a klesala hejna duhových rybek. Jejich barva se s každým pohybem měnila.

Najednou je rozrazilo několik modrých makrel pronásledovaných žralokem. Neviditelná síla smetla Manninga k jedné straně, jak se žralok prosmýkl kolem. Zastavil se, aby se přidržel zubatého okraje trhliny, která se otvírala v útesu, když vtom Morrison vyplaval ze zelené mlhy a zamířil k hladině.

V jedné ruce držel harpunu a v druhé bodec s napíchnutým stříbrným okounem. Manning vyrazil za ním. Američan se zastavil a mával kolem sebe propíchnutou rybou. Z pravého ramene mu vytékala hnědá krev a v dlouhých pruzích se míchala se zelenou vodou. Zblízka Manning uviděl, že má paži ošklivě poraněnou korálem.

Američan pokrčil rameny a zatvářil se, jako by chtěl říct, že to nic není. Ve stejné chvíli se mu ale oči rozšířily leknutím. Manning se začal otáčet, když mu něco s obrovskou silou vrazilo do zad a vrhlo ho to proti útesu. Uvědomil si modrý a stříbrný záblesk, a když se otočil, uviděl skoro dva a půl metru dlouhou barakudu, jak mizí do tmy.

Morrison v úleku upustil harpunu. Snášela se do zelené hlubiny a bodec táhla za sebou na jistícím lanku. Manning za ní vyrazil, chytil ji za lanko a přitáhl k sobě. Rychle ji znovu nabíjel a přitom uviděl Morrisona, jak se snaží nacpat do úzké trhliny ve skále.

V tom okamžiku se barakuda zase vynořila a zastavila se asi šest metrů od Američana. Za chvíli se k ní přidala druhá.

Oblak krve se postupně zvětšoval. Manning si uvědomil, že brzo přiláká další dravé ryby. Zamířil nahoru a vystřelil přímo do bílého břicha jedné z nich. Ryba se zkroutila v křeči, vytrhla mu harpunu z ruky a překulila se na hřbet. Ocasem tloukla do vody. Krev barvila bílý vír kolem ní.

Manning doplav k Morrisonovi a vytáhl ho z trhlíny. Když se otočili, uviděli druhou barakudu, která se přitočila k poraněné rybě; z dolní čelisti jí trčely vražedné zuby. Moře zavířilo a ryba s kusy kůže a kostí v tlamě odplouvala pryč. Z přítmi začaly probleskovat další stříbřité stíny. Manning chytil Morrisona za ruku a strkal ho k hladině.

Plavali mělčinou nad červenými a zelenými korály, až se nad nimi objevil trup Gracie. Vynořili se u její zádi. Morrison vylezl po žebříku jako první. Seth mu pomohl přes zábradlí. Když se nahoru dostal i Manning, uviděl Američana svaleného na palubě. Ramena se mu zdvihala, jak ztěžka oddechoval.

Seth se podíval zkoumavě na Manninga, který si sundával brýle a přístroj: "Nějaký problémy?"

"Pan Morrison si odřel rameno a pár barakud o něj projevilo zájem."

Morrison se posadil a Seth ho začal prohlížet. Potřásal hlavou: "Pane Morrison, říkal jsem vám, abyste se vyhnul těm černým korálům. Člověk si při harpunování musí dávat pozor, aby nevykrvácel. Většina těch klacků vás nechá na pokoji, ale nesměj cejtít krev."

"Zkusím si to zapamatovat," řekl Morrison.

Manning mu pomohl na nohy. "Půjďme dolů. Ošetřím vám to rameno. Seth zůstane zatím u kormidla."

Morrison se s ručníkem na rameni posadil na jednu palandu. Trochu se třásl. Manning vyndal ze skříňky láhev rumu, nalil do skleničky a podal ji Morrisonovi. Američan ji do sebe obrátil a vděčně se usmál.

"Myslel jsem, že ty povídačky o žralocích a barakudách, který útočí na sportovní potápěče, jsou jenom planý řeči."

"Když cejtěj krev, tak ne," odpověděl Manning a zlehka otíral hluboké rány kyslíčnickem. "A ještě něco - když vystřelíte, hned si harpunu znova nabijte. Nikdy nevíte, kdy ji budete potřebovat."

"Myslím, že už na to nikdy nezapomenu," Morrison zkrivil obličej.

Ve dveřích se objevil Seth.

"Bonaventura, Harry, pluje sem Bonaventura."

"Vem to tady za mě," řekl Manning a obrátil se k Morrisonovi. "To je jeden můj starej přítel. Chci si s ním promluvit."

Otevřel zásuvku a vyndal z ní plochý balíček. Potom vyšel na palubu.

Bonaventura byla stará rybářská loď, patnáct metrů dlouhá, zelenobíle natřená. Nátěr se jí ale z boků odlupoval v dlouhých pásech. Kabina s kormidlem byla skoro tři metry nad palubou, a když se loď otáčela, nakláněla se její tíhou nebezpečně na bok.

Na palubě byli dva muži - jeden mladší, do bronzova opálený, oblečený v plátěných kalhotách, a druhý starší, štíhlý, šilhavý, s prořídlymi vlasy. Oba drželi v rukou háky, a když se lodě dostaly odrazníky k sobě, Manning k nim přeskočil.

V podpalubí se na hromadě převalovalo několik mečounů a tuňáků. Mrtvým rybám lítala kolem tlam mračna bzučících much. Sanchez zavolal od kormidla: "Tak polez nahoru, amigo."

I když mu bylo nejméně šedesát, byl to silný a šlachovitý muž s tělem vysušeným od moře a slunce na troud. Když Manning vylezl nahoru, uviděl, jak nalévá džin do dvou špinavých sklenic. Sanchez se otočil a jednu Manningovi nabídl.

"Na tvoje zdraví," řekl španělsky. Neznělo to příliš vesele.

"I na tvoje," odpověděl Manning dokonalou španělštinou. "Tak co se děje v Havaně?"

"Jako obvykle." Starý muž se otočil a plivl z okna. "Dřív jsme měli naději, ale teď, když Američani slíbili, že nezaútočej..."

Manning polkl džin a řekl: "Vsadím se s tebou o maličkost - o sto dolarů, amerických, samozřejmě, že Castro za rok na Kubě už vládnout nebude. Bereš?"

Starý muž se zasmál, plivl si do dlaně a pevně seřel Manningovi ruku. "Taková nabídka se nedá odmítnout." Pozvedl sklenku. "Na Castra. Ať se usmaží v pekle!"

Vytáhl ze zásuvky krabici tenkých doutníků a jeden Manningovi nabídl. "A co Marie - má se dobře?"

Pořád ještě zpívá na Španělským ostrově v tom klubu? jak se to tam jmenuje - v Caravelu?"

Manning přikývl. Vytáhl balíček, který měl za opaskem, a hodil ho na stůl plný map. "Tady je od ní dopis - jako vždycky. Jak se vede její mámě?"

Sanchez si povzdechl. "Moc dobře ne, amigo. Ale Marii to neříkej. I tak má dost starostí." Vytáhl z kapsy u košile zalepenou obálku a podal ji přes stůl Manningovi. "Dopis od starý paní. Samozřejmě, že v něm píše, jak se má dobře. Hrozně moc si přeje, aby si to myslela i Marie."

"Pořád ještě není šance ji dostat ven?"

Sanchez zakroutil hlavou. "Nepřipadá v úvahu. A i tak - není na tom moc dobře se zdravím. Prostě by to nešlo." Poklepal Manninga po rameni. "Možná se všechno za pár let zlepší, co? Potom se budete moci vrátit zpátky. Ty do firmy, kterou ti ukradli, a Marie domů. Zas to bude jako dřív."

Manning přikývl. "Všechno je v neustálém pohybu, Sanchezi. Všechno se mění."

"Možná máš pravdu," povzdechl si Sanchez a podal Manningovi ruku. "Bůh s tebou, amigo, a vyříd' Marii, aby byla opatrná. Minulej tejden zabili v Hondurasu dva z našich lidí. Odpráskli je na ulici. Fidel má dlouhý prsty."

"Na Kubě je možná vtělený bůh - v Nassau by ho asi rovnou šoupli do blázince." Manning se spiklenecky usmál a začal sestupovat po žebříku. "Tak zase příští měsíc."

Když přelézal zpátky na svoji loď, objevil se na palubě Morrison a hned za ním i Seth. Američan se zastavil a zapaloval si cigaretu. V okamžiku, kdy popošel dopředu, se Bonaventura obracela na širé moře a na zádi se přitom objevilo její jméno a domovský přístav.

"Havana?" zeptal se Morrison překvapeně. "Nevěděl jsem, že se kubánské lodě dostávají tak daleko na sever."

"Musej, pokud chtěj lovit tuňáky a mečouny," řekl Manning. "Od revoluce se musej spoléhat jenom na své lodě. Nikdo z ostrovů by se z nich neodvážil víc jak na míli daleko. Maj takovej dost nepříjemnej zvyk zkonfiskovat ve jménu revoluce všechno, co se jim zlíbí."

"To znělo trochu zatrpkle, pokud jsem slyšel dobře?"

"Jo, dobře. Měl jsem v Havaně prosperující firmu. Když přišli fidelovci, zabavili ji, stejně jako všechny další firmy ve městě, který vlastnili cizinci. Podařilo se mně v poslední chvíli vypadnout z přístavu na Grácii, ale bylo to o chlup."

"Takže vám přítel Castro na srdci příliš neleží?"

Manning pokrčil rameny. "Je dost chytřej. Musel bejt chytřej, když dokázal z invaze osmdesáti dvou chlapů udělat oslavovanou revoluci. Ale už se objevujou trhliny. Nemůže vydržet - aspoň ne dlouho."

"Myslíte tím tu patálii s Ruskem?"

"Něco z jeho pohledu mnohem důležitějšího. Guagiros - špinavý rolníky. Měli mezi ně rozdělit půdu, jenomže z většiny tý půdy se vyklubala pěkně hustá panenská džungle nebo křovinatý hory. Mám ten dojem, že domorodci začínaj bejt trochu neklidný."

"Takže možná dostanete tu prosperující firmu zpátky dřív, než se nadějete."

"No, aspoň věřit tomu můžu." Manning se podíval na hodinky. "Když sebou teďka hodíme, dostaneme se do Johnstownu ještě před setměním. A tam mně můžete koupit ten slíbený drink. I když to s tím tuňákem nevyšlo, myslím, že to odpoledne stálo chvílema za to."

"S radostí," řekl Morrison.

Když sestupoval dolů, Seth už navíjel kotvu. Manning odešel ke kormidlu a nastartoval motory. Za chvíli přidal rychlost a otočil loď směrem k zálivu.

2.

Španělský ostrov

Ke Španělskému ostrovu připluli pozdě večer. Bílá linie příboje rámovala pláž ohraničenou palmami, které se vpíjely do zářivě oranžové oblohy.

Když Gracie zahýbala do Johnstownského přístavu, vyplouvala z něj na moře motorová výletní jachta.

Přes vodu k nim doléhal bezstarostný smích, veselý a pronikavý, který se v nastávající tmě mísil s tlumeným chodem motorů.

Manning ubral rychlost a zamířil s lodí k rozpadávajícímu se kamennému molu na východní straně přístavu. Vysoký, hezký černoch v uniformě koloniální policie seděl na zdi a kouřil cigaretu. Sehnul se a zachytil lano, které mu hodil Seth.

Manning vypnul motory, natáhl se pro svůj starý námořnický kabát a vyšel na palubu, kde na něj už čekal Morrison. Když se po starém, rezavém žebříku dostali na molo, mladý policista už seděl zpátky na zdi. V úsměvu mu blýskly pevné, bílé zuby. "Chytil jste něco, pane Manning?"

Manning zakroutil hlavou. "Starou bačkoru, Joe." Obrátil se k Morrisonovi: "Znáte seržanta Howarda? Je zástupcem britský říše v týhle části světa. Nebo aspoň toho, co z ní zbylo. Všechny nás drží pěkně v lati."

Morrison přikývl. "Potkali jsme se už včera, když jsem přiletěl. Nedáte si s námi něco k pití, seržante?"

"Na to je ještě trochu brzo. Možná si dám říct - ale až později."

"Platí," řekl Morrison a vydal se s Manningem podél mola do baru. Seržanta a Seta, kteří se o něčem rozpovídali, nechali u lodi.

Zahnuli okolo nábreží a pomalu přicházeli ke Caravelu. Zaslechli zvláštní, pulsující rytmus hudby goombay, verze kalypsa, která se hrála v Nassau. Z baru byla vyhlídka přímo do přístavu, terasu v průčelí stínily mandloňové stromy.

Původně to byl levný pobřežní hotýlek pro rybáře, lovce mořských hub a jiné pochybné existence s nestálým příjmem, ale v sezóně ho obléhali turisté. Asi doufali, že v něm najdou tu pravou atmosféru. I když se ceny a služby podle toho měnily, většina starých hostů zůstávala.

Vlastně až na malé přistavěné kasino zůstal Caravel stejný jako dřív. Místo klimatizace se u stropu otáčely staromódní větráky a ve stěnách svítila dlouhá akvária s tropickými rybami.

U většiny stolků, natěsnaných okolo malého parketu, už seděli hosté. Návštěvníci ostrovů byli zvyklí večeřet dříve. Orchestr hrál kalypso na maličkém pódiu v rohu vedle klenutého vchodu, zakrytého závěsem z korálů. Několik párů tančilo.

Manning s Morrisonem se protlačili davem a Američan objednal džin sling, nápoj smíchaný z džinu, vody, cukru a citrónu. Jimmy Walker seděl u nedopité sklenice na druhém konci baru. Na sobě měl bundu Královského vojenského letectva s odpáranými výločkami. Mladý, bezstarostný obličej mu stínila stará vojenská čepice posunutá do čela.

Zasmál se na Manninga. "Viděl jsem tě odpoledne kotvit u Kočičího ostrova. Chytills něco?"

Manning zakroutil hlavou. "Jak jdou obchody?"

"Nemůžu si stěžovat. Dneska jsem přivez z Nassau plný letadlo."

"Nepochopím, jak se ti daří udržet ten starej křáp ve vzduchu," zapochyboval Manning. "Dáš si ještě něco k pití?"

Walker dopil sklenku a zavrtěl hlavou. "Ještě musím natankovat v přístavu. Beru s sebou nějaký lidi do Nassau, aby stihli půlnoční letadlo do Miami. Škoda, že neuvidím Mariino vystoupení. Vyříd' jí, že mě to mrzí."

"To víš, že jo," zamračil se Manning.

"No jasné. Vsadím se, že je na tebe spoleh." Walker se drze ušklíbl a zmizel v davu.

Manning nabídl Morrisonovi cigaretu a Američan řekl: "Tak nevím, ten mladík se na můj vkus dost naparoval."

"Je moc mladej," odpověděl Manning. "A myslí si, že je zamilovanej."

"A je?"

"Kdoví. V jeho věku se chlap zamiluje do každý jen trochu hezký ženský, na kterou narazí."

"To mám teda štěstí. Mně se z téhle fáze nikdy nepodařilo vyrůst." Morrison dopil sklenku. "A teď mě omluvte. Myslím, že si dám pořádnou koupel. Nechtěl byste se mnou později povečeřet?"

Manning zavrtěl hlavou. "Ale i tak - díky."

"Tak snad někdy příště." Morrison otevřel peněženku a položil na bar několik bankovek. "Malý příspěvek k vašemu účtu."

Manning přepočítal peníze a zamračil se. "Dohodli jsme se na sto padesáti dolarech za den. Dal jste mně o stovku víc."

"Myslím, že vám přinejmenším dlužím alespoň jednu novou harpunu." Morrison se zasmál. "Tak v kolik zítra ráno? Mám pořád ještě spadeno na toho tuňáka."

"Žádný spěch. Sejdeme se v osm na molu."

"Budu se těšit."

Američan se začal prodírat k východu. Manning uložil peníze do postranní kapsy a objednal si velký rum. Když si zapaloval cigaretu, ozval se virbl bicích a taneční parket se najednou vyprázdnil. Ze ztlumených světel vyjel ostrý kužel bodového reflektoru a zamířil na klenutý vchod vedle orchestru.

Sálem se rozlehl náhlý vzdech, jako by obecnostvo najednou zalapalo po dechu, když Marie Salasová rozhrnula závěs z korálů. Byla oblečená do černých kožených jezdeckých kalhot a bílé hedvábné košile, zavázané v pase na uzel. Obličej jí stínil černý kordóbský klobouk.

Na chvíli se zastavila, jako by na něco čekala. Její prsty něžně přejely po strunách kytary. Začala zpívat. Neměla čistý hlas, a přesto hluboko v něm bylo něco přitažlivého - snad dotek noci nebo padající soumrak. Možná jenom půl tuctu lidí v místnosti rozumělo tomu, o čem zpívá, ale na tom nezáleželo.

Manning si vzpomněl na jejich první setkání onoho horkého červencového odpoledne. Na rybářskou loď z Kuby, přetíženou uprchlíky, bezmocně zmítanou vlnami v zálivu. Byla to její až hrůzu nahánějící odevzdanost, téměř důstojný klid, který ho k ní hned napoprvé přilákal.

Nebyla krásná v běžném smyslu toho slova. A přesto její pleť s olivovým odstínem, modročerné vlasy svázané šarlatovou stužkou a vyzývavý jevištní kostým zatlačily všechny ostatní ženy v místnosti do pozadí.

Když dozněla její píseň, rozhostilo se na chvíli strnulé ticho, které náhle přešlo v bouřlivý potlesk. Přijala ho jako toreador na náměstí Plaza v Mexico City, s kloboukem v napřažené pravé ruce a se sraženými patami. Když si Manning objednával další rum, přešla z pózy toreadora do prudkého flamenga, tančila, zpívala a podupávala vysokými podpatky španělských bot. Píseň zakončila vzrušujícím, hrubým, pronikavým tónem.

Tentokrát byl aplaus ještě delší. Zmizela za korálovým závěsem a opět se z něho vynořila, zastavila se ve strnulém postoji, podpatky sražené k sobě. Pomalu se otáčela a klouzala očima po davu. Manning pozvedl sklenku, když se setkala s jeho pohledem. Mírně mu pokynula. Přidala ještě jednu píseň a nakonec za zpěvu odtančila z pódia pryč. Její hlas dozníval v dálce.

Orchestr spustil další goombay a Manning se protlačil davem do kasina. Bylo ještě brzo. Sázky zatím vázly. Jeden nebo dva lidé postávali u stolu s ruletou, ale krupiér předstíral trpělivou hru, aby zabil čas, než přijde víc hráčů.

Kurt Viner, majitel Caravelu, seděl u stolu ve vzdálenějším rohu místnosti a počítal tržbu z předchozí noci. Jeho manažer mu postával za zády. Viner, štíhlý, šedivějící Němec tak kolem padesátky, působil v bílém smokingu mírně aristokratickým dojmem.

Vzhlédl, když Manning vstoupil do místnosti a zamával na něho: "Harry, jak se vede?"

Manning vytáhl dvě stě padesát dolarů, které dostal od Morrisona, a hodil je na stůl. "Malý příspěvek na účet. Nějak jsem ho poslední dobou zanedbával."

Viner se postavil a kývl na manažera. "Připište to na účet pana Manninga. Pokud mě budete potřebovat, jsem u sebe v kanceláři." Potom se obrátil na Manninga. "Dáme si něco k pití, Harry. Ale ne v tomhle randálu."

Prošel dveřmi v rohu, potaženými zeleným kulečnickovým sukem. Manning šel za ním. Na stěnách místnosti, přepychově zařízené v současném švédském stylu, se střídalo obložení z pravých dřevěných panelů s ručně dělanými hedvábnými tapetami. Z rohu vedle okna se stácel do místnosti barový pult. Viner se za něj postavil a Manning si sedl na jednu z barových židlí.

"Morrison je určitě dobrý zákazník. Čím se živí?"

"Nemovitosti nebo něco takového," odpověděl Manning. "Záleží na tom? Všichni jsou stejní. Pupkatý byznysmeni kolem čtyřicítky se spoustou prachů, který nevěděj, jak utratit, a tak hledaj dobrodružství. První věc, kterou udělaj, když přijedou sem, je, že si vybalej kufry, voháknou se jako panák z Hemingwaye, sejdou do přístaviště a čekaj, až jim někdo přinese tuňáka na stříbrném podnose."

"Za což i víc než slušně zaplatí," připomněl Manningovi Viner. "A v dolarech. V dnešní době docela užitečná měna."

"Za což jsem náležitě vděčnej."

"Ty nemáš Morrisona moc v lásce, co?"

"Přišel jsem kvůli němu o harpunu. Ale trval na tom, že ji zaplatí, i když ví, že jsem pojištěnej. Myslím, že je lepší než většina ostatních."

"Určitě. Ať to vezmeš, jak chceš, dvě stě padesát dolarů na den je slušná taxa." Viner se zarázil, a pak pomalu dodal: "Viš, Harry, máš tady dobrou pověst, ale je jasný, že si teď nevyděláváš ani na slanou vodu."

"Máš nějaký lepší návrh?"

Němec si naplnil sklenici a váhavě řekl: "Ty přece občas jezdíváš do Miami, nebo ne?"

Manning přikývl. "Jo, a co má být?"

"Grácie je poměrně velká loď. Mohl bys na ní převážet pasažéry."

Manning se zamračil. "Myslíš tím kubánský utečence? Ilegální emigranty? Umiš si vůbec představit, do jaký bryndy bych se mohl dostat?"

"Bylo by to slušně zaplacený."

"To mně povídej. Pětí rokama v base. Tohle pobřeží se hemží hlídkovými člunama. Obzvlášť teď - po kubánský krizi. A vlastně - jakej na tom máš zrovna ty zájem? Ty přece takhle vydělaný prachy nepotřebuješ."

"Ber to tak, že mám porozumění pro utečence. Ještě pár roků po válce jsem byl jedním z nich." Viner se usmál. "Rozmysli si to. Harry. Ta nabídka platí."

Manning dopil a zvedl se. "Díky, ale zatím na tom nejsem tak špatně. Měj se."

Odešel z místnosti a vrátil se přes kasino do baru. Na chvíli zaváhal, ale potom vyšel do vstupní haly, zahrnul kolem recepcie a vystoupil po schodech do prvního patra.

Okamžitě si uvědomil to ticho. Prošel širokou chodbou. Koberec na podlaze tlumil jeho kroky. Odkudsi z dálky zaslechl ženský smích. Hudba znějící zezdola přicházela jakoby z jiného světa.

Otevřel dveře na konci chodby a vešel. Pokoj byl plný stínů. Na stolku uprostřed stála zacloněná lampa. Francouzská okna byla otevřená na terasu, záclona se ve větru lehce vzdouvala. Přešel místností. Seděla ve tmě ve starém proutěném křesle, zabalená do přikrývky, která ji měla chránit před nočním chladem.

"Ahoj, Harry," řekla měkce.

Nabídl jí cigaretu. Když se nahýbala k hořící sirce, kterou skrýval před větrem ve své dlani, rysy ve tváři se jí uvolnily a oči potemněly.

"Jaký jsi měl dneska den?"

"V žádným případě horší než jindy. Je to báječněj život, ale nesmíš změknout."

Nemohl zakrýt hořkost v hlase. Pokývala hlavou. "Takhle to dál nejde, Harry. Copak se pořád můžeš hrabat v minulosti? Měl jsi v Havaně prosperující obchod, ale přišel jsi o něj. Proč se s tím už konečně jednou nesmíříš a nepřestaneš každý den čekat, že se stane zázrak a že ho dostaneš zpátky?"

"Nejsem na nikom závislej," řekl. "Na živobytí si vydělám."

"Jen tak tak," odsekla. "Co je to za život pro chlapa, jako jsi ty? V Havaně jsi začínal z ničeho. Proč bys nemohl začít stejně i tady?"

"Možná jsem unavenej," řekl. "Uvědom si, že mně je o patnáct roků víc. Před chvilí jsem mluvil s Vinerem. Chce, abych převážel uprchlíky na Floridu. Rychlá noční plavba - nic víc."

Znepokojeně se k němu naklonila. "Doufám, žeš to nepřijal?"

"Neboj se," uklidnil ji. "Tak praštěnej ještě nejsem." Z kapsičky u košile vytáhl obálku a pustil ji Marii do klína. "Dopis od tvý mámy."

Prudce se postavila a odešla rychle do ložnice. Pozoroval ji, jak přešla k lampě a horečnatě roztrhla obálku. Odvrátil se a zůstal stát opřený o zábradlí.

Za chvíli se vrátila a stoupla si vedle něho. "Jak se má Sanchez?"

"Vypadal docela v kondici."

"Říkal něco?"

Podíval se na ni a snažil se zachytit výraz v jejích očích, ale obličej jí zakryl stín. "Jenom že minulej tejden někdo v Hondurasu zavraždil dva z vašich lidí. Vzkazuje, abys byla opatrná. Že Castro má dlouhý prsty." "V tom případě by si měl dávat pozor Castro, aby o ně nepřišel," bylo jediné, co na to řekla.

Manning se zamračil. "Marie, ty ses v něčem zapletená? V něčem, o čem bych měl vědět?"

Usmála se. "Není to nic, kvůli čemu by sis musel dělat starosti, Harry. Opravdu."

Manning se otočil a znovu se opřel o zábradlí. Stála vedle něho tak blízko, že se jí zlehka dotýkal ramenem, kdykoliv se pohnula. Vítr čeřil vodu a z přístavu stoupal mlhavý opar. Cítil v sobě zároveň klid i nepokoj. Měl za sebou těžký den, po jakém se příliš snadno vybavují vzpomínky na minulost.

Povzdechl si a narovnal se.

Vzhlédla. Ze tmy vystoupila bílá skvrna jejího obličeje. "O čem přemýšlíš?"

"O životě," vyhrkl. "O tom, že si člověk nemůže bejt nikdy ničím jistě. Prostě ničím."

Přitiskla se k němu a pevně ho chytla za límec. Objal ji. Venku na obzoru se moře začalo zvedat do bílých, zpěněných vln.

"Před rozedněním přijde bouřka," řekl.

Podívala se na moře a zachvěla se. "Pojďme dovnitř, Harry. Další vystoupení mám až v jedenáct. Zbývají nám ještě tři hodiny."

Něžně se vysmekla z jeho objetí a zašla do místnosti. Na okamžik tam zůstal stát sám. Díval se na moře. Nad střechou temně zasténal vítr a naplnil ho nejasným, iracionálním neklidem. Rychle se otočil a šel za Marií.

Chvíli ležel uvězněný ve stínohře spánku a probouzení. Uvědomoval si, že vítr venku zesílil, a někde daleko na moři uslyšel duté zahřmění hromu.

Po chvíli natáhl ruku, ale dotkl se jenom prázdného lůžka. Byl sám. Odhodil přikrývky a natáhl se pro hodinky. Bylo něco po jedenácté. Chvíli zamračeně seděl, ale potom si vzpomněl, že je pátek a že Marie má noční vystoupení. Určitě ho nechtěla budit.

Vstal, potichu přešel koupelnou a pustil si sprchu. Bodající jehličky studené vody ho probraly k životu, a než se ustrojil, byl zase plný energie.

Bylo půl dvanácté, když sešel dolů. Vítr lomcoval okenicemi na terase. V kasinu postávalo ještě pár lidí, ale bar byl nezvykle prázdný.

Morrison seděl na vysoké barové židli, popíjel džin sling a listoval starým jachtařským časopisem.

Vzhlédl a usmál se. "Zdravím vás. Dáte si něco k pití?"

Manning se zamračeně podíval dolů na opuštěný parket. "Co se to tady děje? Kdy skončilo představení?"

"Teď v jedenáct žádné nebylo," řekl Morrison. Náhlý poryv větru otrásl štítem budovy. "Zdá se, že tady budeme muset přečkat tu pohromu venku."

Manning v sobě opět pocítil ten zvláštní, nevysvětlitelný neklid. Začal se otáčet, když vtom vešel z kasina Viner s kasou v rukách. Chtěl zajít za bar, ale Manning ho chytil za ruku.

"Co se to tady sakra děje? Marie mně říkala, že má v jedenáct další vystoupení. Tak kde teda je?"

Viner položil kasu na bar a zhluboka si povzdechl. "Možná by sis měl radši dát něco k pití, Harry."

Než mohl Manning odpovědět, ozval se zvenku výkřik a přední dveře se rozletěly. Náhlý poryv větru jimi mrštil proti stěně.

Muž, který se vpotácel dovnitř, musel určitě dlouho usilovně běžet. Z jeho olivově zeleného kabátu se řinula voda. Hmátl po hraně barového pultu, opřel se o něj a potichu naříkal.

Byl to starý rybář Saunders, který v sezóně vyjížděl na moře s pronajatou lodí. Viner šel za bar, nalil do sklenice rum a postrčil ji před starce.

"Kopněte to do sebe a vzhopte se. Co se stalo?"

"Jimmy Walker se zřítíl do moře v tom svém starém letadle." Saunders polkl trochu rumu a rozkašlal se.

"Byl jsem asi tři kilometry od přístavu, blízko Černýho kamene, toho útesu. Moře se tam mele jako voda v mlýnském náhonu."

"Zkrat' te to," přerušil ho Manning. "Co se stalo?"

"Copak já vím? Uslyšel jsem ránu jako z děla, tak jsem se kouknul nahoru a uviděl jsem to letadlo, jak

padá do vody. Proletělo vzduchem jako nějaký kámen."

"To jste se nevrátil, abyste jim pomohl?" zeptal se Morrison udiveně.

"V tý mý starý kocábce? Pane, na takhle rozbouřeném moři jsem měl co dělat, abych se sem dostal celej. Myslěl jsem, že bude nejlepší, když seženu nějakou pomoc."

Ozvala se rána, jak Viner upustil láhev rumu, kterou právě držel. Lehce se zapotácel, obličej mu zbělel. Chytil se baru, aby nespádl.

"Proboha, co je? Vzchop se, člověče," obrátil se na něj Manning. "Popadni kabát a jdeme."

"Tys to nepochopil. Harry," řekl Viner. "V tom letadle byla i Marie."

Manning stál a zíral na Vinera. Tělo mu roztrásla zimnice. V tom okamžiku rozrazilo nebe náhlé zahřmění a na střechu začal bubnovat déšť.

3.

Temné vody

Když Gracie opouštěla bezpečí přístavu a vyplouvala na širé moře, silně přšelo. Manning zařadil nejvyšší rychlost. Loď vyrazila se zvednutou přídílí proti vlnám s takovou silou, že nechala Joea Howarda v jeho policejním člunu daleko za sebou.

Manning byl podivně klidný. Soustředil se jenom na jednu myšlenku - že se tam dostanou včas a budou ještě něco platit. Ostatní možnosti si nepřipouštěl. Snažil se najít cigaretu, Morrison mu rychle jednu podal a zapálil.

"Jakou mají šanci?"

"Docela dobrou," odpověděl Manning. "Bude trvat pěkně dlouho, než se ten starej křáp Walrus potopí. A Jimmy s sebou vozí plnej počet záchranných nafukovacích člunů a všechny ty krámy pro případ nouzového přistání. Na tyhle věci byl vždycky puntičkář. Asi mu to zůstalo z výcviku u Královského letectva."

"A co ten útes, u kterého se zřítíli?"

"Tak z toho mám strach."

Starý Saunders vyndal dýmku z pusy a přikývl. "Moře tam umí vyvádět pěkný kousky, když je takovýhle šeredný počasí."

Gracie se vyhoupla na vrcholek vlny, ale v tu chvíli do ní ze strany udeřil náhlý poryv bouře. Celá loď se otrásla a sklouzla po boku do propasti pod sebou.

Morrisonem a Saundersem to mrštilo na jednu stranu. Manning skočil po kormidle, které se divoce roztočilo, a jen tak tak se mu podařilo Grácií navést kýlem proti další vlně zvedající se proti nim.

Ve světle kompasnice vypadal Morrison bledě a vystrašeně. "Stává se to často?"

"Obvykle jenom jednou," řekl Manning nevzrušeně.

Dveře z jídelny se otevřely; zalila je záplava světla a po schůdkách do kajuty vystoupal Seth s konvicí čaje a velkým hrnkem. "Lidičky, to moře se tam dneska v noci ale mele."

"To máte pravdu," řekl Morrison. "Jak je Vinerovi?"

"Blbě od žaludku jako vždycky. Taky jsme ho mohli nechat doma v suchu."

Manning se napil vařícího čaje a podal hrnek Saundersovi. Červená a zelená navigační světla vrhala střídavě dopředu a dozadu přes palubu zvláštní záři. Neexistovalo nic kromě moře a noci.

O chvíli později přestalo pršet a na pruhu jasného nebe se mezi mraky objevil měsíc. Pomalu se sunul po obloze. Vítr utichl a bouře ustala tak náhle, jak začala.

Moře zalité měsíčním světlem se táhlo až k horizontu. Gracie lehce klouzala po vzdouvajících se vlnách a její příď se co chvíli zakousla do vody. Vrčení motoru přehlušilo temné zadunění a do noci vytryskl patnáctimetrový gejzír zpěněné vody.

"K sakru, co zase bylo tohle?" naléhal Morrison poplašeně.

"Díra v útesu," řekl Saunders. "V takovýhle počasí je to běžný. Útes je zespoda dutej."

Jak se blížili k místu neštěstí, rozhovor utichal. Vlny se tříštily o velikou, rozeklanou hradbu, která se

tyčila do výše devíti metrů nad hladinou moře. Když Manning zatáčil s lodí do přístavu, začal je strhávat spodní zpětný proud příboje, který při nárazech o kýl vydával dunivé, pleskavé zvuky. Na jedné straně lodi stříkala zpěněná voda vysoko do vzduchu, zatímco všude kolem se vynořovaly bílé skvrny ostrých skalisek.

Jak ubral plyn, loď reagovala na řízení čím dál tím pomaleji a vlny je unášely k velkému zelenému bloku skály. Manning a Seth se opřeli do kormidla společně, a tak se jim podařilo zahrnout za jižní okraj útesu a dostat se do poměrného bezpečí závětrné strany.

Moře se v dálce ztrácelo ve tmě. Okolní skaliska a korálové útesy ozařovalo měsíční světlo. Seth otevřel přední okno. Manning zapnul bodový reflektor a pomalu jím otáčel. Paprsek klouzal po hladině směrem k útesu.

Najednou Saunders vykřikl a na něco ukázal. Paprsek světla zachytil kus stříbrného trupu letadla. Seth běžel na zád', aby spustil kotvu, a Manning vypnul motor. Morrison se Saundersem rychle vylezli na palubu. Manninga, který se vydal za nimi, náhle zarazil Morrisonův výkřik plný hrůzy.

Manning se vyšplhal na střechu kabiny a nasměroval bodový reflektor. Zvedl se mu žaludek. V ostrém bílém světle se moře vařilo desítkami žraloků, kteří se zmítali a bojovali jako divocí psi o kus masa. Z vody se vynořila obrovská, ošklivá hlava jednoho z nich, který v zubech svíral lidskou ruku. Rychle se zase ponořil, aby unikl pozornosti tří jiných dravců.

Manning seskočil na palubu a běžel do kajuty. Vrátil se s automatickou puškou. Stál u zábradlí a páčil jednu dávku za druhou do blýskajících se těl. Stoupal v něm hořký, bezmocný vztek.

Nebylo to ale k ničemu. V moři to vřelo jako v bílém kotli, jak se ti, kteří zápasili ve smrtelné agónii a bičovali zuřivě vodu, měnili postupně v další oběti.

Krev stříkala do vzduchu, kusy syrového masa vyplouvaly na hladinu, žraloci sebou zmítali, až se celá scéna podobala výjevu z děsivé noční můry a moře samo jako by řvalo v agónii.

Nad hladinou dozněl poslední výstřel. Manning zahodil nepotřebnou pušku na palubu a odklopýtal dolů do kajuty. Ostatní se na sebe chvíli bezmocně dívali a potom Seth zašel do kabiny a vypnul reflektor.

Manning seděl u stolu v salónu a kouřil. Před sebou měl prázdnou sklenici. Natáhl se po láhvi, když vtom se otevřely dveře a vešel Viner. Rychle je za sebou zavřel a sesunul se do křesla naproti. Vlasy měl nasáklé deštěm a byl velice bledý.

"Tak jak to tam venku vypadá?" zeptal se Manning klidně. "Už skončili?"

Viner zakroutil hlavou a zabořil obličej do dlaní. Manning zpola naplnil jeho sklenici rumem a postrčil ji k němu přes stůl.

"Dej si trochu. Udělá se ti líp."

Viner zakroutil hlavou. "Asi ne. Dal bych si radši cigaretu."

Manning mu jednu podal. Němec si ji opatrně zapálil, ale rozkašlal se, protože mu kouř zaskočil v krku. V salónu bylo ticho, jenom zpěněná voda občas šplíchla do oken.

Po chvíli Manning řekl: "Kam letěla - do Miami?"

Viner přikývl. "Dostala dopis od kubánských uprchlíků, kteří tam žijí. Chtěli po ní, aby udělala turné po Státech a vydělala nějaké peníze pro jejich organizaci."

"Ale proč mně o tom neřekla?"

"Myslela, že to takhle bude lepší. Definitivní konec."

Manning potřásl hlavou. "To nechápu. Ani trochu to nechápu. Muselo v tom bejt něco jinýho. Něco, co dává smysl."

"Tak dobře, Harry," připustil Viner. "Řeknu ti to teda na rovinu. Od té doby, cos přijel na Španělský ostrov, se jenom utápíš v moři sebelítosti. Myslel sis, že jsi jediný, kdo chce zatočit s tou zatracenou kubánskou revolucí. A pak se objevila Marie. Její zásluhou ses neuchlastal k smrti. Když už nic jiného. Ale celý ten čas ji používáš jenom jako berličku. Rozhodla se, že by ses měl zase naučit chodit po svých."

Manning seděl a zíral na něho. Trochu se mračil. Potom dopil skleničku, postavil se a vyšel ven.

Saunders, Morrison a Seth seděli v kabině u kormidla. Protáhl se kolem nich, šel k zábradlí a zastavil se u něho. Myslel na ni, tam dole v temné vodě, a věděl, že vše, co mu Viner řekl, je pravda.

Postupně se objevila bledá, perleťová záře a on byl schopen rozlišit jehličky deště a šedavou mlhu, která

stoupala z vody a temnoty.

Noční mŕa se rozplynula. Moře se lehce vzdouvalo a pĕnilo pŕi nárazech o útes. Dutina na jeho dnĕ ztichla. Źraloci zmizeli.

Policejní člun kotvil dvacet, možná třicet metrů od pŕístavu. Joe Howard se vynoŕil z kabiny a zdvihl ruku. Pŕehoupl se pŕes zád' do malého člunu, odvázal lano a vesloval k nim.

Když pŕelézal pŕes zábradlí, měl jeho obvykle usměvavý obličej vážný výraz. "Spojil jsem se rádiem s Nassau. Posílají záchranný člun a pár potápĕčů. Měli by tu být kolem poledne."

Manning zakroutil hlavou. "To nebylo třeba. Jdu dolů sám."

"Neblázní, Harry!" protestoval ostře Viner, který se pŕávĕ vynoŕil spolu s ostatními z kabiny.

"Jde o můj krk, tak co?"

Seth pokýval hlavou a řekl smířlivĕ: "Tam dole pro tebe nic není, Harry. Možná jeden tygŕí Źralok, nebo dva, který čekaj na něco, co ostatním uteklo, ale pochybuju o tom."

"Dám na sebe pozor." Manning se obrátil na Howarda. "Promiňte, Joe, ale jinak to nejde."

Mladý policista si povzdechl a řekl Sethovi: "Pŕiprav mnĕ náhradní pŕístroj. Jdu dolů s ním." Unavenĕ se na Manninga zazubil. "Za to všechno jsem tady zodpovědnĕj já, kdybyste náhodou zapomněl."

"Zbláznili jste se oba dva, nebo co?" řekl Morrison.

Manning si ho nevšímal a začal si zouvat boty a svlékat šaty. Joe Howard následoval jeho pŕikladu a povzbudivĕ se na Američana usmál.

"Nebojte se, pane Morrison. Nedĕláme takovou věc poprvĕ."

Nechali si na sobĕ košile a spodky jako alespoň nějakou ochranu proti chladné vodĕ. Seth pŕinesl ze salónu potápĕcí pŕístroje a spolu se Saundersem jim pomohl se do nich rychle navléknout.

Nikdo se nezdržoval mluvením. Manningovi to všĕ pŕipadalo zoufale nereálnĕ. Byl to zlý sen. Sen, ze kterého se mohl každou chvilku probudit, natáhnout ruku do tmy a najít Marii vedle sebe.

Pŕehoupl se pŕes zábradlí do rezavĕ studené vody, která účinkovala stejnĕ jako rána pĕstí - vrátila ho zpátky do reality. Zastavil se těsnĕ pod hladinou, aby si upravil dýchací pŕístroj, a potom se pustil dolů temnou, zelenou vodou, aniž by čekal na svého společníka.

Letadlo se vynoŕilo ze stínů téměř okamžitĕ. Spočívalo na trsu moŕské trávy, který se táhl až k úpatí útesu. Když k němu plaval, ucítil spodní proud, který ho táhl ke stĕnĕ velké skály a k jeskyním pod ní. Hlavní konstrukce Walrusu byla ještĕ neporušená, ale jeho zadní část a zavazadlový prostor úplnĕ chybĕly. Zbyla po nich jen velká, na okrajích roztrĕpená díra. Kov trupu byl pokroucený a zĕernalý jako po nějaké obrovské explozi. Když si to Manning prohlížel, pŕiplaval k němu Joe Howard.

Byl trochu zamračený a zdálo se, že má strach. Manning ho povzbudivĕ poklepal po rameni. Vpluli dovnitř. Sedadla byla na svých místech a proud lehce pohupoval dveŕmi do pilotovy kabiny, ale nikde nebyla žádná těla. Posádka i pasažĕři zmizeli beze stopy.

Howard odplaval prozkoumat kabinu a Manning se vrátil ven. Pŕidržoval se trupu a čekal na něho.

Vycházelo slunce a první bledĕ paprsky pronikly šedivou vodou dolů. Ani ty však nezbavily moře kolem podivného nedostatku života.

Seth měl pravdu. Nic tady pro něho nebylo. Marie Salasová zmizela se svými společníky tak dokonale, jako by nikdy ani neexistovala. Už se chystal zabrat ploutvemi a plavat ke hladinĕ, když se vedle něho objevil Joe a poklepal mu na rameno.

Ukázal na bledĕ vějřovitĕ listy, táhnoucí se k úpatí útesu. Spodní proud je ohýbal jednĕm směrem.

Manning okamžitĕ pochopil, co tím myslel. V pŕůběhu let moře úpatí vymlelo, a vytvoŕilo tak pod ním velkou jeskyni. Určitĕ bylo možné, že do ní spodní proud vtáhl jedno nebo více těl ještĕ pŕed tím, než je mohli chytit Źraloci.

Pustil se letadla a zamířil k útesu. Nechal se unášet proudem. Otvor do jeskyně tvoŕil temný pruh ve skále, ani ne metr vysoký. Vsoukal se dovnitř a čekal, až se k němu Joe Howard pŕipojí.

Jeskyně byla plná malých, duhovĕ zbarvených rybek. Klenula se nad ním jako katedrála. Ranní slunce proudilo dovnitř otvorem ve stropu a pronikalo vodou v dlouhých, pŕůsvitných paprscích.

Vnímal prostor, podivnĕ klidný a jakoby odtržený od svĕta, když vtom se vedle něho objevil Joe Howard a vyplašil hejno ryb, které se v úleku rozpŕchly na všechny strany a odkryly tělo pŕitlačenĕ ke stropu jeskyně.

Byl to Jimmy Walker. Měl na sobě nafouknutou záchrannou vestu a vznášel se u stropu obličejem dolů. Oči měl zavřené, ruce a nohy dokonale uvolněné. Nebylo na něm ani škrábnutí. Manning s Howardem stoupali společně k tělu nahore. Ryby jim poplašeně uhýbaly. Vzali ho každý za jednu paži a plavali zpátky k vchodu.

V šesti metrech se zastavili kvůli dekompresi a potom vyplavali kousek za zádi Gracie. Saunders je uviděl jako první. Výkřik nadšení mu uvízl v hrdle, když uviděl jejich břemeno.

Seth pohotově spustil z boku žebřík, rychle po něm sestoupil k hladině a pevně chytil Walkera za záchrannou vestu. Morrison se nahnul přes zábradlí, aby mu pomohl.

Když se Manning dostal na palubu, leželo mrtvé tělo otočené na zádech u kormidelny.

"Není ani škrábnutej," podivil se Saunders. "Jak to, že ho nechali na pokoji?"

Manning si sundal potápěčské brýle a vyplivl gumový náustek.

"Našli jsme ho pod útesem. Musel bejt v pilotní kabině, ještě když se letadlo dotklo dna. Ten spodní proud byl včera večer určitě zatraceně silnej. V momentě, kdy se vynořil z kabiny, ho to vtáhlo přímo tam."

"A jak to, že se mu nafoukla vesta?"

"Asi pud sebezáchovy, když se dostal pod útes. Možná si uvědomil, co se děje, a doufal, že se dostane ven tou dírou ve stropě."

Zachvěl se, když si představil Jimmy Walkera tam dole v té tmě, bez pomoci.

Morrison se zeptal: "A co ostatní?"

"Nikoho dalšího jsme nenašli," odpověděl mu Joe Howard. "Mně to připadalo, jako by v tom letadle něco vybuchlo."

Američan se zamračil. "Nemohl to být jeden z motorů?"

Joe Howard zakroutil hlavou. "Ať to bylo cokoli, bylo to v zavazadlovém prostoru. Úplně to uštěřilo zadek. To letadlo muselo jít dolů jako kámen."

Bylo ticho. Jenom Saunders se zhluboka nadechl. Po chvíli Seth pomalu řekl: "Joe, ty jako myslíš, že to nebyla nehoda?"

Manning položil potápěčský přístroj na palubu, zvedl ručník a přikryl jím obličej Jimmyho Walkera.

Když se narovnal, vypadal neuvěřitelně klidně. Řekl jenom: "Jo, přesně to tím myslí."

4.

Muž jménem Garcia

Když Manning otevřel dveře, našel postel stále ještě zpřeházenou a neustlanou tak, jak z ní v noci vstal. Šel k ní a něžně se dotkl dýlku v polštáři, kde spala Marie. Zachvěl se. Nešlo se tomu ubránit. Otevřel francouzská okna a vpustil dovnitř záplavu ranního slunce.

Důkladně celý pokoj prohledal. Od skříně, přes všechny zásuvky, až po prádelník. Našel spoustu svých vlastních věcí, ale nic, co by patřilo jí. Dokonce ani kapesník ne. Jako by vůbec neexistovala.

Na chvíli zůstal stát a zaposlouchal se do ticha. Potom se svlékl do pasu, šel do koupelny a umyl si sůl z obličeje a z těla. Natahoval si přes hlavu čistou košili, když se otevřely dveře a vešel Joe Howard.

Posadil se na konec postele a vytáhl z náprsní kapsy uniformy proužek papíru. "Mám seznam cestujících. Byli jenom čtyři: Marie, jakýsi Fallon - americký obchodník, paní Norah Hamiltonová, anglická turistka, a muž jménem Perez."

Manning se pomalu otočil. Byl zamračený. "Kubánec?"

"Bydlel v hospodě U starýho korábu. Byl tam tak dva tejdny. Malej chlapík v středních letech. Chodil o holi."

Manning přikývl. "Pamatuju se na něj. Hodně kulhal na pravou nohu."

"Není divu," řekl Howard. "Měl štěstí, že mu vůbec nějaká zbyla. Castrův agent na něj před pár měsíci hodil ve Vera Cruz bombu. Jeho pravý jméno bylo dr. Miguel de Rodriguez. Byl to prominentní kubánskej utečenec. Ve Střední Americe se mu až moc dobře dařilo podnítit opozici proti Castrovu

režimu."

"A co dělal tady?"

"V tichosti se zotavoval. Což vysvětluje to falešný jméno. Dostal jsem zprávu z Nassau, když přijel. Ale nevěděl jsem, že měl minulou noc zvednout kotvy. Zdá se, že to udělal někdo jinej."

"A dal bombu do zavazadlového prostoru?"

"To není nic těžkýho. Walrus stál na letišti několik hodin po setmění úplně bez dozoru. Ostatní cestující měli prostě smůlu. Ale mám ten dojem, že tyhle lidi na takový věci vůbec nemyslí."

Manning zjistil, že se mu klepou ruce. Zapálil si cigaretu a postavil se k oknu. "A co se bude dít teď?"

"Komisař z Nassau chce, abych k němu hned teď zajel. S trochou štěstí budu do večera zpátky. Dám vám vědět, kdyby něco." Šel ke dveřím a tam zaváhal. "Bylo to hezký děvče, Harry. Je mi to líto. Moc líto."

Dveře se za ním tiše zavřely, Manning tam chvíli stál, díval se do přístavu a myslel na to všechno. Potom si vzal čepici a šel dolů do baru.

Nikdo tam nebyl. Vyšel tedy na terasu a našel tam Vineru u pozdní snídaně. Byl sám. Němec luskl prsty na číšníka, když se k němu Manning připojil.

"Dáš si snidani, Harry?"

Manning zakroutil hlavou. "Jenom kafe."

Číšník přinesl ještě jeden šálek, naplnil ho a vzdálil se. Viner pokračoval v jídle, ale bylo na něm vidět rozrušení. Manning si zapálil cigaretu a díval se přes vodu na mlhavý obrys Androse, který se matně třpytil v horkém oparu.

Viner dojedl a pečlivě zasunul cigaretu do elegantní stříbrné špičky. "Styďte si káva."

Manning vypil šálek a nalil si ještě jeden. "Kde je Morrison? Měl jsem ho na úsvitu vzít na moře."

"Myslel, že za takových okolností nebudeš mít zájem. Rozhodl se, že si zajede do Nassau. Joe ho tam vzal policejním člunem."

"Řekl ti o Rodriguezovi?"

Němec přikývl. "Nedává to ale smysl, Harry. Zabít chlapa, kterého považují za svého nepřítele, je jedna věc, ale takováhle akce jim může jenom uškodit."

"Možná nám všem chtěli nahnat strach," řekl Manning. "Ukázat nám, že to myslej vážně. I když mám dojem, že se Joe mýlil v tom, jak tam položili tu bombu."

Viner vypadal překvapeně. "Myslel jsem, že ta jeho teorie je docela dobrá."

"I já - ze začátku. Ale přemyslel jsem o tom. Jimmy Walker si vždycky kontroloval náklad sám. Dával si na to bacha od doby, kdy se jeden z jeho expedičních úředníků pokusil propašovat trochu heroinu do Vera Crusu, a Jimmy na to málem dojel. A vždycky potom zavazadlovej prostor zamykal. Určitě by si všiml, kdyby někdo manipuloval s dveřma."

"V tom případě teda někdo musel přinést bombu na palubu ve svém zavazadle. Možná přímo Rodriguez."

"Ať to byl kdokoli, určitě o tom neměl ani ponětí. Možná ji tam propašovali v hotelu, kde bydlel. Spousta lidí by k tomu měla příležitost. Pokojský, číšníci a tak dál. Nemyslím, že by se Rodriguez propůjčil k takový věci. Muž v jeho postavení přežívá jenom díky opatrnosti."

"Jak je vidět, trocha té opatrnosti mu přece jenom chyběla," řekl Viner suše. "Ale i kdyby ta bomba byla v jiném zavazadle, nebylo by tak těžké najít pachatele. Mohli bychom začít u personálu, který přijali do dotyčných hotelů během posledních čtrnácti dnů."

"Dobrej nápad," řekl Manning. "Bydlel někdo z toho seznamu tady?"

Viner zavrtěl hlavou. "Vím, že Rodriguez bydlel v hospodě U starého korábu. Mohli bychom začít tam. Znáš majitele. Billa Lumleyho, stejně dobře jako já. Určitě nám bude pomáhat, jak jen bude moci."

Manning dopil zbytek kávy a zvedl se. "Mám lepší nápad. Jdi za Billem ty. Já zavolám do expediční kanceláře a poprosím je ještě o jednu kopii toho seznamu cestujících. Z toho se dozvím, kde ty další dva bydleli."

Viner přikývl. "Takže se sejdem U starého korábu. A co policie?"

Manning pokrčil rameny. "Joe se vrátí až pozdě odpoledne. Do ty doby by nám ptáček mohl ulítnout. A to bych byl docela nerad."

"I já," řekl Viner.

Manning ho tam nechal samotného, sešel dolů po schodech a zahrnul kolem nábřeží. Seth seděl na zdi u moře a mluvil se dvěma námořníky. Seskočil dolů a přešel prašnou cestu.

"Jedem dneska ven, Harry?"

Manning zakroutil hlavou. "Myslím, že ne."

Připadal si, jako by byl hluboko pod vodou. Zdálo se mu, že se všechno vlní. Všechny zvuky byly tlumené a vzdálené. Dokonce i jeho hlas jako by patřil někomu cizímu. Opět měl pocit, že to všechno je jenom sen. Že se probudí a všechno bude jiné.

Vstoupil do expediční kanceláře. Byla chladná a temná. Černý úředník pil ledovou vodu ze sklenice, ale rychle ji položil a nasadil úřední výraz.

"Co pro vás mohu udělat, pane Manningu?"

"Rád bych se podíval na ten seznam cestujících," řekl Manning. "Ten, kterej jste ukázal seržantu Howardovi."

Když se úředník začal probírat haldou papírů, otevřely se zadní dveře a vstoupil mladý černoš. V okamžiku, kdy si bral sako, našel druhý úředník to, co hledal.

"Tady to je, pane Manningu. To je ten seznam, co si okopíroval seržant Howard. Originál jsem samozřejmě neseписoval já. To dělal tady Bill. On měl noční."

Bill přišel blíž, podíval se na seznam a přikývl. "To je ono, pane Manningu. To je konečný seznam, který jsem udělal, když pan Walker odešel."

"Konečnej seznam?" zeptal se Manning. "Co to znamená?"

"No, někdy se lidi nedostaví k odletu," vysvětlil. "Když se to stane, vypustíme je z konečného seznamu."

Manning pocítil v těle chlad. V tom jediném okamžiku mu všechno došlo. Naklonil se přes pult a opatrně se zeptal: "A včera v noci taky někdo neodletěl?"

Úředník přikývl. "Nějaký pan Garcia. Zamluvil si místenku kolem poledne, ale k odletu se nedostavil."

"A co jeho zavazadlo?"

"To teda zůstalo v letadle. Říkal jsem mu, že ho sem musí přinést do sedmi. Pan Walker měl rád, když bylo letadlo brzy naložené."

"Řekl jste o tom seržantu Howardovi?"

Úředník zakroutil hlavou. "Ještě jsem ho neviděl. Spal jsem. O té nehodě jsem se dozvěděl teprve před půl hodinou. Proto jsem taky přišel."

Manning se pomalu otočil. Vedle něho stál Seth. "Ty víš, co to znamená?"

Seth rozvážně přikývl. "Že už je teďka z ostrova pryč, Harry. Možná bylo všechno dohodnutý předem."

Manning pokýval hlavou. "Nevadí. Běž rychle do přístavu. Poptej se po lodi, která odplula včera večer. Pravděpodobně do Nassau. Nemělo by to bejt moc těžký. Já jdu za Vinerem. Potkáme se na lodi."

Seth běžel pryč a Manning zahrnul zpátky kolem nábřeží. Starý koráb byl několik stovek metrů dál, nedaleko mola. Když přicházel blíž, uviděl Vinera u hlavní brány.

Němec rozhodil ruce v neurčitým kontinentálním gestu. "Neměl jsem štěstí, Harry. Bill Lumley nepřijal od minulé sezóny žádnou novou sílu. Všichni jeho současní zaměstnanci jsou tady z ostrovů. Dělají pro něho už léta."

"Já měl toho štěstí o trochu víc," řekl Manning. "Vypustili někoho ze seznamu cestujících. Muže jménem Garcia. Docela určitě nepřišel k odletu, ale jeho zavazadlo se dostalo do letadla."

"Myslíš, že je ještě tady?"

"Ani náhodou. Poslal jsem Setha podívat se po nábřeží, aby zkusil něco zjistit."

V tom okamžiku zaslechli výkřik. Otočili se a uviděli Setha, jak k nim běží. Pot se mu lil po tváři, obrovský hrudník se namáhavě zvedal.

"Měls pravdu, Harry. Manny Johnson bral někoho do Nassau. Vypadá to na toho našeho chlápka."

Seděl v baru u Floa včera večer kolem sedmý, když ten člověk přišel. Flo říkal, že se pohádali. Ten výlet byl dohodnutý dva dny předem, ale Manny ho chtěl zrušit kvůli počasí. Flo říká, že nakonec jel jenom proto, že mu Garcia slíbil dalších dvacet babek."

Manning ho poplácal po rameni. "Pašák. Jdi a odvaž loď. Padáme tady odtud. A hezky rychle."

Seth běžel podél mola a Manning řekl Vinerovi: "Můžeš to zkusit ještě v těch dvou druhých hotelech,

kdybychom se honili zbytečně, ale myslím, že ne."

Vydal se za Sethem a Němec za ním ještě zotra zavolal: "Dávej pozor, Harry. Tyhle lidi jdou natvrdo." Manning se otočil. Usmál se - pomalu a nebezpečně, jako když doutná pojistka. "V to pevně doufám." Běžel podél mola, seskočil na palubu a vešel do kabiny, když Seth vytahoval kotvu. Spustil motory, a když Grácie nabrala rychlost, zatočil s ní z přístavu na moře.

5.

Vyvolávání duchů

Přijeli do Nassau brzy odpoledne. Když se Grácie vyhýbala zeleným mělčinám Atolového ostrova, vyplouval ze širokého ústí přístavu velký bílý parník, který jezdil na pravidelné lince. U zábradlí se mačkali turisté, aby se ještě jednou podívali na New Providence.

Moře u nábřeží bylo přeplněné pracovními čluny, které převážely z okolních ostrůvků všechno možné - od zeleniny a ryb až po lidi a drůbež. Nejvíce ze všeho to připomínalo tržiště s davy pestrobarevně oblečených domorodců, kteří na sebe donekonečna pokřikují, povídají si a v dobrosrdečných hádkách smlouvají o ceny.

Přivázali loď ke starému molu na druhé straně přístavu. Prodírali se podél Bay Street a vyhlíželi loď Manny Johnsona. Našli ji asi za půl hodiny. Manning seskočil na palubu a podíval se do kabiny. Byla prázdná. Když se šplhal zpátky na přístavní hráz, Seth se právě vracel od dvojice rybářů, kteří seděli na hrázi a nahazovali návnadu.

"Se mně zdá, že to Manny včera večer ve městě rozjel ve velkém stylu. Rozhazoval prachy kolem sebe jako blázen."

"A teď možná chrápe rozcapenej v nějaký zablešený díře, aby se z toho dostal," řekl Manning.

"Ještě jsem nezažil, aby on šetřil prachy, když může chlastat. Možná se prospal a začal znova."

"To je možný. Vem to z druhé strany Bay Street. Já to projdu tady odtud. Zkus to v každém pajzlu, na kterej narazíš. Někdo musí vědět, kde je." Manning se podíval na hodinky. "Za dvě hodiny se tady sejdem."

Seth se okamžitě ponořil do davu a Manning se začal prodírat podél nábřeží a procházet na něm všechny bary. Byla to ztráta času. Zdálo se, že Manny Johnson pil všude, ale už minulou noc, a nikdo nevěděl, kde je teď.

Bylo těsné po čtvrté, když se vrátil k lodi. Bylo mu horko, cítil únavu a tupou, nepřestávající bolest někde vzadu v hlavě. Zapálil si cigaretu a opřel se o parapet. Díval se na přístav a přemýšlel, jestli měl Seth větší štěstí. Po chvíli se otočil, aby se podíval na nábřeží, a uviděl Morrisona, jak k němu míří přes ulici.

Američan se na něho smál. "To mě teda vůbec nenapadlo, že sem dneska pojedete."

"Ani mě ne," odpověděl Manning. "Něco se mně naskytlo."

"Omlouvám se, že jsem dneska ráno nepřišel, ale myslím, že po tom všem byste ani neměl náladu. Když mně Joe Howard řekl, že jede do Nassau, rozhodl jsem se jet s ním na výlet. Vlastně jsem ani neměl příležitost si to tady pořádně prohlídnout, když jsem přijel poprvé."

"Docela dobrý město," řekl Manning. "Rušnej noční život a prvotřídní kasino."

"To zní zajímavě," Morrison si setřel kapesníkem pot z čela. "K dokonalosti tomu ale chybí nižší teploty. Nešel byste někam na skleničku?"

Manning zahlédl koutkem oka Setha, který se vynořil z davu, a zaváhal. "Ne, díky. Ještě něco mám. Snad příště."

Nechal tam Američana stát a připojil se k Sethovi. "Zjistils něco?"

Obr přikývl. "Dalo to zabrat, ale nakonec to vyšlo. Má pokoj v jednom hotelu kousek odtud. Co chtěl Morrison?"

"Abych s ním šel na skleničku. Odpálil jsem ho docela tvrdě, ale nedalo se nic dělat."

Trvalo jim asi pět minut, než dorazili k cíli - ke zchátralému činžáku, který námořníci užívali jako hotel.

Recepční v tomhle druhu zařízení nezaměstnávali. Vešli do tmavé, ponuré haly a vystoupili po dřevěném

schodišti. Seth otevřel dveře na vzdáleném konci chodby a šel napřed.

Zápach byl příšerný. Manning doklopýtal k oknu a otevřel okenice. Chvilí tam zůstal stát a vděčně dýchal studený vítr z přístavu. Potom se otočil a podíval se dolů na Manny Johnsona.

Ležel na zádech, pusou otevřenou a zkroucenou na jednu stranu. Zašlé a špinavé přikrývky ho zpola zakrývaly, zpola padaly na podlahu. Manning si sedl na okraj postele, posadil ho a lehce ho pleskl přes tvář.

Starý Johnson otevřel oči a zíral na něho podivně upřeným pohledem. Pak v něm cosi zapadlo na správné místo a ústa se mu pomalu roztáhla do úsměvu.

"Harry Manning. Co tady sakra děláš?"

"Na to teď není čas, Manny. Potřebuju informaci a potřebuju ji rychle." Manning mu podal cigaretu a zapálil mu ji. "Včera v noci jsi přivezl někoho ze Španělského ostrova. Chlápka, kterej se jmenuje Garcia."

Johnson si protřel zarudlé oči a přikývl. "Jo, to je pravda. Na co ho potřebuješ? Dluží ti prachy?"

Manning přešel otázku bez povšimnutí. "Netušíš, kam šel?"

"To teda ne. Zaplatil jako lord a prásknul do bot."

"Jel taxíkem?"

Manny zakroutil hlavou. "Najmul si jednoho z těch kluků, co se flákají kolem přístaviště, aby mu vodnes kufr."

"Kterýho kluka?"

"Tak toho nepřehlídneš. Furt se motá kolem přístaviště. A nosí takový to americký fotbalový triko, co mu dal nějaký turista. Žlutý. S velkou dvaadvacítkou na zádech. Má ho až po kolena."

Manning se tázavě otočil na Setha a ten přikývl. "Já ho znám."

Manning vstal. "Díky, Manny. Aspoň jsi nám dal nějakou stopu."

"Bylo mi potěšením," řekl Johnson. "A teď byste mohli být tak moc hodný a vypadnout tady vocaď, abych se konečně vyspal."

Našli ho sedět na přístavní hrázi, pár metrů od Mannyho lodi. V ruce držel vlasec a vedle něho ležel do klubička stočený černý psík. Chlapci mohlo být tak dvanáct let. Žluté fotbalové triko, které měl na sobě, ostře kontrastovalo s ebenovou pletí.

Seth se na něho zakřenil. "Berou?"

Chlapec zakroutil hlavou. "Asi koukaj jinam. Dneska nemám štěstí."

"Možná bys mohl mít." Manning vytáhl librovou bankovku a sroloval ji mezi prsty.

Chlapci se rozšířily zemičky. "Co potřebujete, pane?"

"Znáš pana Johnsona ze Španělského ostrova?"

Chlapec přikývl. "Támhleto je jeho loď."

"Včera večer přivezl zákazníka," řekl Manning. "Ten si tě najal, abys mu odnesl kufr. Chci vědět, kam šel."

"Za libru?" Manning přikývl a chlapec se šibalsky zasmál. "To je jednoduchý, pane."

Podal svůj vlasec a prut jinému chlapci, který seděl na hrázi kousek od něho. Potom se zvedl, šťouchl palcem do psa a vydal se napříč Bay Street.

Manning a Seth měli co dělat, aby mu stačili, když se v klusu proplétal davem na chodníku. Zabočil do úzké uličky. Sledovali ho bludištěm postranních ulic. Nakonec se zastavil na rohu náměstíčka, obklopeného na sebe nalepenými domy. Byly pobité prkny a vypadaly zchátrale.

Ukázal na jeden z nich ve vzdáleném koutě. "To je on, pane. Tam šel. Zaplatil mně vzadu za domem. Myslím, že to byl Kubánc. Když totiž ta paní otevřela, říkala mu Juane."

Manning mu podal slíbenou libru. Chlapec ji pro štěstí poplival a zazubil se. "Kdykoliv budete něco potřebovat, stačí zavolat, pane. Najdete mě vždycky tam dole na hrázi."

Zapískal na psa a rozběhl se zpátky cestou, kterou přišli.

Manning se otočil na Setha. "Ty zůstaneš tady. Počkej deset minut a pak přijď."

Seth se zamračil. "Možná bysme měli zavolat policii. Ať si to s ním vyříděj voni."

Manning přešel Sethovu poznámku bez povšimnutí a vydal se napříč náměstím. Hlavní vchod byl

zatlučený prkny. Šel tedy postranní uličkou, která ho zavedla do zadního dvora, plného prázdných plechovek a spousty jiných odpadků. Vystoupil po čtyřech kamenných schodech ke dveřím a zaklepal. Blížily se kroky, dveře se pootevřely o pár centimetrů a ženský hlas se zeptal: "Kdo je?"

"Hledám Juana," řekl Manning. "Juana Garcíu. Jsem jeho starej kamarád."

Ozvalo se zachřestění řetězu a dveře se otevřely. "Raději pojd'te dál," řekla a ustoupila zpátky do chodby.

Zavřel dveře a šel za ní. Do nosu ho udeřil čpavý zápach moči a výparů z kuchyně. Otevřela dveře, cvakla vypínačem a vedla ho dál do pokoje. Byl docela čistý. Na podlaze ležel koberec, u stěny naproti dveřím stála manželská postel.

Byla to velká, statná žena, ale už nebezpečně uvadala. Kávová plet' a masité rty dávaly tušit, že je mišenka. Byla stále ještě přitažlivá - hrubým, živočišným způsobem. V obličeji se jí náhle objevil úsměv s náznakem zájmu.

"Jsem Juanovo děvče - Hana. Můžu vám nějak pomoci?"

Výzva v jejím hlasu se nedala přeslechnout. Manning se ušklíbl. "Ani ne."

"Týká se to obchodu?"

"I tak by se to dalo nazvat."

"Tak to je dobře." Sedla si na kraj postele a usmála se. "Dejte mi cigaretu a všechno mně o tom povězte."

Poklepala na postel vedle sebe a Manning poslechl. Přehodila si nohu přes nohu. Křiklavě nevkusný župan, který měla na sobě, se rozevřel a odkryl černé punčochy. Tlustá stehna přetékala přes jejich zařezané okraje.

"Myslela jsem, že znám většinu Juanových přátel. Jak to, že jste tady ještě nikdy nebyl?"

"Hodně cestuju," řekl Manning. "Nikde se dlouho nezdržím. Kam jste říkala, že Juan šel?"

Vypustila ke stropu oblak kouře a opřela se o polštář. "Neříkala jsem nic. Vlastně byl několik týdnů pryč z města. Vrátil se teprve včera v noci."

"A dneska ráno odešel kdy?"

"Asi tak v deset." Pokrčila rameny. "Šla jsem na trh pro něco k jídlu. Když jsem se vrátila, byl už pryč."

Nechal tu vzkaz, že se vrátí dneska večer."

Manning zakroutil hlavou. "Myslím, že ne."

Zamračila se. "Co tím chcete říct, pane?"

"Že se na vás vykašlal," řekl Manning.

Posadila se. Oči jí sršely vztekem. "Nevíte, o čem mluvíte!"

"Kam šel?"

"To neřek."

"Ale vy o tom určitě něco víte?"

Protáhla se s blaženým povzdechem, rozhodila ruce, vypjala prsa, která se rýsovala pod tenkou látkou županu, a vstala. "Dáte si něco k pití?"

Přikývl. Šla ke skřínce, vyndala láhev džinu a dvě skleničky a naplnila je. Vrátila se k posteli a jednu mu podala.

"Poslední dobou byl nějaký divnej. Pořád dělal narážky na nějaký velkej kšeft, kterej má v merku a kterým nás zavopatří na celý život. Ale neřek mně, co to je."

"Přišla jste na to někdy?"

Upila trochu džinu a zakroutila hlavou. "Ne, ale párkrát jsem ho sledovala. Vždycky chodil na to samý místo."

"Na jaký?"

"Proč bych vám to měla říkat?"

Vytáhl peněženku a vyndal z ní pětilibrovou bankovku.

Hrábla po ní a rychleji strčila do hluboké rýhy mezi řadry. Obličej se jí zkroutil do úsměvu.

"K věštkyni. Říkej jí Diamantová matka. Bydlí v domě na Grand Street, dole blízko přístavu."

"A vy jste nikdy nepřišla na to, proč tam chodí?"

Zakroutila hlavou. "Přece jsem mu nemohla říct, že ho sleduju. Zmlátil by mě."

Manning dopil džin a zvedl se. "Díky za skleničku. Budu muset jít."

Opřela se o polštáře a upřela na něho oči. "Kam byste spěchal. Juan se hned tak nevrátí."

"Bejt váma, moc bych na to nespolehl," řekl, jemně zavřel dveře a nechal ji tam s pusou dokořán.

Když se vracel přes náměstíčko, padal už soumrak. Zahnul do postranní uličky. Z výklenku u dveří vystoupil Seth.

"Bylo to k něčemu. Harry?"

Manning přikývl. "Řek bych, že jo. Slyšels už někdy o věštkyni, který říkaj Diamantová matka?"

Seth se na něho ostře podíval. "Jasně. Tady ji zná každý. Má v tom prsty?"

"Nejsem si jistej, ale vypadá to tak. Nevíš, kde bydlí?"

"Kousek od přístaviště." Zdálo se, že Seth zaváhal, ale potom pokračoval: "Ta ženská je nebezpečná,

Harry. Nezačínej si s ní. Spousta lidí si to už zkusila na vlastní kůži."

Manning si zapálil cigaretu a pobaveně se ušklíbl. "Bojíš se, že by mě mohla očarovat?"

Sethovi vyrazil na obličej pot a najednou jako by mu zbělely oči. "Říká se, že umí vyvolávat duchy,

Harry. Prej umí z moře vytáhnout lidi, který se v něm utopili."

Manning si uvědomil náhlý, nevysvětlitelný chlad, jako by kdosi někde chodil po jeho hrobu. Podařilo se mu ale vynutit na rtech úsměv.

"Tak jdem a zjistíme to."

Když dorazili na Grand Sreet, byla už téměř tma. Dům stál o samotě a byl obklopen téměř dvoumetrovým plotem, natřeným na bílo. Manning otevřel bránu. Po cihlové cestě se dostali k rozviklaným dřevěným schodům. Pod nimi se zastavili.

Obrátil se k Sethovi. "Zůstaň tady a moc se neukazuj. Kdyby něco, vykopni dveře."

Seth zmizel beze slova ve tmě. Manning vyšel po schodech nahoru a zaklepal na dveře. Chvilí trvalo, než v chodbě uslyšel šouravé kroky. Za popraskaným, mléčným sklem okna spatřil stín postavy. Dveře se s cvaknutím otevřely a vyhlédla z nich stařena.

Kolem hlavy měla jako turban omotaný šarlatový bavlněný šál, po obou stranách vráscitého, zahnědlého obličej jí visely dlouhé, jantarově černé náušnice. Nejvíce zneklidňující na ní ale byly oči - uhlově černé, se zvláštním leskem.

"Jste Diamantová matka?"

"Co chcete?" Měla podivně mrtvý hlas.

"Mohla byste se mi chvilku věnovat?"

"Chcete se poradit s hvězdama?"

"Jo, to je ono. Řekli mi, že mi můžete pomoci."

Najednou přikývla. "Pojďte dál."

Předsíň byla ponurá, naplněná vůní kadidla, které se zvláštně nepříjemným způsobem usazovalo v krku. Odhrnula těžký sametový závěs a otevřela dveře.

Uviděl spoře zařízený pokoj, který osvětlovala jediná lampa na malém stolku. Vzal si židli. Ona se posadila naproti. Při ruce měla několik knih a před sebou blok papírů.

"Řekněte mně, kdy jste se narodil, kde a v kolik hodin. Ten čas je nejdůležitější."

Řekl jí to a přes rameno pozoroval stíny, které se plížily z rohů a tlačily se proti světlu vrhanému lampou.

Přemýšlel, co by měl teď udělat, ale rozhodl se počkat, až co mu řekne.

Prolistovala několik knih, dělala si poznámky do bloku a nakonec pokývala hlavou. "Věříte v nadpřirozené síly a v jejich moc?"

"Copak bych tady byl, kdybych nevěřil?"

"Vy máte obě ruce stejně šikovné. Jste pravák i levák."

Na chvíli ho to úplně vyvedlo z míry. "Sakra, jak jste uhodla tohle?"

"Spousta lidí, co se narodili ve znamení štíra, je takových." Podívala se znovu do poznámek. "Život je pro vás velice často bitevní pole."

"Přesně tak."

Klidně přikývla. "Mars, Slunce a Neptun v konjunkci uprostřed nebes způsobují jistou ostrost jazyka i temperamentu. Velice často jste vy sám sobě největším nepřítelem."

Manning se musel proti své vůli zasmát. "Myslím, že tohle se vám teda zatraceně povedlo."

Stařena se na něj přes stůl podívala. Oči jí blýskaly ve světle lampy. "Zdá se vám na tom, co říkám, něco směšného?"

"Tak nějak."

Pečlivě rovnala knížky jednu na druhou. "Kdo jste říkal, že vás ke mně poslal?"

"Nic takového jsem neříkal," upozornil ji Manning. "Ale když se ptáte, byl to Juan Garcia."

Pozorovala ho bez mrknutí oka. "Neznám nikoho, kdo by se tak jmenoval."

"A co takhle podívat se do křišťálový koule? Možná byste ho uviděla, jak se krčí někde v tmavém koutě."

"Myslím, že byste měl radši jít," řekla klidně.

"Děláte velkou chybu."

Najednou ucítil na krku lehké zavanutí a uslyšel vrznout dveře. Něčí hlas řekl: "Tu velkou chybu jste udělal vy, pane Manningu."

Muž, který vstoupil do světla lampy, měl na sobě bílý plátěný oblek a obličej mu stínil panamský klobouk. Jeho oči byly chladné a tvrdé, naplněné hrozbou stejně jako automatická pistole ráže třicet osm, kterou držel v pravé ruce.

"To je ale překvapení," řekl Manning měkce. "Juan Garcia, předpokládám."

Muž zakroutil hlavou. Na okamžik se bělostně blýskly jeho zuby.

"Obávám se, že ne, seňore. Jmenuji se Pelota. Právě v tomto okamžiku se chudák Juan nachází na širém moři a míří na Kubu pro to, co upřímně považuje za svoji odměnu za malý výzkum na Španělském ostrově." Zhluboka si povzdechl. "Máte v angličtině takové přísloví. Buď trpělivý a dostane se ti odměny, ale až na onom světě."

"A Garciovi se dostane jeho odměny taky tam?" zeptal se Manning.

Pelota zakroutil hlavou. "Nebude muset jít tak daleko, příteli. My máme takový malý ráj už tady na zemi. Říkáme mu Ostrov nářků."

Diamantová matka zostra vpadla do rozhovoru. "Přestaňte tlachat. Ten člověk je nebezpečný. V mém domě nebude už ani minutu. To jsme si neujednali."

Pelota po ní zlostně blýskl očima. V tom okamžiku strhnul Manning lampu ze stolu a vytrhl ji ze zásuvky. Pokoj se ponořil do tmy. Když se vrhl do úkrytu za žíněnou pohovkou, Pelota dvakrát vystřelil. Pokoj na chvíli osvítil oranžový záblesk.

Manning se krčil vleče na jednom koleni a Pelota vykřikl: "Bude lepší, když vylezete, Manningu. Nemáte šanci."

V tom okamžiku někdo rozkopl dveře a kužel ostrého světla, valící se v záplavě z chodby, vykrojil Pelotu ze tmy. Poplašeně se otočil. Chtěl zvednout pistoli, ale střela ho zasáhla doprostřed čela a mrštila jím proti stařeně.

Když se Manning zvedal na nohy, rozsvítilo se hlavní světlo. Na prahu stál Morrison a v ruce držel revolver. Po boku mu stáli Viner a Joe Howard.

6.

Muž ze CIA

Když Manning vyšel z komisařovy kanceláře, našel Setha a Vinera sedět na lavici v čekárně. Černoch měl ovázanou hlavu a vypadal nemocně a vyčerpaně.

Donutil se k úsměvu. "Všechno v pořádku, Harry?"

Manning přikývl. "Jak se cítíš?"

"Moc dobře ne. Vůbec jsem neviděl, co mě to praštilo. Myslíš, že z něj něco dostanou?"

"Z Peloty?" Manning zakroutil hlavou. "Před chvílí volali z nemocnice. Je mrtvej. Komisař to teď probírá s Morrisonem."

"Pořád si nemůžu srovnat v hlavě, jak do toho všeho Morrison zapadá," řekl Viner. "Kdo on vlastně je?"

"Ústřední zpravodajská služba. CIA," odpověděl Manning. "Je jasný, že tady v té oblasti už dlouho

očekávali nějaký problémy. Poslali ho sem, aby zjistil, co se dá."

"Hned jsem si myslel, že na něm je něco zvláštního, když jsem ho potkal na policejní stanici s Joem Howardem." Viner se ironicky zasmál. "Promiň; Harry, ale vypadalo to na choulostivou záležitost, jak ses tak zjevně vrhal po hlavě do průšvihů. Najal jsem si loď a jel za váma."

"Dobře jsi udělal," řekl Manning. "To vysvětluje, proč jsem Morrisona potkal na nábřeží. Předpokládám, žeš nás sledoval."

Viner přikývl. "Celou cestu. Byli jsme v zahradě u domu Diamantové matky, když se začalo střílet. V tu chvíli jsme vrazili dovnitř."

"Ta ženská je podivínská stará sůva," řekl Manning. "Proklela mě, když ji vedli dolů po schodech."

"Dostali z ní něco?"

"Ani slovo. Ten její barák jim sloužil jenom jako základna. Jela v tom kvůli penězům, nic víc."

V té chvíli se otevřely dveře komisařovy kanceláře a vyšel z nich Morrison. Spiklenecky se usmál.

"Nevím jak vy, pánové, ale já bych si dal něco k pití."

"Dobřej nápad," řekl Manning.

Vyšli ven do chladné noci a zamířili k přístavišti. Když došli na roh Bay Street, chytil Seth Manninga za rukáv.

"Jestli ti to nevadí, Harry, šel bych zpátky na loď. Není mně moc dobře."

"Jasně, běž," řekl Manning. "Trochu se vyspi. Já dorazím později."

Pozorovali ho, jak se úspěšně proplétá davem na rušné ulici. Potom šli podél chodníku a vstoupili do prvního baru, na který narazili. Na místní poměry bylo stále ještě příliš brzy a bar byl téměř prázdný. Posadili se do odděleného boxu v rohu a Morrison objednal džin sling pro všechny.

"Co se bude dít teď?" zeptal se Manning.

Morrison pokrčil rameny. "Zdá se, že jsme narazili na tvrdý oříšek. Pelota je mrtvý a naše jediná stopa vede na Ostrov nářků. Bůh Garciovi pomáhej."

"Co je to, ten Ostrov nářků?" zeptal se Manning.

"Malý ostrov u kubánského pobřeží, asi dvě stě kilometrů na jih od Androsu. Je tam přístav, který se jmenuje San Juan. Bývalo to rybářské středisko. Po revoluci jim plavby na ostrovy zakázali. Slyšel jsem, že město hrozně upadá."

"Zdálo se, že si Pelota něčeho na tom místě obzvlášť cení."

"Vím," řekl Morrison. "Staré pevnosti, ze které udělali vězení pro politicky nepohodlné lidi. Je to místo posledního odpočinku všech těch, kterých se chtějí opravdu zbavit. Pobyt tam ještě nikdo nepřežil, natož aby někoho propustili."

"Takže na tohle myslel Pelota, když říkal, že se Garciovi dostane odměny ještě tady na zemi."

Morrison přikývl. "Nevím, co ten chudák od nich čeká. Leda tak kulku do hlavy. A to bude mít štěstí."

Nastalo ticho a po chvíli Viner pomalu řekl: "Odpusťte, pane Morrisone, ale vypadá to, že celá ta záležitost je mnohem komplikovanější, než by se mohlo na první pohled zdát. Nemám pravdu?"

Morrison si zapálil cigaretu, dával si na čas. Když vzhlédl, tvářil se zamračeně. "Podle dohody s Velkou Británií mají Spojené státy určité základny na Bahamách."

"Myslíte ve spojení s projektem Canaveral?"

Morrison přikývl. "Jsou tam stanice s elektronickým zařízením, které sleduje, navádí a testuje chování řízených střel při přeletech na Velkých Bahamách, San Salvadoru a několika jiných ostrovech."

"To ví každý. Je to všeobecně známá věc."

"Před třemi týdny došlo na jedné z nich k závažné sabotáži."

"To jste ale pěkný tajnůstkáři," řekl Manning.

"Museli jsme to držet v tajnosti. Umíte si představit ten obrovský mezinárodní poprask, kdyby to vyšlo najevo?"

"A vy si myslíte, že v tom mají prsty ti samí lidé, jako v téhle poslední záležitosti?" zeptal se Viner.

Morrison přikývl. "Myslíme si, že mají základnu tady na Bahamách."

Manning tiše hvízdal. "Sedm set ostrovů a dva tisíce korálových ostrůvků a skal. To máte co dělat, když je budete chtít najít."

"A celá akce musí proběhnout tajně. V téhle fázi si nemůžeme dovolit žádný rozruch. Za pár týdnů sem

budou upřený oči celého světa, až se tady sejde prezident s vaším premiérem."

"Takže Rusové jako obvykle?" zeptal se Viner.

"Myslím, že ne. Od kubánské krize si dávají pozor, aby se jim to nevymklo z nikou. Spíš to vypadá na nějakou špionážní skupinu kubánských fanatiků. Jenom oni jsou připraveni něco vyzískat z rozvíření dalšího mezinárodního skandálu. Poslední dobou nejsou s Moskvou příliš spokojeni. Možná na ně chtějí vyvíjet nátlak."

"A Garcia je jediná stopa, kterou máte?" zeptal se Viner.

"Ano, a ten bude touhle dobou přistávat v San Juanu."

Manning šel k baru a dal si velký rum. Když se vrátil, mračil se.

"Vy přece máte agenty po celý Kubě. Proč by někdo nemohl jet do San Juanu a tam zjistit, co by se dalo z Garcii vydolovat. Pokud víme, tak by teď mohl sedět v nejlepším hotelu ve městě a pěkně si to užívat."

"Tak si myslím, že ani ne." Morrison potřásl hlavou.

"Zkusit by se to ale mělo."

"V každém případě se musíme po té krizi držet pěkně na uzdě. V téhle chvíli nestojíme o žádný skandál. Určitě o nic víc než Rusové. Yankee na Kubě, a právě teď - to je jako červený hadr a býk."

"A co Angličan?"

Morrison se zamračil. "Vy jste se zbláznil."

"Nevidím důvod, proč by to nešlo," řekl Manning. "Vztahy mezi Kubou a Británií nejsou zrovna vynikající, ale jsou lepší než ty vaše."

"Strkal byste hlavu přímo do oprátky."

Manning pokrčil rameny. "Potřebuju si akorát vymyslet nějakou věrohodnou historku, kdyby něco."

"Nemohli bychom vám pomoci. V ničem. Budete tam čistě na svoji pěst."

"Kdo říká, že potřebuju pomoc? Kdybych jel, bylo by to z osobních důvodů. Mám na likvidaci tyhle skupiny přinejmenším stejný zájem jako vy."

Morrison zakroutil hlavou. "Je to atraktivní nabídka, Manningu, to nemohu popřít. Ale nemá to cenu. Za prvé - plavit byste se do San Juanu nemohl. Zatkli by vás ve chvíli, kdy byste přistával."

"Tímhle si nejsem jistý," řekl Viner. "Na ostrovech žijí lidé, britští občané, kteří stále ještě občas zajíždějí do San Juanu a zpátky."

Morrison se k němu otočil a zamračil se. "Jste si jistý, že víte, o čem mluvíte?"

Viner vytáhl cigaretu a zastrčil ji do špičky. "Mé obchodní aktivity jsou různého druhu, pane Morrisone. A občas mě zavedou na zvláštní místa." Zapálil si cigaretu a vyfoukl oblak kouře. "Na jižním cípu ostrova Andros je malý rybářský přístav Harmon Springs. Lidé, kteří tam žijí, jsou Řekové, převážně lovci mořské houby od Egejského moře, kteří se vystěhovali před čtyřiceti lety. Teď z nich jsou rybáři. Někteří ještě jezdí do San Juanu s tuňáky a mečouny. Kubánci to vítají, protože zásoby velkých ryb jsou v dnešní době omezené. Řekové dostávají dobře zapláceno."

Morrison se obrátil na Manninga. "Věděl jste o tom?"

Manning zakroutil hlavou. "Nikdy jsem v Harmon Springs nebyl. Nedá se říct, že by návštěvníky vítali s otevřenou náručí. Ještě pořád mezi sebou mluví řecky a lpí na starých zvycích. Můžu věřit tomu, co Viner řekl. Jsou to poměrně houževnatý lidé. Nenapadá mě nic, čeho by se Řek na moři bál, ať už na vrchu nebo pod vodou. Jsou to nejlepší potápěči na světě."

"Jak to, že o nich tolik víte?"

"Strávil jsem v Egejském moři tři roky během války u Speciální lodní služby."

Morrisonův obličej byl napjatý vzrušením. Obrátil se na Vinera. "Máte tam dole nějaké kontakty?"

Viner zakroutil hlavou. "Obávám se, že ne. Většinu toho, co jsem vám vyprávěl, znám z doslechu. Můžu jenom potvrdit, že ta informace je správná, to je ale vše."

"Mně to stačí," řekl Manning mdle.

Morrison sklonil hlavu a několik okamžiků hleděl dolů do skleničky. Když zvedl oči, byl opět klidný a vyrovnaný. "Můžu vám obstarat peníze. Tolik, kolik budete potřebovat. Ale to je všechno. Pokud pojedete, bude to čistě vaše akce. Nic o vás nevíme."

Manning se zvedl a přešel k oknu. Déšť bubnoval na sklo. Od moře foukal slabý vítr a přivolával ho

sténáním v ráhnoví rybářských lodí kotvících v přístavišti. Náhle jím projelo vzrušení. Usmál se pro sebe, otočil se a šel zpátky ke stolu.

"Abych se v Harmon Springs nějak chytíl, budu potřebovat věrohodnou historku. Dáme si ještě něco k pití a uvidíme, co budeme schopný vymyslet."

7.

Pozor na Řeky

Grácie dorazila do Harmon Springs následujícího dne těsně před polednem. Seth byl u kormidla, starý Saunders pomáhal jako lodník na palubě a Manning stál u zábradlí. Na sobě měl panamský klobouk a lehký oblek z tropické příze.

Když loď zahýbala za mys hustě obestavěný bílými domy, vyplouvala na moře jednostěžňová plachetnice, podobná těm, které se plaví ve Středomoří. Plachty se jí vzdouvaly ve větru. Míjela je na tak krátkou vzdálenost, že si mohl prohlédnout velké oči namalované na obou stranách příďe. Měly loď chránit před zlými duchy.

Zvedl ruku na pozdrav, ale muž u kormidla ho úplně ignoroval. Saunders si odplivl přes zábradlí. "Je to tady samej bastard, Harry. Půlka z nich si pořád ještě staví loď na tělo."

Motory začaly vynechávat, když před přístavem zpomalili. Několik lodí pro lov na otevřeném moři kotvilo u mola, ale na bílém písčném ohybu ležely vytažené zářivě barevné plachetnice. Vedle nich posedávali rybáři a spravovali sítě, zatímco nahaté děti se honily po mělčině.

Bylo to jako obrázek z jiného světa a jakási hra paměti vrátila Manninga ve vzpomínkách zpátky o několik roků, kdy za války sloužil u Speciální lodní služby v Egejském moři.

Šel do kabiny. Na stole leželo v kožených brašnách několik fotoaparátů. Přehodil si je přes rameno, nasadil si sluneční brýle, zvedl plátěnou kabelu a vyšel na palubu.

Popojížděli už podél dřevěného mola. Sledoval přistávání, když motory přestaly pracovat. Zdálo se, že v nesnesitelném horku je všechno podivně nehybné. Dva mladíci se opírali o zábradlí a kouřili a tři starci klímali na sluníčku, ale nikdo se ani nepokusil zachytit lano, které jim Saunders hodil. Zaklel a přešel zábradlí, aby lano zvedl a přivázal ke sloupu.

"Zavšivený bastardi," mumlal si pro sebe. Když se vedle něho objevil i Manning, vyšel Seth z kabiny.

"Zůstanem tady ještě tak hodinku dvě, Harry. Abysme věděli, kdyby něco."

Manning zakroutil hlavou. "Budu s váma v kontaktu, Sethe. Neboj se."

Stál tam a čekal. Seth si povzdechl a zašel zpátky do kabiny. Za chvíli se motory s rachotem opět probudily k životu. Saunders odvázal lano a přešel zábradlí.

Manning počkal, dokud Grácie nevyplula z přístavu, a teprve potom zvedl kabelu. Ti tři starci seděli vzpřímeně a zvědavě si ho prohlíželi a mladíci si přestali povídat. Prošel kolem nich. Jeho kroky se na dřevěném molu dunivě rozléhaly. Zahnul podél nábreží.

Městečko vypadalo podivně nehybně, jako by čekalo na nějakou zvláštní událost. Kousek od něho začal kdosi zpívat. Šel po hlase a narazil na bar na rohu postranní ulice. Přímo ve vchodu se na židli opřené o zed' rozvaloval mladík a zpíval hlubokým hlasem. Prsty jemně přejížděl po strunách bouzouki.

Ani se nehnul. Manning, který v černých brýlích vypadal anonymně, si ho chvíli svrchu prohlížel, potom opatrně překročil natažené nohy a vešel dovnitř. Byla to chladná a tmavá místnost s barem obloženým mramorem. U malého stolku seděli tři muži a pili.

Barman byl muž ve středních letech s vrásčitým obličejem barvy mahagonu, ale jeho modré oči byly plné života a ústa vyjadřovala laskavost a bystrost. Když k němu Manning přicházel, hovor utichl.

Plátěnou kabelu hodil na podlahu a fotoaparáty položil na bar. "Dal bych si něco k pití. Něco míchanýho a studenýho."

Muž se zazubil, postavil na bar vysokou sklenici a naň dával do ní lžící led. "Novinář?"

Manning přikývl. "Asi tady den dva zůstanu. Hodil by se mi pokoj. Mohl byste mně v tom nějak pomoci?"

"Jasně že jo. Není to nic moc, ale jídlo je dobrý."

Hráč u vchodu zlostně udeřil do strun a muži u stolku se rozesmáli. Jeden z nich na mladíka řecky zavolal: "Hej, Dimitri, copak se ti ten elegán nelíbí? Možná ti poleze do zelí. Už se nebudeš v noci cukrovat s holkama na pláži."

"Zavřete klapáčku," odpověděl mladík vztekale.

Byli to typicky drsní námořníci, které může člověk potkat po celém světě. Těžce pracující muži, nedůvěřiví k cizincům. Manning se otočil, sundal si sluneční brýle a klidně se na ně podíval. Úsměvy trochu povadly. Naklonili se k sobě a něco si mumlali.

Když se otáčel zpátky ke své sklenici, jeden z nich řekl nahlas řecky: "Tak přeci jenom je Dimitri pěkná poseroutka. Poseroutka přestrojená za frajera."

Mladík vyskočil ze židle. Chvilu se zdálo, že váhá, ale potom prošel kolem baru a schválně strčil Manninga do ruky, zrovna když zvedal sklenici a chtěl se napít.

Rum pomalu stékal po baru. Manning se otočil, aby mu viděl do tváře. "Takže mně můžeš koupit nověj."

"Kup si ho sám," odsekl chlapec.

Manning ho udeřil hřbetem ruky do tváře, až mladík zavrával a doklopýtal až ke zdi. "Dvakrát tě prosit nebudu."

Chlapec sjel rukou ke kapse na boku. Když vyrazil, bylo vidět, že se mu v pravé ruce zablýskla patnácticentimetrová čepel nože, ostrého jako břitva. Manning rychle uhnul, chytil ho za zápěstí a zkroutil mu ho za zády. Chlapec vykřikl a upustil nůž. Téměř tím samym pohybem jím Manning mrštil přes stůl mezi sedící muže. Sklenice se rozlétly.

"Příště neposílejte holobrádka dělat práci pro chlapa," řekl řecky.

Nastalo překvapené ticho. Když se začali zvedat, vložil se do toho barman, který rychle oběhl bar a v ruce svíral dřevěnou palici.

"Kdo to začne, tomu rozbiju lebku. Chtěli jste si užít trochu legrace, ale udělali jste chybu, pánové. Takže tímhle to končí, jasný?"

Vrátili se ke stolu. Chlapec se otočil a vyběhl ven. Barman se na Manninga usmál a natáhl ruku. "Nikoli Aleko. Na Angličana mluvíte docela dobře řecky."

"Za války jsem strávil tři roky v Egejském moři. Ale to už je dávno. Jmenuju se Manning. Harry Manning."

"Ještě jeden rum, pane Manningu? Na účet podniku."

"Na můj," řekl Manning. "Pro nás pro všechny." Přitáhl si židli a posadil se. Tři muži se přátelsky zasmáli.

"Beru každýho, kdo umí tak dobře řecky jako vy," řekl jeden z nich. "Dejte si cigaretu."

Aleko přinesl rum a všichni si slavnostně připili. Když Manning položil svoji skleničku, jeden z nich se ho zeptal: "Přijel jste si zarybařit?"

"Jsem fotograf. Jeden velkej americkej časopis mě pověřil, abych pro ně udělal reportáž."

"O Harmon Springs?"

Manning zakroutil hlavou. "O Kubě. Chtěj, abych zajel do přístavu San Juan a udělal pár fotek. Aby věděli, co se tam od revoluce změnilo."

Překvapeně se na sebe podívali a potom jeden z nich zvedl sklenici. "V tom případě hodně štěstí, příteli. Budete ho potřebovat."

"Je pro to nějakej zvláštní důvod?"

"Do San Juanu už nikdo nejezdí. Je to bohem zapomenutý a opuštěný místo."

"V Nassau mně říkali něco jinýho. Slyšel jsem, že tam lodě tady odtud často jezdí."

"To bylo minulej rok. Hodně se od ty doby změnilo."

Manning vytáhl peněženku. "Můžu si dovolit poměrně velký výlohy. Dobře bych zaplatil."

Muž, který zatím nejvíc mluvil, se drsně zasmál. "Příteli, máme takový přísloví. Jestli chceš, aby někdo riskoval život pro peníze, najdi si chudáka."

Druzí dva propukli v hurónský smích a jeden z nich řekl: "Měl by zkusit Papá Melose. Ten je na tom teď tak, že by udělal cokoliv."

Manning vstal a přešel k baru. "Slyšel jste to?"

Aleko přikývl. "Mají pravdu. Před krizí jezdilo do San Juanu hodně našich lodí. Vozily tam tuňáky."

Kubánci sem na sever nesměj, a tak byly ceny vysoký. Od krize se všechno změnilo."

"Chcete říct, že vám tam Kubánci zakázali jezdit?"

Aleko zakroutil hlavou. "Ne tak docela. Ale atmosféra není dobrá. Člověk nemůže odhadnout, odkud zaútočí. Nikdo nechce přijít o loď."

"Kdo je ten Papá Melos, o kterým mluvili?"

Aleko se usmál. "Báječněj starěj pán. Jezdí na motorový jachtě, která se jmenuje Krétský milenec. Jeho jedinej syn, Yanni, se vloni utopil. Má ještě dceru - Annu. Moc chytrý děvče. Poslal ji do Ameriky na školu. Do nějakýho Vassaru. Možná to tam znáte?"

Manning se pro sebe usmál. "Tak trochu."

"Vyždímal se z posledního, aby ji na ty škole udržel, ale co se mu zabil chlapec, má problémy chytit něco pořádnýho. Děvče se tady objevilo před třema měsíci. Když zjistila, co se stalo, odmítla se vrátit. Od ty doby mu pomáhá na lodi."

"Co chytají - tuňáky?"

Aleko zakroutil hlavou. "Už ne. Asi patnáct kilometrů na západ, blízko ostrůvku Blair, je korálový útes.

Starěj pán tam našel perleť, takže se tam pro ni poslední dobou potápí."

"V jeho věku?" zapochyboval Manning. "Jak hluboko?"

"Patnáct, možná dvacet sáhů. A oblek, kterej používá, je určitě tak čtyřicet roků starěj."

"Musel se zbláznit."

"Nechce přijít o loď, to je všechno. Loď a Anna jsou to jediný, co mu na světě zbylo."

"Myslíte si, že by mě zavezl do San Juanu?"

Aleko pokrčil rameny. "Zoufalci jsou schopný všeho."

"To máte svatou pravdu." Manning zvedl kabelu a fotoaparáty. "A teď bych se, kdyby vám to nevadilo, podíval na ten pokoj."

Když šel obílenou chodbou za Alekem, projelo jím náhlé vzrušení. S naprostou jistotou si totiž uvědomil, že našel řešení.

Aleko vlastnil malý, třiapůlmetrový motorový člun, který byl ochotný pronajmout. Manning na něm o dvě hodiny později, když se převlékl a snědl jedno z nejlepších jídel, jaké si v poslední době dal, vyjel z přístavu a zahrnul podél jižního cípu ostrova na západ.

Moře bylo jako sklo a modrá obloha bez mráčku se táhla až k horizontu. Zapálil si cigaretu, posadil se vzadu do sedadla a s rukou na kormidle přemýšlel o Papá Melosovi. Proč člověk bojuje dál, i když se všechno spikne proti němu? Na to neexistovala odpověď. Někdo bojuje do úplného konce. Někdo se potopí bez boje.

Ostrov Blair obeplul za třičtvrtě hodiny. Asi čtyři sta metrů uvnitř v zálivu kotvila loď, kterou hledal.

Zpomalil a blížil se k ní podél pobřeží. Uvědomoval si těžkopádné, rytmické dunění mechanické pumpy, která dodávala vzduch muži tam dole hluboko v modré vodě.

Bylo těžké si představit, že ještě někdo může používat zastaralý plátěný oblek se všemi těmi vzduchovými a signálními hadicemi, tady v potápěčské oblasti, kde měl každý bomby se stlačeným vzduchem. Dýchací přístroj byl v každém ohledu lepší, a navíc umožňoval potápěči absolutní volnost.

Když se přiblížil, uviděl drobné děvče v jasné červené košili a plátěných džínách, s dlouhými vlasy svázanými do copu. Navíjela klikou signální lano, kterým přitahovala otce k hladině. Zdálo se, že si Manningova příjezdu vůbec nevšimla.

Najednou se hřidel s lanem přestala otáčet. Vší silou zalomcovala klikou a potom běžela k zábradlí a dívala se dolů. Rychle se vrátila zpátky a znovu se opřela celou svojí vahou do kliky. Bezvýsledně. V příštím okamžiku se otočila a skočila přes zábradlí do moře.

Manning vypnul motor a přirazil k lodi. Rychle uvázal lano, doběhl k hřideli a vrhnul se vší silou na kliku.

Nemohl s ní hnout. Vrátil se k zábradlí. Děvče se právě vynořilo vedle dřevěného žebříku a lapalo po dechu. Ve vodě se jí rozvázal cop a kolem její hlavy se teď vznášely dlouhé, modročerné vlasy. Natáhl se dolů a vytáhl ji přes zábradlí. "Co se tam dole děje?"

Byla úplně bez sebe. "Nedostala jsem se k němu! Nedostala jsem se k němu!"

"Jak je hluboko?"

"Osmnáct metrů. Možná víc. Musím tam znova."

Dopotácela se k zábradlí. V tom okamžiku vyjela na hladinu obrovská bublina vzduchu a rozprskla se. Manning si sedl a strhl ze sebe boty a sako.

"Zůstaňte tady u té hřídele. Lano se asi zachytlo o korál. Až za něj zatahám, začněte ho navíjet."

Vyšplhal se na střechu kormidelny, chvíli se na jejím okraji zastavil, aby si do plic nabral co nejvíce vzduchu, a skočil.

Když se na Kajmanských ostrovech potápěl jenom na nádech něco přes třicet metrů, ale to bylo už před deseti lety. Deset let tvrdého života. Deset let klesání - ve všem.

Když potápeč sestupuje do hloubky, filtrují hlubší a hlubší vrstvy vody sluneční světlo a absorbují přitom jeho červené a oranžové paprsky. Manning plaval dolů podél stěny útesu a v patnácti metrech se najednou ocitl v neutrální zóně. Viditelnost byla stále ještě výborná, ale všechny barvy byly podzemní a tlumené.

V osmnácti metrech se lano omotalo kolem zkrouceného výběžku korálu a zadrhlo se do trhliny. Rychle ho uvolnil a plaval dál.

Starého muže našel na římse ve stěně útesu. Letitý plátěný oblek se roztrhl o ostrý korál, jak se muž pokoušel uvolnit. Voda se nahrnula do obleku a jenom neustávající tlak čerstvého vzduchu pumpovaného do velké bronzové helmy ji držel na úrovni hrudníku.

Manning viděl všechno rozmazaně, ale i tak pohledem překontroloval obličej, který na něho z helmy zíral, předtím než silně zatahal za lano a dal děvčeti smluvený signál. Vyrazil nahoru a starého muže táhl za sebou.

V uších měl obrovský tlak a zdálo se mu, že někde blízko, skoro na dosah, melodicky zvoní zvony.

Narážely do něho silné zvukové vlny.

Vysoko nad sebou uviděl siluetu kýlu Krétského milence. Uchopil starého muže ještě pevněji a ve spirále stoupal nahoru, obklopen oblakem bublinek jako v šampaňském.

Vyrazil na hladinu vedle žebříku, na chvíli se za něj zavěsil a lapal po dechu. Když se vytáhl přes zábradlí, uviděl dívku otáčet klikou, co nejrychleji mohla, aby zachránila drahocenný život. Po obličejí se jí lil pot.

"Už ho táhnu," křičela. "Už ho táhnu."

Manning cítil bolesti v rukou a v nohou. Obrovská síla mu svírala hrudník. Bojoval proti temnotě, která ho chtěla pohltit, a vši silou začal tahat za lano.

Starý muž vyplaval blízko žebříku. Manning a dívka společně zatahli za lano a tělo přepadlo přes zábradlí a zhroutilo se na palubu.

Manning ještě pozoroval, jak dívka uvolňovala bronzové šrouby, ale potom se mu zakalil zrak a zvuk jejího hlasu jako by k němu doléhal z konce tunelu. Když ztrácel vědomí zdálo se mu, že se vrhá po hlavě do temných hlubin.

8.

Krétský milenec

Manning dopil šálek a Anna Melosová mu ho znovu naplnila. Káva byla tak horká, že si jí opařil hrdlo, ale když mu pálivý proud stékal do žaludku, cítil, jak se do něho vrací život.

Šla do kuchyňky a on ji pozoroval přes okraj šálku. Její štíhlá, téměř chlapecká postava jako by ani nepatřila ženě, a přesto její plné rty dávaly tušit zvláštní citlivost.

Když se otáčela, zachytila jeho pohled upřený na ni a usmála se. "Cítíte se líp?"

Přikývl. "Neměl jsem čas na dekompresi, to byl ten malér. Ale nic to není, pokud se to stane jednou za čas."

"Ale ne moc často," řekla. "Když mi bylo dvanáct, viděla jsem na kesonovou nemoc zemřít strýčka Alexiase. Nebylo to moc hezké."

Na schůdcích do kajuty se ozvaly kroky a za chvíli vešel její otec. Bylo mu asi sedmdesát, měl prošedivělé vlasy a bílý knír, který se ostře odrazil od jeho snědé obličejí.

Posadil se a začal si cpát tabák do letité brierky, lulky z vřesovcového dřeva. "Jak vám je?"

"Myslím, že to přežiju."

"Byl to výkon. Musel jsem bejt v dobrých dvaceti metrech. Není moc lidí, který by se uměli na nádech potopit tak hluboko."

"Pár takových jsem potkal," řekl Manning. "Dole na Kajmanských ostrovech choděj do třiceti metrů, ale používají olověný zátěže, aby se tam dostali rychle."

"Hodně jste se dřív potápěl? Myslím tím opravdový potápění."

"S dýchacím přístrojem. Do tý pasti, co jste měl na sobě, byste mě nedostal," zasmál se Manning. "Jediná dobrá věc na celým tom dobrodružství je, že jste to zničil."

"Ten oblek?" Papá Melos pokrčil rameny. "To se dá snadno zašít."

Anna připravovala v kuchyni chlebičky, ale když to slyšela, vyběhla ven. "Ne, Papá. Už nikdy."

"To bys byla radši, aby si Mikali vzal loď?" Vzal ji za ruku. "Musíme žít, Anno. Co jinýho můžu dělat?"

Rychle se odvrátila. Usmál se na Manninga a schválně změnil téma hovoru. "Ještě že jste plul kolem."

"Nebyla to náhoda," řekl Manning. "Hledám někoho, kdo by mě zavezl do San Juanu. Nikoli Aleko mi řekl, že by vás to mohlo zajímat."

"Do San Juanu na Ostrově nárků?" Starec se zamračil. "Proč tam chcete jet?"

"Jsem fotograf na volný noze. Dělán reportáž o Kubě pro jeden americkéj časopis. Řekli mně, že loď z Harmon Springs občas zajížděj do San Juanu s tuňáky. Za války jsem sloužil v Egejským moři, a tak umím trochu řecky. Myslel jsem, že bych se tam mohl dostat jako člen posádky."

"Jistě, jezdíval jsem tam. Všichni jsme tam jezdili. Za tuňáky tam dole platili nejvíc, ale od krize je všechno jiný. Nikdy nevíte, odkud na vás ty lidi můžou vyskočit. Dokonce by mně mohli i zabavit loď."

Papá Melos zakroutil hlavou. "Rád bych vám, pane Manningu, pomohl, ale s tímhle ne."

Manning se natáhl pro sako a vyňal peněženku. Otevřel ji a vytáhl štos bankovek. "Pět set dolarů - nebo tisíc. Cenu si určete sám."

Děvče syкло. "Tati, takový peníze. To bychom mohli Mikalimu zaplatit všechno, co mu dlužíme. Bylo by po starostech."

Starec zíral na peníze, jako by ho někdo zhypnotizoval, ale nakonec pomalu zakroutil hlavou. "Když bych jel do San Juanu, nejspíš bych o loď přišel tak jako tak. A stejně mám ještě čas do konce měsíce, abych Mikalimu zaplatil, co mu dlužím."

Manning nasadil milý úsměv. "Jak chcete. V Harmon Springs se určitě najde někdo, kdo si bude chtít vydělat takový peníze."

Stál nahoře na palubě, opíral se o zábradlí, díval se na ostrov a přemýšlel, co proboha bude dělat dál. Za chvíli se vedle něho objevila Anna.

"Je mi to líto," řekla. "Vím, že jsme vám velice zavázáni, ale ta loď je celý tátův život. Nesnese pomýšlení na to, že by ji mohl ztratit."

"Myslíte si, že se mu opravdu podaří sehnat dost peněz, aby mohl vyplatit toho Mikaliho?" zeptal se Manning.

Zakroutila hlavou a otočila se k zábradlí. Schoulená ramena prozradila porážku. Na malou chvílku pocítil nevysvětlitelnou něhu. Vypadala jako dítě, které si s něčím neví rady a které on musí za každou cenu utěšit.

Náhle uslyšel zvuk motoru a uviděl, jak k nim kolem cípu ostrova Blair zatačí rychlý motorový člun.

Dívka zvedla hlavu, chvíli se na něj zadívala a potom běžela dolů.

Když se vracela, šel s ní i otec. Opřel se o zábradlí. Byl zamračený. "Vypadá to na Mikaliho člun. To by mě zajímalo, co chce?"

Člun řídil Dimitri, mladík, se kterým si to Manning v baru tak drsně vyřídil. Mikali byl velký, podsaditý chlap. Svého času musel být velice silný, ale teď už jenom tloustl. V podpaží lněného saka mu prosakovaly ošklivé skvrny potu. Vylezl nahoru po žebříku. Dimitri zůstal u kormidla.

"Co sakra chcete?" řekl Papá Melos řecky.

Mikali si utřel plešatící hlavu kapesníkem. "Takovým tónem se mnou nemluv, ty starej supe. Naháním tě už tři dny. Nějak se přede mnou schováváš."

"Nemám si s váma o čem povídat. Určitě ne do konce měsíce."

"Tak, a právě v tom se pleteš," řekl Mikali. "Za odklad, kterej jsem ti dal, vděčíš jenom mému dobrému srdci." Podíval se po Anně. "Doufal jsem, že bysme mohli dojít k nějaký rozumný dohodě, ale to vám dvěma asi není po chuti."

Stařec zlostí zrudl. "Řekněte, co máte na srdci, a pak vypadněte z mé lodi."

"Myslíš jako z mé lodi." Mikali vytáhl nějaký dokument a podržel ho Papá Melosovi před očima. "To je úřední příkaz k zabavení majetku. Máš čas do pátku do poledne, abys mně zaplatil my peníze. Dvanáct set dolarů."

Stařec zařičel vzteky. Vyrval příkaz Mikalimu z ruky a vypálil proti němu pravou pěstí. Jeho věk se přidal na stranu nepřítele. Mikali snadno odrazil ránu, chytil ho za košili a praštil ho přes obličej.

Dívka vykřikla, vrhla se na Mikaliho a začalo ho škrábat nehty. Odstrčil ji takovou silou, že klopýtala po palubě a nakonec ztratila rovnováhu. Když napřáhoval ruku, aby starce znovu udeřil, chytil ho Manning za rameno a otočil si ho obličejem k sobě.

"Nechtěl bys to zkusit se mnou? Patřím tak trochu víc do tvý váhový kategorie."

Mikali otevřel pusku, že něco řekne, ale Manning mu do ní vrazil pěst. Hodilo jím to dozadu a Manning ho udeřil ještě jednou. Tentokrát byla rána tak silná, že přeletěl přes zábradlí. Řek spadl do vody s hlasitým cáknutím a potopil se. Vyplaval kousek od člunu. Dimitri ho chytil za límec a pokusil se ho zvednout přes bok lodi.

Manning rychle slezl po žebříku, skočil do člunu a pomohl mu. Mikali se rozvalil na zadním sedadle, šaty se mu lepily na tlusté tělo a z rozbitých úst mu kapala krev. Manning vytáhl peněženku a odpočítal dvanáct stodolarových bankovek. Nacpal je Řekovi do náprsní kapsy.

"Všechny dluhy jsou splacený, Mikali. Ještě jednou budeš starýho pána obtěžovat, a zlomím ti vaz."

Otočil se na Dimitriho. "A ty seš svědek. Dostal svý prachy. Nezapomeň na to."

Skočil na žebřík. Dimitri nastartoval motor a velkým obloukem ujížděl se člunem pryč. Manning ho sledoval, dokud nezmizel za výběžkem ostrova a potom se otočil.

Stařec seděl na lavici před kabinou s kormidlem a plnil si lulku. Když s ní byl spokojený, vyfoukl oblak kouře a pokrčil rameny. "Takže jedeme do San Juanu?"

"Chcete?" zeptal se Manning.

Papá Melos přikývl. "Co jinýho můžu dělat. Zachránil jste mi život. Zachránil jste moji loď. Je to osud."

"A co vy?" zeptal se Manning děvčete.

Stála na druhé straně u zábradlí, otočená zády k němu. Obrátila se a smutně se na něho podívala.

"Myslím, že nemáme na vybranou. Jsme hrdí lidé, pane Manningu. Své dluhy splácíme."

Chvilí měl Manning bláznivou chuť říct jim pravdu, varovat je, že dávají v sázku mnohem víc než svoji loď, když se zapletou do téhle záležitosti. Ale potom si vzpomněl, proč tam jede on sám.

Pokrčil rameny. "Tak dobře. Jsem připravenej odplout, kdykoliv budete připravený i vy."

9.

Na jih od Androsu

Nevěděl, že by usnul. Uvědomil si jenom, že je najednou vzhůru, dívá se na hodinky a s leknutím zjišťuje, že jsou už tři hodiny ráno. Natáhl na sebe svůj těžký námořnický kabát a vyšel ven.

Z moře stoupal mlžný opar. Krétský milenec si s obrovskou rychlostí razil cestu vlnami. Nesvítil měsíc, ale noční obloha byla posetá drahokamy hvězd a moře podivně světélkovalo. Šel podél zvedající se paluby, překročil tři tuňáky, které ulovili předchozího odpoledne, a vstoupil do kormidelny.

Papá Melos stál u kormidla. Ve světle kompasu, které mu ozařovalo obličej a které ho jako by zbavovalo tělesnosti, působil tajuplným dojmem.

"Jak to jde?" zeptal se Manning.

"Paráda, šlape jako hodinky."

Ustoupil, aby Manning mohl převzít kormidlo, opřel se o dveře a začal si cpát tabák do dýmky.

"Kdy dorazíme do San Juanu?"

Stařec pokrčil rameny. "Když vydrží počasí, počítám tak zejtra před polednem."

"Jsou nějaký omezení, jak dlouho tam můžeme zůstat?"

"Nikdy nebyly, ale jak už jsem řekl, všechno je teď jinak."

"Bude těžký najít někoho, kdo by koupil ty ryby?"

"Myslím, že ne. Takový obří, jaký vezeme, se prodávaj dobře." Papá Melos si zapálil dýmku. "S rybářským prutem se umíte docela dobře ohánět. Stejně dobře jako všichni ostatní chlapíci, který znám. Když na to přijde, fotografe, jste i poměrně dobrej námořník."

"Celej život se motám kolem malých lodí a Speciální lodní služba byla prvotřídní průprava."

"Ale to už je dávno," řekl Papá Melos. "Zatraceně dávno."

V hlase mu zazněla otázka. Nevyslovená, ale přítomná. Manning ji ignoroval a lehkým tónem řekl:

"Některý věci se nedaj zapomenout."

"Asi ne." Stařec zívá. "Myslím, že se půjdu trochu prospat. Vystřídám vás v sedm."

Odcházel podél paluby a něco si pro sebe mumlal. Manning si zapálil cigaretu, stáhl ze zdi závěsnou sedačku, pohodlně se usadil a pevně uchopil kormidlo.

Nemělo cenu přemýšlet o tom, co by se mohlo stát, až dorazí do San Juanu. Bude muset hrát s kartama, který padnou. Lehká ironie mu stáhla koutky úst. Když na to přijde, nedělal většinu života nic jiného.

Postupně se v myšlenkách vracel zapomenutými cestami a přemýšlel o lidech a příhodách, které už dávno minuly. Na to se na moři vždycky těšil. Že bude sám, jenom s nocí a s lodí. Bylo to, jako by svět přestal existovat.

Dveře se zlehka otevřely ve stejném okamžiku, kdy na okno zabubnoval déšť. Ucítil aroma kávy, těžké v ranním vzduchu, ale byla v něm ještě jiná, mnohem jemnější vůně.

"Copak? Už se vám nechce spát? Tak brzo ráno?" zeptal se.

"Je to nejkrásnější část dne," odpověděla a stáhla si druhou sedačku.

Podala mu hrnek kávy a sendvič. Jedli v přátelském tichu, jejich kolena se dotýkala. Potom jí dal cigaretu, kouřili a poslouchali déšť, který s velkou silou narážel do okna.

"Vy milujete moře. Že mám pravdu?" vyhrkla najednou.

"Myslím, že jo," řekl a na chvíli vypadl z role. "Je jako žena - vrtkavé a tak trochu nespolehlivé, ale to neznamená, že byste ho milovala o to méně."

Usmála se. "Jste ten nejpodivnější fotograf, jakého jsem kdy potkala."

I v jejím hlase, stejně jako předtím v hlase jejího otce, zazněla nevyslovená otázka, a on si najednou uvědomil, že se ocitl na nebezpečné půdě.

"Měl jsem kdysi v Havaně podnik na záchranářský služby a navíc jsem k tomu dělal podmořskou fotografii. Když přišla revoluce, držel jsem se ho jako klíště do poslední minuty jako spousta jiných lidí, který nevěděli, odkud vítr fouká. Dostal jsem se tam odtud, s odřenejma ušima. A přišel jsem o všechno."

Nebyl schopný zakrýt hořkost v hlase a ona se k němu náhle nahnula a položila dlaň na jeho ruku. Když promluvila, zazněla z jejího hlasu vřelost a pochopení. "To je mi líto."

"Není třeba. Měl jsem větší štěstí než většina těch ubožáků, který se poflakujou po Miami a čekaj, až se Castrovi stane něco nepříjemného. Znam ty správný lidi, a to vždycky zabírá. Tahle hra na volný noze mně vynáší poměrně stálý živobytí."

"A náš výlet do San Juanu? Znamená pro vás hodně?"

"V tomhle okamžiku víc než cokoliv jiného na světě," řekl zpřima.

"V tom případě jsem ráda, že jsme se dohodli a že tam jedeme."

Najednou se zastyděl za všechny ty lži, za to, že je podvádí a žene tuto dívku a jejího otce přímo do nebezpečí, zaplétá je do situace, se kterou nemají nic společného. Na chvíli ho přemohlo přání o všem jí říct, ale ona ho předešla.

"Nic se tomu nevyrovná, že? Malá loď a moře za noci, jako je ta dnešní. Všechny problémy, které člověk má, nejsou najednou vůbec důležité."

Její obličej lehce ozařovalo světlo kompasu, oči byly jako tmavé stíny, které jí dodávaly zvláštní, mysteriózní a zcela jedinečný výraz.

"Vy jste ale legrační děvče," řekl. "Nikoli Aleko mi řekl, že jste byla ve Vassaru?"

Přikývla. "Ještě před několika měsíci. Byl to nápad mého otce. Zdědil nějaké peníze. Jako většina Řeků věřil, že vzdělání se nic nevyrovná, a rozhodl se, že mě pošle do Států. Chtěl to nejlepší z nejlepšího."

"Co jste měla v plánu?"

"Tehle rok jsem měla jít do Oxfordu. Doufala jsem, že budu studovat práva."

"A teď tohle."

"Minulý rok se utopil můj bratr Yanni. Když mi o tom Papá psal, nechtěl, abych se kvůli tomu vracela domů. Že už je po všem a že se s tím vyrovnal."

"Takže jste zůstala?"

"Vypadalo to, že není důvod odjíždět. V dopisech mi psal, že je všechno v pořádku."

"A vy jste nakonec přeci jenom přijela a zjistila, že ne."

"Tak nějak." Naklonila se, opřela si hlavu o okno a dívala se do noci. "Asi tomu nebudete rozumět, ale já nenašla svého otce. Našla jsem starého, zničeného muže, který se řítí do propasti. Nikdy předtím mi nepřípadal starý." Povzdechla si. "Musel dokonce zastavit loď, aby získal peníze a udržel mě na škole. Bylo mi jasné, že dědictví vyčerpal ještě předtím, než Yanni zemřel."

"A on si myslel, že se užíví, když se vrátí k potápění?"

"Pro zoufalého člověka existuje jenom zoufalý lék." Použila téměř stejná slova jako Aleko. "Samozřejmě tady vždycky bylo ještě jedno řešení. Přišel s ním Mikali."

"To nemyslíte vážně?"

Pokrčila rameny. "Jsme tvrdohlaví lidé, lpíme na starých tradicích. Domluvené sňatky jsou mezi námi ještě stále běžná záležitost. Byl to můj otec, kdo odmítl dát souhlas."

"Ksakru, ještě že to udělal." Manning si uvědomil náhlý nevysvětlitelný vztek. "Musí přece existovat lepší řešení, než je tohle."

"Jistěže ano," řekla. "A vy jste nám ho nabídl."

Nebylo, co by na to řekl, a tak tam tiše seděli, déšť pomalu ustával a obloha se rozsvěcela svítáním.

Denní světlo přineslo lehkou mlhu nad mořem a chladný vítr, ale Manning si toho téměř nevšiml.

Anna se posadila do rohu a v polospánku se opřela o zeď. Obličej měla uvolněný, zbavený všeho napětí a únavy. Tiše seděl, chvíli ji pozoroval a s údivem si uvědomil, že je krásná. Bylo to, jako by ji nikdy předtím vlastně vůbec neviděl.

Otevřela oči a podívala se na něho. Usmála se.

"Dobré ráno, Harry," řekla.

Oplatil jí úsměv. Udělalo mu zvláštní radost, že ho oslovila křestním jménem. "Byla to dlouhá noc."

"Měla bych připravit snídani." Zvedla podnos, odešla ke dveřím a zaváhala. "Tohle je možná poslední příležitost, kdy s vámi můžu mluvit o samotě."

Čekal, srdce se mu zastavilo. "Ať se v San Juanu stane cokoli, dal jste nám naději. Za to vám budu vždycky vděčná."

A potom odešla. Seděl tam a pozoroval, jak se dveře pohupují tam a zpátky. Poslouchal její kroky, které se pomalu vzdalovaly. Když otevíral okno, aby dovnitř vpustil studený vzduch, třásl se mu ruce.

10.

Ostrov nářků

San Juan dřímá v poledním žáru, když zatačeli kolem kulometného hnízda na mysu a vplouvali do úzkého kanálu. Na vzdálenějším okraji se do výšky třiceti metrů nad mořem tyčily útesy. Na jejich vrcholku stála stará španělská pevnost.

Papá Melos se vyklonil z okénka kormidelní a kývl hlavou směrem k ní. "Tam zavírají politický vězně. Slyšel jsem vyprávět hrůzostrašné historky o tom, co se tam nahoře děje."

"Docela tomu věřím."

Manning se podíval nahoru na pevnost. Byla přinejmenším sto roků stará a komfort, který poskytovala, se pravděpodobně od doby, kdy byla postavena, příliš nezměnil. Od svaté inkvizice ke Castrovi.

Vzdychl a pokýval hlavou. Čas byl kruh, který se donekonečna otáčel a uzavíral sám v sobě. Nebylo začátku ani konce.

Samotný San Juan byl typický malý rybářský přístav, jakých jsou na Kubě spousty. V přístavu ale kotvilo několik lodí a nad vším se vznášela podivná atmosféra úpadku. Dokonce i kubánská vlajka na radnici visela v tom horku jako zplihlý hadr.

Papá Melos vypnul motory a dal Manningovi znamení, aby spustil kotvu. Ještě malou chvilku klouzal Krétský milenec dopředu po vodě, ale potom se s jemným škubnutím zastavil asi padesát metrů od rozpadávajícího se kamenného mola, které tvořilo jižní stranu přístavu.

Stařec vyšel z kormidelny a postavil se k zábradlí vedle Manninga. "Musíme tady počkat, až nás odbaví přístavní kapitán."

Z kabiny vyšla Anna. Kolem hlavy měla po způsobu venkovanek uvázaný modrý hedvábný šátek a oči jí stínily sluneční brýle. Postavila se vedle něho. Jejich paže se dotýkaly.

"Co myslíte, Harry?" zeptala se s úzkostí v hlase.

Snažil se vypadat přesvědčivě. "Nemáme se čeho obávat. Všechno bude v pořádku."

Pod košilí měl za pasem zasunutou automatickou pistoli ráže třicet osm. Dotkl se rychle její pažby, aby se ujistil, že je na svém místě.

Pozorovali přístav, když najednou se zpoza dvou kotvících lodí vynořil malý člun. Muže u vesel popoháněl tlustý úředník s plnovousem, oblečený v pomačkané khaki uniformě.

Papá Melos s úlevou vykřikl. "Díky bohu, je to pořád ten samej přístavní kapitán. Jmenuje se Luis Rafael a pobral stejně tolik rozumu jako sádla na svém těle."

"To by mohlo bejt důležité," řekl Manning.

Když člun přirazil k lodi, Rafael se na ně nahoru usmál. Obličej se mu leskl potem. Mluvil anglicky s nápadným americkým přízvukem.

"Papá Melos. No to je zázrak. Já myslel, že to je tvoje loď, ale nevěřil jsem svým očím. Už dlouho jsme se neviděli."

Papá Melos se ohnul přes zábradlí a podal kapitánovi ruku. "Luisi, starej kamaráde, jsem rád, že tě vidím." Zamával na Annu. "To je moje dcera. Často jsem ti o ní vyprávěl."

Rafael se rozzářil. "Těší mě, señorito." Potom se znovu obrátil na starého muže. "A jak se má Yanni?"

"Před půl rokem se utopil ve velký bouři u Androsu," řekl Papá Melos klidně a kývl směrem k Manningovi. "Proto mám s sebou Alexiase."

Rafaela ta zpráva opravdu zarmoutila. Rychle se pokřižoval. "Ať odpočívá v pokoji."

"Polezeš sem k nám nahoru?"

Kubánec zakroutil hlavou. "Pojed' s ní přímo k molu. Tam se potkáme. Budeme to muset zapít."

"Má Bayo pořád ještě ten hotel?"

Rafael přikývl. "Obchod už není jako dřív, ale on vypadá, že vydrží. Jsou teď těžké časy."

"Pro nás pro všechny," řekl Papá Melos. "Uvidíme se na hrázi."

Rafael vydal rychlý příkaz mužům u vesel. Okamžitě se do nich opřeli a pluli pryč. Papá Melos se otočil k Manningovi s úsměvem na tváři. "Myslím, že to bude dobrý."

"Určitě to tak vypadá," řekl Manning. "Kdo je ten Bayo, o kterém jste mluvili? Dá se mu věřit?"

Stařec přikývl. "Tyhle lidi jsou příliš zapálený katolíci, než aby přešli ke komunistům. V tom dělá Castro velkou chybu. Na Kubě je spousta lidí jako Rafael nebo Bayo. Obyčejných lidí, který musej přijmout to, co se děje, protože musej žít dál. Protože mají ženy a děti. To ale neznamená, že se jim to líbí. Castro na to jednou doplatí."

Vrátil se ke kormidlu a nastartoval motor. Manning vytáhl kotvu. Přesunul se na příď a přichystal si lano. Když přistávali, stál už Rafael na molu a mluvil se dvěma povaleči, kteří k němu popošli. Manning jim hodil lano, a když ho omotávali kolem kůlu, vypnul Papá Melos motory.

Molo bylo jenom pár desítek centimetrů nad zábradlím. Manning se vyšplhal nahoru a za sebou vytáhl i Annu. Rafael sundal čepici a políbil jí ruku.

"Moc mě těší. Znáš vašeho otce už hodně let." Pohled mu sklouzl dolů na tuňáky. Zhluboka vzdychl. "Je tomu hodně dávno, co jsme tady viděli takového krasavce. Nebudete mít potíže je tady prodat."

"V to doufám," řekl Papá Melos a všichni se vydali společně podél mola.

"Ale proč ses tady tak dlouho neukázal?" řekl Rafael. "Určitě je to tak půl roku, co sem naposled připlula loď z Harmon Springs."

"Abych byl upřímněj, nebyli jsme si jistý, jestli tady budeme vítanými hosty," řekl mu Papá Melos.

"Nebudem si nic nalhávat, od krize se toho hodně změnilo."

"Ale my známe své přátele," řekl Rafael. "Mezi Řeky z Harmon Springs a americkými špióny z Miami je velký rozdíl. Aspoň tolik zdravého rozumu máme. To nám věřte."

"No, je dobrý, že to říkáš. Možná, že až se ostatní dozvědí, jak jsme tady pořídili, začnou sem zase sami jezdit."

"Nic bych si nepřál víc než tohle."

Tabule před Bayovým podnikem hlásala: HOTEL a byla stejně zchátralá jako celé přístaviště. Venku stálo několik dřevěných stolků, ale neseděli u nich žádní hosté. Manning si pomyslel, že to tam možná ožije až večer.

Uvnitř byl hotel chladný a tmavý, ale poměrně čistý. Stěny byly obílené a podlahu pokrývaly rohože z rákosí. Stálo tam také několik dalších stolků a židlí a v rohu byl bar osazený mramorovou deskou. Za ním visely na stěně dřevěné police s vyrovnanými lahvemi.

O bar se opíral malý, šlachovitý muž a četl si noviny. Na pravé tváři měl ošklivou jizvu a oko mu zakrývala černá páska.

"Hej, Bayo, podívej, kdo přijel!" zavolal Rafael.

Bayo překvapeně vzhlédl. Potěšeně se usmál, když uviděl Papá Melose. Položil noviny a obešel bar.

"Papá Melosi," oslovil starce anglicky a potřásl mu energicky rukou. "To je balzám na bolavé oči."

Papá Melos položil ruku na rameno malého Kubánce a zamračil se. "Tvůj obličej, Bayo, co se stalo?"

Bayo pokrčil rameny. Už se tolik neusmíval. "Vcelku nic, příteli. Stala se mně nehoda - asi před třemi měsíci. Přivezl jsi ryby?"

Starý muž přikývl. "Tri tuňáky."

"Potřeboval nějakou záminku, aby se mohl podívat, jak se nám tady vede," vložil se do hovoru Rafael.

Všichni se dali do smíchu a Papá Melos představil Annu a Manninga. "Moje dcera a Alexias Stavrou. Pomáhá mně teďka na lodi."

"A Yanni? Jak se má Yanni?"

"Utopil se před šesti měsíci," řekl Papá Melos klidně.

V obličejí malého Kubánce se na chvíli mihl záchvěv bolesti. Instinktivně se dotkl starcova rukávu. "Byl to dobrý chlapec."

"Nebylo lepšího," řekl Papá Melos. "Ale byla to boží vůle."

Rozpačité ticho rychle přerušil Rafael, který hodil klobouk na stůl a přitáhl židli pro Annu. "Teď je ale čas na víno, a ne na řeči. Jako lék doporučuji láhev tvého nejlepšího, Bayo."

Bayo horlivě přikývl. "V lednici chladím Chablis, ročník padesát sedm, pro plukovníka Rojas. Ale ten přijde až dnes večer."

Odešel do zadní místnosti a Manning se obrátil na Rafaela. "Kdo je to ten plukovník Rojas?"

Rafael okamžitě znejistěl. "Je velitelem pevnosti. Udělali z ní vězení pro politické odpůrce režimu. Od události v zátocě Sviní má spoustu obyvatel."

"A on? Patří k policii nebo k armádě?"

Pohled, který Kubáncem vrhl přes rameno, než se nahnul k Manningovi, byl takřka reflexní. "Říká se, že je od D.I.E.R., señore. Vojenské tajné policie. Ti mají teď na Kubě víc moci než kdokoliv jiný."

"Co se stalo Bayovi?" zeptal se Papá Melos a cpal si tabák do dýmky. "Je v tom obličejí pořádně zřízenej."

"Před třemi měsíci přivezli novou várku vězňů z hlavního ostrova. Hlíдали je ostří hoši. Opravdoví barbudos, takoví, jako byli s prezidentem v horách. Opili se a začali to tady rozbíjet na kousičky. Když se je Bayo pokoušel uklidnit, jeden z nich ho seknul nožem do obličej. Přišel o oko." *

"Hodný lidi," řekl Manning.

Rafael pokrčil rameny. "Na Kubě je poslední dobou chytřejší držet jazyk za zuby a k ničemu se nevyjadřovat, señore. Měl byste si to pro vlastní dobro zapamatovat."

"Asi máte pravdu," Manning mu nabídl cigaretu. "Tohle je jedinej hotel ve městě?"

"Byl tu ještě jeden, ale ten minulý měsíc zavřeli. Na ryby sem už nikdo nejezdí."

"A tady teďka někdo bydlí?"

Rafael se usmál. "Myslím, že Bayo neměl žádného hosta nejímín půl roku. Bude tu pro vás spousta místa, jestli si děláte starosti kvůli tomuhle."

V té chvíli se zezadu vynořil Bayo, přes ruku měl přehozený bílý ubrousek a na podnose nesl láhev vína a pět skleniček.

Položil podnos na stůl a zvedl láhev. "Nektar bohů. Dívejte, jak je zvenku krásně orosená."

"Skvělé, můj drahý Bayo. Skvělé. Určitě jste věděl, že přijdu."

Ten muž mluvil dokonalou angličtinou a úplně zaplnil prostor ve dveřích. Obličej mu stínil panamský klobouk a z obrovských ramen mu volně visel ušpiněný oblek, ušitý z bílého plátna, který pouze zpola zakrýval groteskní postavu.

V jedné ruce držel španělku, a když vstoupil do místnosti, zhrozil se Bayo tak, že mu láhev z rozklepaných prstů vypadla. Manning ji elegantně zachytil a postavil zpátky na stůl.

"Mé díky, señore," řekl tlustý muž. "Byla by toho dobrého vína škoda. Ale je tu jenom pět skleniček, Bayo."

Bayo rychle odběhl a Rafael, v obličejí celý bledý, vyskočil. "Tady je židle pro vás, pane plukovníku."

"Díky, příteli."

S heknutím se na ni sesunul. "Angličané mají jedno přísloví. Že do poledního žáru vylézají jenom blázniví psi a potom ještě oni sami. Zdá se mi, že je na tom hodně pravdy. Souhlasíte?"

"Výborný lék." Manning nalil trochu vína do jedné ze skleniček a postrčil ji k plukovníkovi.

"Mé díky, señore, ale bylo by ode mne nezdvořilé, kdybych pil sám. Rafaeli, představ mě svým přátelům."

"Samozřejmě. To je plukovník Rojas."

Tak tohle je Rojas? Rafael blábolil zdvořilostní fráze. Manning se ovládl a tvářil se klidně. Naléval víno do skleniček, když se Bayo vrátil.

Plukovníkovo sako třísnilo velké skvrny potu. Pot mu stékal i záhyby tuku v obličejí. Vytáhl červený hedvábný kapesník, otřel se a sundal si klobouk. Byl úplně plešatý, a i těch pár zbývajících vlasů měl vyholených břitvou. Nejpodmanivější však na jeho obličejí byly oči - živé, chladné a tvrdé, bez jakéhokoliv náznaku slitování.

"Chudáku Bayo. Já jsem vás vyděsil, co? To kvůli mně jste tak vyskočil?" Bayovi zaškubal v obličejí nerv a Rojas se drsně rozesmál, až se mu tělo třásl jako sulc. "Už není, co býval - od té malé nehody letos v létě."

Anna se naklonila dopředu, oči plné vzteku, ale Manning jí položil dlaň na ruku a sáhl po láhvi. "Ještě trochu vína, plukovníku?"

Rojas zdvihl sklenku a blaženě vzdychl. "Báječné. Takový skvělý buket!" Položil skleničku na stůl a vytáhl z náprsní kapsy dlouhé navána. "Slyšel jsem, že jste přivezl tuňáky, kapitáne."

Papá Melos přikývl. "Proto jsem přijel. Lodě z Harmon Springs sem jezdily často, ale to bylo před krizí. Chtěl jsem zkusit, jestli jsme ještě vítanými hosty."

Rojas se k němu obrátil a vypadal, že je doopravdy překvapený. "Ale my nejsme proti vám, příteli. Jsme proti Američanům a proti těm, kteří by jim chtěli pomáhat."

Následovalo napjaté ticho, které přerušil Manning klidnou poznámkou: "Určitě je dobrý to vědět."

Rojas si zapálil doutník a vyfoukl oblak modrého kouře. "Takže jste sem přijeli jenom kvůli tuňákům?"

Stařec si olízl suché rty. "Ale jistě," řekl s hrozivým úsměvem ve tváři.

"To je zvláštní," řekl Rojas klidně. "A já si myslel, že si možná tady señor Manning chtěl pořídit alespoň pár fotografií."

Ze starcova hrdla se vydral suchý vzlyk. Manning bleskurychle sáhl pod košili a nahmatal rukojeť pistole. Rojas zakroutil hlavou. "Myslím, že by to nebylo zrovna rozumné."

Něco tvrdého a chladného šťouchlo Manninga do spánku. Otočil se a zíral přímo do ústí samopalu. Muž, který ho svíral, vypadal velice zručně. Měl na sobě upravenou khaki uniformu, černý baret a plnovous, který k tomu všemu výborně pasoval.

Manning položil ruce na stůl. Voják mu sáhl za košili pro automatickou pistoli. Rojas si dolil sklenku a v

poklidu z ní upíjel.

"Je opravdu docela dobré. Od války nejlepší ročník. Bayo pro mě dává každý den jednu vychladit."

"Ani bych do vás neřekl, že se v tom vyznáte," řekl Manning.

Na chvíli se v tlustých očích cosi mihlo, podivně ztuhl a potom se s hlavou vyvrácenou dozadu rozesmál. Maso na jeho obrovském těle se roztančilo. Když se nakonec utišil, měl oči plné slz.

"Drahý seňore Manningu," řekl a utíral si slzy hedvábným kapesníkem. "Víte co, opravdu si myslím, že se s vámi dobře pobavím."

11.

Muž z kobky

Džíp vyjel z rokle a Manningovi se poprvé naskytl pohled na celou pevnost. Byla to velkolepá stavba, posazená vysoko na malé plošině, která vyčnívala z hory jako terasa. Za ní už byly jenom útesy, spadající k moři do hloubky třiceti metrů.

Seděl na zadním sedadle, z každé strany ozbrojeného vojáka. Rojas se tyčil vedle řidiče. Ve zdech pevnosti byly střílny pro děla. Brána zůstávala otevřená. Zpomalili, aby dali strážci čas zdvihnout dlouhou dřevěnou závoru. Rojas se k němu otočil a usmál se.

"Velkolepé, že, seňore Manningu?"

Manning se podíval nahoru na klenutý vchod a na temné věže za ním. "Chybí tomu jenom pár hlav napíchnutých tady nad bránou na kůly."

"Starý anglický zvyk, předpokládám. K povzbuzení ostatních. Je nějaká hlava, kterou byste tam nahoře obzvláště rád viděl?"

"Pro začátek by mně stačil Kurt Viner."

Rojas se dusil drsným smíchem. "Právě to se mi na vás nejvíce líbí. Umíte se dostat přímo k jádru věci. Žádné chození kolem horké kaše."

"Tohle mně nedalo moc práce," řekl Manning. Džíp projel bránou. "Nemohl to bejt nikdo jinej."

"Logická dedukce. Je to radost jednat s inteligentním člověkem."

Džíp zahrnul do půlkruhu a prudce zabrzdil před klenutými dveřmi. Všichni vystoupili a Rojas řekl řidiči:

"Až přijede nadporučík Motilina s tím starcem a s děvčetem, řekněte mu, ať je přivede přímo ke mně do kanceláře. Přijdu později."

Prošel klenutými dveřmi a dal se nahoru po schodech. Manning šel za ním, oba strážce těsně za zády.

Široké kamenné schodiště se ztrácelo v přítmí. Nalevo byly dveře, které zcela určitě vedly do místnosti strážů. Rojas je otevřel a vešel.

Dva vojáci seděli u stolu a hráli karty. Na jedné z úzkých paland ležel mladý seržant a četl si časopis. Jeden z hráčů zaklel a hodil karty na stůl. Spoluhráč se rozesmál a natáhl se doprostřed stolu pro peníze, které byly v sázce. Vtom uviděl Rojas.

Vyskočili od stolu. Jeden z nich v tom spěchu převrhl židli. Seržant postoupil dopředu a rychle si přitom zapínal knoflíky u saka uniformy.

Srazil paty a zasalutoval. "Jaké jsou vaše rozkazy, pane plukovníku?"

"Vezměte si klíče a zaveďte nás dolů," řekl Rojas. "Chci se podívat na muže v kobce."

Mladý seržant vzal z desky svazek klíčů a vyšel ven jako první. Rozsvítil elektrické světlo. Ze stínu se vynořila brána se železnými mřížemi. Seržant ji otevřel.

Široké schodiště s nízkými kamennými schody padalo dolů do tmy. Seržant rozsvítil další světlo a šel napřed. Manning si náhle uvědomil do morku kostí pronikající chlad a zachvěl se. Po stěnách stékala tenkými pramínky voda a bez přestání kapala dolů z klenutého kamenného stropu na schody. Ty pak byly kluzké a zrádné.

Rojas se po nich pohyboval s překvapující jistotou. Když sešli dolů, zastavil se, aby si zapálil další doutník. "Nejstarší část pevnosti. Rok 1523. Jak se vám líbí?"

"Vykašlete se na tu zdvořilou konverzaci a řekněte mi, o co vám jde?" řekl Manning.

"Mám to v plánu." Rojas postupoval za seržantem. "Řekněte mi, jakou historkou jste kapitánu Melosovi zdůvodnil svůj úmysl odjet do San Juanu? Že si uděláte jenom pár fotografií, není to tak?"

"Vy víte zatraceně dobře, proč jsem přijel."

Rojas se zasmál. Zvuk jeho hlasu se odrazil mezi kamennými stěnami a naháněl hrůzu. "Ale jistě, že to vím. To bylo ode mě velice hloupé."

Seržant se zastavil přede dveřmi okovanými železnými pláty a rychle je otevřel. Z kapsy vytáhl svítilnu, podal ji Rojasovi a ustoupil stranou.

"Až po vás, příteli," řekl Rojas.

Manning se opatrně sunul do tmy. Bylo zde nepříjemně chladno. Přes boty mu šplíchala voda. Rojas náhle rozsvítil svítilnu. Obrovská krysa se vrhla do kouta a zmizela v díře.

Na druhé straně místnosti někdo slabě zasténal. Paprsek sklouzl po stěně a zastavil se na muži, který ležel na úzké posteli. Šaty měl špinavé a roztrhané, ležel ve vlastních výkalech a byl tak zesláblý, že se nemohl téměř ani pohnout.

"Muž, kterého jste hledal, seňore Manningu," řekl Rojas. "Juan Garcia."

Manning se podíval na Garcii a náhle se mu udělalo špatně. Věžňovy oči se pohnuly. Nic víc. Kůži měl svraštělou a bílou, jako bývá kůže mrtvoly. Obličej třísnila zaschlá krev. Ústa měl ošklivě oteklá.

"Juane, slyšíš mě?" zeptal se Rojas španělsky. "Señor Manning by ti rád položil několik otázek."

Ústa se otevřela jako hluboká, krvavá rána se zanícenou tkání. Vyšlo z nich zasténání plné zvířecí bolesti.

Rojas se otočil k Manningovi a povzdechl si: "Je mi lito, seňore Manningu. Zdá se, že přišel o jazyk."

A pak se začal smát, tělo se mu otřásalo, zvuk jeho smíchu se odrazil od úzkých stěn místnosti a dozníval ve tmě chodby. Dokonce i strážé vypadaly vyděšeně, a když se Manning vypotácel ven, přejížděly nervózně prsty po samopalech. Rojas kývl na seržanta, aby zavřel celu, a vydali se zpátky po schodech.

Když se vrátili do strážní místnosti, stál nadporučík Motilina u okna, pil kávu a kouřil. Rojas se sesunul do křesla na druhé straně stolu ode dveří a sundal si klobouk.

"Ta káva krásně voní." Motilina luskl prsty a jeden z vojáků rychle naplnil další šálek a podal ho Rojasovi.

"Ten stařec a to děvče - jsou už nahoře?"

"V čekárně před vaší kanceláří."

"Těmi se budu zabývat za chvíli," řekl Rojas. "Nejprve bych si rád trochu popovídal se seňorem Mannigem."

"Nějaké další rozkazy, plukovníku?"

Rojas přikývl. "Ten muž v kobce, Juan Garcia. Svůj účel splnil. Vyved'te ho ven a zastřelte ho. A tady ať se mnou zůstanou dva muži."

Na Motilinově tváři se neobjevil ani stín jakéhokoliv citu. Elegantně srazil podpatky, zasalutoval a vydal nezbytné rozkazy. Když se dveře zavřely, Rojas ukázal na židli před sebou a Manning se posadil.

Rojas vytáhl další ze svých dlouhých viržinek a opatrně si jej zapálil,

Manning řekl: "Než začneme, rád bych uvedl jednu věc na pravou míru. Papá Melos a jeho dcera neměli ani ponětí, co bylo pravým důvodem mé cesty do San Juanu. Namluvil jsem jim, že jsem fotograf, kterej potřebuje sehnat materiál pro jeden americkéj časopis, a oni tomu uvěřili."

"I tak spáchali těžký zločin proti státu." Rojas hodil zápalku do nadporučíkova šálku. Slabě zasyčela.

"Nejsou ale důležití. Vy ano. Mám jednu nebo dvě otázky, na které bych od vás rád slyšel odpověď."

"Marníte čas."

"Myslím, že ne. Jsem o vás a o vašich společnících velice dobře informován. Ale jsou tu ještě skutečnosti, o kterých byste mi mohl něco říct. Ten člověk ze CIA, Morrison, který vám před vaší misí podával instrukce. Určitě vám poskytl užitečné kontakty. Adresy lidí na ostrově, na které byste se mohl v případě nutnosti obrátit?"

"Zkuste se zeptat Kurta Vinera," odpověděl Manning. "On by vám v tom možná mohl pomoci. Já ne."

"Z technických důvodů, které by mohly být dostatečně zřejmé, byla jeho zpráva poněkud stručná.

Spoléhám na vás, že mi pomůžete doplnit mezery."

Manning pokrčil rameny. "Jak už jsem řekl. Marníte čas."

Najednou si uvědomil černé oči, které na něho bez mrknutí zíraly. Byly chladné, tvrdé a cílevědomé. Rojas zvedl ruku a luskl prsty.

Hned vzápětí se dva vojáci, kteří doposud stáli u dveří, vrhli kupředu a svázali Manningtívi ruce za židli.

"Možná je na čase, abyste si uvědomil, že to myslím vážně," řekl Rojas.

Zhluboka potáhl kouř ze svého doutníku, naklonil se k Manningovi a dotkl se rozžhaveným koncem jeho tváře. Manning zasyčel bolestí a snažil se odvrátit obličej, ale vojáci se plnou vahou opřeli do židle a přitlačili ho tvrdě ke stolu.

Zhluboka se nadechl a snažil se nepolevit. Rojas se přestal usmívat. Jeho oči byly nehybné a vytřeštěné, po obličeji mu stékal pot a velké masité rty se chvěly.

A pak už se ta muka nedala vydržet. Manning vykřikl a vši silou se odstrčil od stolu. Jeden z vojáků upadl na koleno, povolil stisk a židle se převrátila. Manning vyskočil na nohy, prudce udeřil muže na podlaze a vrhl se ke dveřím. Dotkl se kliky, ale vtom přiskočil druhý voják a udeřil ho pažbou samopalu do kříže.

Manning se zhroutil na podlahu u zdi. Vlny bolesti mu zaplavovaly tělo. Lapal po dechu. Oponou vlastního nářku k němu matně doléhal Rojasův smích.

"Paličatí lidé, tihle Angličané," řekl španělsky, "ale on se poučí. Zaved'te ho nahoru."

Manning si při pádu odřel hlavu o zeď a krev mu teď stékala do očí. Utřel si ji jednou rukou. Vojáci ho trhnutím postavili na nohy a vyšli za Rojasem ze dveří.

Vystoupili po kamenných schodech a zahrnuli do chodby s kamennými dlaždicemi. Strážný, který stál přede dveřmi na vzdáleném konci chodby, je rychle otevřel.

Anna a její otec seděli na dřevěné lavici u zdi. Rojas prošel kolem nich, otevřel další dveře, vešel do místnosti a zavřel za sebou. Jeden z vojáků postrčil Manninga dopředu a potom se postavil i s druhým vojákem vedle dveří.

Manningův mozek stále ještě nepracoval tak, jak by měl. Dopotácel se ke zdi, téměř přitom ztratil rovnováhu, a opřel se o obílené kameny.

"Jste v pořádku, Harry?" zeptala se Anna naléhavě.

"Jakž takž. Jsou to docela drsní chlapíci."

Krev z odřeniny na čele kapala na bílé zdivo. Živý cákanec červené. Sesunul se na lavici a přinutil se k úsměvu.

Papá Melos vypadal rozzlobeně. "Radil bych jim zapamatovat si, že jsme britský občani. Nic víc. Nemůžou nás tady donekonečna držet. Nic špatného jsme neudělali."

"Tyhle argumenty zmizely spolu s posledním dělovým člunem," řekl Manning. "Britská vláda pro tuhle bandu nic neznamená."

"To se ještě pozná."

Anna složila kapesník a opatrně otírala Manningovi krev z čela. Usmál se. "Máte strach?"

"Ne takový, jaký by asi byl na místě,"

Vzal ji za ruku a neohrabaně řekl: "Omlouvám se, Anno. Dostal jsem vás do tyhle šlamastyky a teď nevím, jak z ní ven."

"To není vaše chyba, synku," vložil se do toho Papá Melos. "Věděli jsme, co děláme."

Než mohl Manning odpovědět, otevřely se dveře plukovníkovy kanceláře a objevil se v nich ošuntělý úředník v pomačkaném gabardénovém obleku.

Hodil hlavou. "Dovnitř. Všichni."

Zvedli se a prošli kolem něho. Stráže šly za nimi.

Místnost byla obložená sapelovým dřevem a jednoduše zařízená obyčejným stolem a kobercem, který pokrýval celou podlahu. Rojas stál u okna. Otočil se a s vážným výrazem v obličeji se posadil za stůl.

Probíral se nějakými papíry a potom vzhledl k Manningovi.

"Není to tak dávno, co jsem vám položil otázku. V té chvíli jste vypadal, že s námi nechcete spolupracovat."

"Nechci ani teď," odpověděl Manning s klidnou jistotou.

Rojas zvedl pero, zapsal si něco do poznámkového bloku před sebou a opět ho položil.

Obrátil se na Papá Melose. "Velice pečlivě jsem zvážil váš přečin a jsem nakloněn uvěřit, že jste byli

pouhým nevědomým nástrojem v rukou tohoto muže. Za těchto okolností jsem se rozhodl, že budu shovívavý. Vy a vaše dcera budete propuštěni. Loď se zabavuje."

Tělo starého muže se zachvělo. Sotva znatelně pokýval hlavou ze strany na stranu, jako by nemohl porozumět tomu, co Rojas právě řekl. Anna se vrhla dopředu.

"Ale to je zrůdné. Nic jsme neudělali! Vůbec nic! Rozumíte?"

Rojas zvedl překvapeně obočí. "Vy říkáte nic tomu, že jste do naší země přivezli amerického agenta? Tajného agenta nepřátelského státu?"

Trhla sebou. Šok působil jako fyzická rána. Pomalu se otočila a podívala se na Manninga. "Harry?" Nemohl na to nic říct.

Rojas se drsně zasmál. "Takže vy jste, má milá, té jeho historce uvěřila? To je ale opravdu velká smůla." Vrhla se k Manningovi, chytla ho za košili a zoufale křičela: "To není pravda, Harry. Určitě ne. Ta loď je jediné, co máme. Jediné, co nám na tomhle světě zbylo. Řekněte mu, že to není pravda!"

"Je mi líto, Anno," řekl.

Udeřila ho do tváře vši silou, které byla schopná, a potom i druhou rukou. Nebránil se. Rojas vyštěkl rozkaz. Dva vojáci rychle přistoupili a odtáhli ji pryč. Jeden z nich ji vystrčil ze dveří a druhý za ní vyhodil i Papá Melose. Starý muž se pohyboval jako automat, nohy táhl za sebou po zemi. Rojas se smál.

"Překvapující, jak málo stačí, aby se člověk zlomil."

"Proboha, vraťte jim tu loď a nechte je jít," řekl Manning.

"Abych ulevil vašemu svědomí?" Rojas zakroutil hlavou. "Člověk musí být připraven platit za své chyby."

"Ale co budou dělat? Jak se dostanou domů?"

"To je jejich problém." Rojas se něžně usmál. "To děvče je velice přitažlivé. Měla by si s tím umět poradit." Na stole zazvonil telefon. Zvedl ho a kývl na oba vojáky, kteří se právě vrátili. "Vyved'te ho ven. S ním to vyřídím později."

Úředník pracoval u svého stolu v rohu, monotónně škrábal perem po papíru. Manning seděl na lavici u zdi a čekal. V kříži cítil velkou bolest. Lehce se toho místa dotkl konečky prstů, ale hned ucukl.

Myslel na Annu a na jejího otce, co s nimi asi bude. Nemohl ale nic dělat. Nemohl dokonce pomoci ani sám sobě. Stráže apaticky postávaly po obou stranách dveří a úředník stále něco psal. Stíny se v zapadajícím slunci prodlužovaly.

Jeden z vojáků rozsvítil světlo. Brzy poté se otevřely dveře a vyšel Rojas. Nesl si klobouk a hůlku.

Uviděl Manninga a usmál se na něj.

"Věděl jsem, že tu ještě něco mám. Odved'te seňora Manninga na Speciální oddělení. Řekněte Cienagovi, ať ho dá do Díry. Zítra se jím budu osobně zabývat."

"Ale v Díře už jeden vězeň je, pane plukovníku," řekl úředník.

Rojas se zamračil. "Kdo je to?"

Úředník se kradmo podíval na Manninga a potom cosi pošeptal nadřízenému do ucha. Rojas se drsně zasmál, posadil si klobouk na hlavu a stáhl si ho do očí.

"V každém případě je dejte dohromady. Ta situace, i když vypadá ironicky, nabízí spoustu možností."

Otevřel dveře a otočil se. "Tak zítra, Manningu. Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl."

Trhnutím postavili Manninga na nohy a vyvedli ho chodbou ke kamennému schodišti na jejím konci.

Schodiště bylo vestavěné do zdi a nahoře ho uzavírala železná mříž. Strážný na druhé straně vyhlédl ven a potom mříž odemkl. Šli širokou chodbou, minuli několik cel, až přišli k další bráně. I tam byl strážný, který je nejprve zkontroloval a až potom jim otevřel.

Prošli tmavým průchozem a ocitli se na dlouhém ochozu. Od země až ke stropu bylo ke sloupům připevněné drátěné pletivo, ale Manningovi se podařilo hluboko pod sebou spatřit hlavní síň pevnosti. Střecha se obloukem zdvihala do jednoho centrálního bodu. Podpíraly ji obrovské dubové trámy, zčernalé věkem, které vybíhaly z úzké kamenné římsy v každém rohu velké síně. Také na druhé straně uviděl podobný ochoz, ale bez pletiva.

Došli na konec ochozu a zastavili se před další železnou bránou. Voják, který ji odemykal, si Manninga zkoumavě prohlédl, potom otevřel dveře nalevo a zavolal: "Cienago! Přivedli ti dalšího."

Z místnosti se vynořil malý, podsaditý muž s nezvykle širokými rameny. Ruce měl tak dlouhé, že mu konečky prstů sahaly až ke kolenům. Na ramena mu spadaly dlouhé, mastné vlasy. Vypadal na jednoho

z nejsurovějších lidí, jaké kdy Manning potkal. Kdysi dávno mu někdo musel pořádně rozbít nos, protože ho teď měl skoro plochý. Černá očka zlomyslně zablýskala. Nesl svazek klíčů, ale když se blížil k Manningovi, připevnil si ho ke kalhotům. "Kohopak to tu máme?" "Angličana," řekl jeden z vojáků. "Plukovník Rojas chce, abys ho dal do Díry k tomu druhému. Přej si s ním popovídá zejtra." "Tak Angličan, co?" Cienaga ostře nasál vzduch a plivl Manningovi přímo do tváře. "Prase." Manning ucítil na tváři studený hlen a cosi se v něm zlomilo. Všechn ten vztek a zuřivost, které v sobě tak dlouho potlačoval, najednou vybuchly v jediné silné ráně, vedené od pasu přímo do Kubáncovy čelisti. Oba vojáci zareagovali o zlomek vteřiny později. Jedna pažba udeřila Manninga do zad, druhou ještě stačil zahlednout vedle hlavy. Na chvíli jím projela palčivá bolest a potom ho zaplavila tma.

12.

Vstupte, soudruhu Orlove

Stoupal z hluboké propasti temnoty nahoru k místu plnému stínů. Ležel na železném lůžku, ze kterého někdo odnesl matrace. Pružiny ho bolestivě tlačily do zad.

Venku už byla skoro tma. Úzkou štěrbinou v kamenné zdi dovnitř pronikal paprsek šedivého světla, který dával tušit prostor místnosti, ale nic víc. Byla lezavá zima. Namáhavě se zvedl a spustil nohy na zem. Okamžitě ucítil bolest. Lehce se dotkl spánku a nahmatal sraženou krev.

"Kdo je tam?" zeptal se ostře.

"A hele, Angličan?" řekl ten druhý se slabým přízvukem, který Manning nemohl nikam zařadit. "To je zajímavé."

"To teda jo," řekl Manning. "A vy jste ksakru kdo?"

Muž k němu přistoupil a posadil se vedle něj. "Sergej Orlov, major, 31. ženijní pluk."

"Rus?" zeptal se Manning překvapeně.

"Gruzínek," opravil ho Orlov. "V tom je trochu rozdíl, víte?"

"Vím. Z doslechu." Manning mu podal ruku. "Jmenuju se Harry Manning. Možná se lišíme v politických názorech, ale vypadá to, že v tomhle pekle jsme docela určitě spolu. Kde přesně jsme?"

"Téhle cele říkají Díra," řekl Orlov. "Není to zrovna přívětivé prostředí. Jsme totiž uprostřed silné zdi pevnosti. Jestli vám je tady teďka zima, počkejte do časného rána. Žádné jídlo, žádné světlo, žádné matrace."

"Takže je to jistě způsob, jak předem oslabit případnej odpor."

Rus přikývl. "Obávám se, že ano. Škoda, že už nevidíte, jak elegantní to všechno tady je. Na ten požitek si budete muset počkat, až se rozední."

Manning sáhl instinktivně do náprsní kapsy a našel tam zapalovač.

"To je ale překvapení. Divím se, že mně ho nevzali," řekl a zapálil ho.

Obličej, který na něj vykoukl ze tmy, byl klínovitý, lícní kosti napínaly kůži. Černé oči, poseté jantarově žlutými skvrnami, vypadaly, jako by v mihotajícím se světle neustále měnily barvu. Pohyblivá ústa a temný rámec plnovousu spolu vytvářely dojem neobyčejné vitality.

"Asi byli tím bitím tak nadšení, že vás zapomněli prohledat," řekl. "Nepředpokládám, že byste k tomu zapalovači měl čirou náhodou i cigarety?"

Manning zkusil i druhou kapsu a našel v ní své kožené pouzdro. Bylo v něm šest cigaret. Jednu si vzal a další podal Rusovi. Přešel doprostřed místnosti, znovu rozsvítil zapalovač a podržel ho nad hlavou.

Cela měla tvar čtverce o hraně asi čtyři a půl metru. Stěny byly z hrubého kamene a podlaha z kamenných dlaždic. Dlouhá, úzká štěrbina ve zdi, která na šířku neměřila víc než dvacet centimetrů, sloužila jako okno. Jediným nábytkem v místnosti byla dvě železná visutá lůžka. V dřevěných dveřích, obložených ocelovými pláty, byla malá mříž. Podíval se skrz ní do temné chodby.

"Zdá se, že je tam docela klid."

"Dokud se někdo nezhroutí a nezačne křičet."

"Potom, předpokládám, nastoupí náš přítel Cienaga a vymlátí z toho chudáka duši."

Orlov zakroutil hlavou. "Ten do cely bez ozbrojené stráže nikdy nechodí, a když má noční, je tady sám."

"Takže se pak ty nebožáci můžou ukřičet k smrti?"

"Cienagovi se to líbí. Kolikrát přijde k cele a dívá se na ně mříží."

Manning se otočil ode dveří a podržel zapalovač vysoko nad hlavou. V té chvíli si všiml dvou pevných dubových trámů mezi stěnami asi tři metry nad zemí. Po celé jejich délce z nich v pravidelných intervalech trčely ocelové háky. "To by mě zajímalo, na co jsou tyhle věcičky?"

"To se dá lehce domyslet," řekl Orlov. "Musím připustit, že bych raději byl kdekoliv jinde než tady, až to bude plukovník Rojas názorně předvádět."

Manning zasunul zapalovač zpátky do kapsy a znova se posadil. "Co tady vlastně ksakru děláte?"

"Asi před třemi měsíci jsem jel na zasedání štábu po pobřežní silnici v provincii Camaguey, když auto dostalo smyk a zřítilo se po útesech do moře. Dostal jsem se z něho ven a pokusil jsem se doplavat ke břehu. Ale byl tam silný zpětný proud a odnesl mě na moře."

"Co se stalo potom?"

"Vytáhla mě rybářská loď a přivezla mě sem. Když se Rojas spojil s Havanou a informoval je, že jsem ještě na živu, dostal příkaz, aby o tom nemluvil a zadržel mě."

"Ale já tomu ještě pořád nerozumím."

"Jsem inženýr a zabývám se raketami. Vědec v uniformě. Především proto mě poslali na Kubu."

"Začínám chápat," řekl Manning. "Když nemůžou mít rakety, budou mít aspoň odborníka, kterej ty zatracený věci umí udělat."

"Přesně tak," řekl Orlov. "Ale obávám se, že plukovník Rojas na to nemá stejný názor jako já."

"Se mně zdá, že by celá ta záležitost Moskvu příliš nepotěšila," řekl Manning.

"Shovívavost doby." Orlov si povzdechl a zakroutil hlavou. "Nikdy nepochopím, proč jsme se museli zaplést s těmahle ubožákama. Byl to jeden z Nikitových politických přehmatů."

"S tím můžu jenom souhlasit."

"A vy?" zeptal se Orlov. "Proč jste tady vy?"

Za daných okolností se zdálo nesmyslné dál tajit pravý důvod, a tak mu Manning vyprávěl celý příběh. Když skončil, Orlov pokýval hlavou. "Je jasné, že s náma oběma Rojas naloží podle svého a umím si představit, že nebude jednat v rukavičkách."

Manning se postavil, šel ke dveřím a vyhlédl do temné chodby. Viděl bránu se železnou mříží, která vedla na ochoz, a světlo vycházející pode dveřmi Cienagova pokoje.

"Na co je to pletivo?"

"Před několika měsíci skočil jeden vězeň dolů do síně, když ho vedli k výslechu. Rojas z toho neměl velkou radost. Vojáky, kteří toho vězně vedli, nechal zmrskat."

"Všiml jsem si podobného ochozu na druhý straně síně. Tam žádný pletivo nebylo."

"To je jejich velitelství. Nejdřív mě drželi zavřeného právě tam. Jednali se mnou docela dobře do té doby, než jsem začal být nebezpečný."

"A tohle vás má přivést k prozření?"

"Obecně vzato, ano. Ale obávám se, že si k tomu nevybrali toho pravého. Moje rodiče zabili ve válce a já se v patnácti letech dostal k partyzánům. Plukovník Rojas by si na mně mohl vylámat zuby."

"Přemejšlel jste někdy o útěku?"

Orlov se měkce zasmál. "Často, ale to je nemožné. I když by se člověk dostal ven z cely, musí projít ještě přinejmenším čtyřmi dalšími bránami a každá z nich je zamčená a hlídána strážemi."

"A co kdyby člověk ty brány obešel?"

"Nerozumím."

Manning se vrátil k posteli a posadil se. "Hlavní střechu drží obrovský trámy, který na každé straně podepírá kamenná římsa. Ty trámy jsou vedeny nad celou síní."

"Takže?"

"Šikovnej chlap by mohl po ty římsy přejít až k velitelství."

"Chcete říct zoufalý chlap. Ta římsa je asi dvacet centimetrů široká a dolů k těm praporům je to tak

pěťadvacet metrů."

"Chtěl byste to zkusit?"

"Jistě, ale zapomněl jste na jednu maličkost. Nejprve bychom se museli dostat ven z cely a na ohoz. Jaké řešení navrhuje v tomto případě?"

"Vlákat sem Cienagu a vzít mu klíče."

"Ale to jsem vám už přece vysvětloval," řekl Orlov trpělivě. "Cienaga nikdy nechodí do cel bez ozbrojené stráže a v noci je tady sám. Ani křik, ani rvačka ho sem nedostanou. Bude se jenom dobře bavit venku přede dveřma."

"Co myslíte, že by se mu stalo, kdyby jeden z jeho vězňů spáchal sebevraždu? Jeden z jeho obzvláště důležitých vězňů?"

"Rojas by ho stáhnul z kůže."

"Přesně tak." Manning se postavil, rozsvítil zapalovač a podržel ho směrem ke stropu. "Takže co by Cienaga udělal, kdyby se podíval skrz mříž a uviděl jednoho z nás viset támhle na tom háku?"

"Vešel by dovnitř," odpověděl Rus automaticky a pak mu najednou došel význam toho, co řekl.

Rozrušeně vyskočil na nohy. "Panebože, vy jste na to přišel, Manningu. Pokud by ještě byla šance tělo včas odříznout, musel by vejít dovnitř. Strach z Rojase by mu nic jiného udělat nedovolil."

"Přesně tak jsem to myslel," řekl Manning. "Starost mně dělá jenom jedna věc. Ten rámus, až na něj skočíme. Určitě se bude bránit."

"Nikdo si toho nevšimne. Jak už jsem řekl, každý večer jsou tady nějaké rvačky."

"Takže je všechno v pořádku," řekl Manning. "Teď už musíme jenom vymyslet, jak to uděláme."

"To by neměl být problém. Protože jsem menší než vy, zaujmu čestné místo, zatímco vy budete hystericky křičet u dveří. Dejte mi váš pásek."

Manning mu ho dal a podržel zapalovač tak, aby Rus mohl v jeho světle pracovat. Orlov si upevnil svůj vlastní pásek v podpaží a potom pod ním provlékl Manningův pásek a vytvořil tak smyčku, kterou si posunul na záda.

Vesele se zašklebil. "Panebože, doufám, že nejsem moc těžký."

Manning mu úsměv oplatil. Za tu krátkou dobu, co se znali, se Orlovova osobnost projevila docela jasně. Byla to osobnost odvážného a průbojného muže, vysoce inteligentního, s velkým smyslem pro humor, pro který nikdy nechodil příliš daleko. Muž, kterého si každý musel oblíbit.

"Teď jsou na řadě vaše záda," řekl.

Manning se ohnul a Orlov na něj rychle vylezl. Opatrně mu balancoval na ramenou. Manning držel zapalovač v natažené ruce. Najednou přestal cítit tíhu na ramenou. Otočil se.

Orlov visel jednou rukou za trám a druhou rukou se snažil dosáhnout na koženou smyčku. Bylo zřejmé, že je to velice silný muž. Zahákl smyčku na hák, zhluboka se nadechl a pozvolna se spouštěl dolů. Tělo se zhouplo se strašidelným skřípěním, a když sklonil hlavu na jednu stranu, byla iluze dokonalá.

"Jak vypadám?"

"Je to skvělý," řekl Manning. "A teď to takhle vydržte."

Zapalovač strčil do kapsy, otočil se a začal sevřenou pěstí bušit na dveře. Když se rámus rozlehl chodbou, přiložil obličej k mříži a zakřičel španělsky: "Cienago, proboha, pomoc. Chce se zabít."

Za chvíli se dveře na konci chodby rozlétly a kužel žlutého světla prořzl tmu. Když Manning uviděl Cienagu se svítilnou, zdvojnásobil ještě svoje úsilí.

"Probaha, dělejte! Chce se zabít."

Cienaga se drsně zasmál. "Sebevražda, říkáš? To tu ještě nebylo."

Manning ucukl, když se Cienagův surový obličej vynořil za mříží. O chvíli později pronikl tmou silný paprsek světla a zastavil se na Rusově těle. Houpalo se rytmicky ze strany na stranu. Vypoulené oči nepřítomně civěly, jazyk trčel mezi zuby.

Cienaga vykřikl hrůzou. Světlo zmizelo. O chvíli později zarachotil klíč v zámku a dveře se rozlétly. Vrazil do místnosti a hnal se k Orlovovi. Ten se vymrštil, pevně se chytil za trám a spojenýma nohama kopl Cienagu do obličeje.

Kubáncem to mrštilo ke zdi. Sesunul se, svítilna mu vypadla z ruky a kutálela se po podlaze. Začal se zvedat, ale vtom přiskočil Manning, aby mu zasadil poslední ránu. Už už zvedal koleno k rozbitému,

krvácějícímu obličej, ale najednou ho sevřely obrovské ruce a začaly ho drtit.

Manning se zoufale snažil vyprostit a nabrat trochu vzduchu do plic. V tu chvíli se na scéně objevil Orlov. Posvítíl Cienagovi do obličeje a potom ho vši silou udeřil dobře mířenou ranou pod pravé ucho.

Cienagovy oči se pomalu obracely v sloup, až bylo vidět jenom bělmo, a sevření povolilo. Převážil se a spadl na obličej. Orlov ho kopl ze strany do hlavy.

Klíč byl stále ještě v zámku. Visely u něj i ostatní klíče. Rychle zamkli. Na chvíli se zaposlouchali, ale nic se ani nehnulo. Ochoz byl tlumeně osvětlen a celý blok tonul v tichu. Manning probíral svazek klíčů, až našel ten pravý. Rychle vyšli a bránu za sebou zamkli.

V síni pod nimi svítilo jediné světlo, střecha mizela ve tmě. Pletivo překonali bez problémů. Společnými silami ho odtáhli ode zdi tak, že vznikla malá škvíra, kterou se potom protáhli.

První trám se zvedal z římsy asi metr nalevo. Manning se zhluboka nadechl a opatrně ho překročil. Bylo to překvapivě jednoduché. Počkal na Orlova, potom se obrátil obličejem ke zdi, rozpažil ruce a začal postupovat centimetr po centimetru dopředu.

Neúprosně se posouval stále doleva a zdálo se, že přitom ztratil pojem o čase. Byl proto překvapený, když prsty nahmatal další trám. Na chvíli se zastavil a čekal na Orlova. Když Rus dorazil, měl zpocený obličej, ale přesto se usmál.

"Jděte dál. Nemáme na to celou noc."

Zbývali jim ještě tři trámy a Manning postupoval stále dál. V uších mu hučelo. Najednou cvakly dveře.

Přitiskl se ke zdi. Pohledem dolů ještě stihl zachytit vojáka, který procházel kuzelem světla v hale pod nimi. Zastavil se, aby si zapálil cigaretu, a potom zmizel ve dveřích. Manning se opět začal posouvat dopředu. O několik minut později překročil balustrádu a ocitl se na druhém ochozu.

Orlov se k němu připojil. Zastavili se ve stínu a naslouchali. Někde se otevřely dveře a kdosi se zasmál. Dveře se zavřely a smích utichl.

"Tady v té části pevnosti se vyznám," řekl Orlov. "Na konci téhle chodby instalovali výtah pro strážce. Dá se jím dostat do přízemí, kde mají služební místnost. Nejlepší bude, když se pokusíme dostat ven tamtudy. Je to vzadu."

Manning přikývl a vydal se za Rusem, který ho vedl podél chodby. Dveře výtahu zářily novotou. V tom prostředí působily podivně nemístným dojmem. Manning zmáčkl knoflík a s pobavením si všiml štítku s obchodní značkou, na kterém stálo "Made in Detroit." Něco to dokazovalo, i když si nemohl uvědomit, co.

Když výtah přijel, rychle do něho nastoupili a upřeně se dívali dolů. Zastavili a jemu se sevřel žaludek, ale dveře se otevřely do velké, tiché přízemní haly. Nikdo v ní nebyl.

Šli ke dveřím a vstoupili do dlouhé, světlé ozářené chodby. Z místnosti nalevo vycházely hlasy. Dveře byly pootevřené. Manning zahlédl vojáky, jak sedí okolo stolu a jedí. Rychle šel za Orlovem.

Rus stál za dveřmi o kousek dál, a když k němu Manning došel, otevřel je. Byla to pravděpodobně služební místnost asi pro šest mužů. Na seřazených postelích ležely pečlivě složené přikrývky. V jednom rohu místnosti stály samopaly a automatické pušky opřené ve stojanu. U každé postele byla plechová skříňka s různými uniformami a další výstrojí.

"Mluvíte dobře španělsky?" zeptal se Orlov.

"Skoro plyně."

"Takže je jasné, jak se odtud dostanem."

Rychle si oblékli vojenské pláště a čepice a každý si vzal samopal. Vrátili se do chodby. Pohybovali se rychle. Vyšil po několika kamenných schodech do úzké chodby, která vedla do malé haly.

U vchodu byla maličká prosklená strážnice, ve které seděl voják, kouřil a znuděně si listoval v časopise. Manning s Orlovem šli nenuceně, samopaly přehozené jen tak přes rameno. Když procházeli kolem strážnice, zvedl Manning ledabyle ruku na pozdrav. Strážný na ně mávl a dál si jich nevěšimal.

Venku přšelo. Sešli po několika kamenných schodech na velký dvůr a ponořili se do tmy. "Sem jezdí všechny nákladáky," řekl Orlov. "Musíme se dostat k přední bráně. To je jediná cesta ven."

Manning ho chytil za ruku a na něco ukázal. Několik metrů od nich stál u osvětlených dveří zaparkovaný džíp.

"To je kasino," zašeptal Orlov.

"Nic lepšího jsme si nemohli přát," řekl Manning. "Máme větší šanci, že se nás nebudou na nic ptát." Rychle přešli po mokřích kamenech. Vylezl za volant a nastartoval. Jen co se Rus usadil na druhém sedadle, vyrazili.

Čekal, kdy se za ním ozvou nějaké zvuky, hluk poplachu, ale bylo ticho. Zahnul na přední dvůr a přijížděl k bráně. Bylo to až směšně jednoduché. Byli teprve asi dvacet metrů před bránou, ale strážé už zvedaly závoru. Za několik okamžiků ujížděli nocí dolů do San Juanu.

13.

Útěk ze spárů tyрана

Když zahnuli na nábreží, vjeli do husté mlhy, kterou tam tlačil vítr z přístavu. Ulice vypadaly opuštěně, i když v mnoha oknech svítila světla. Manning si uvědomil to absolutní ticho, když zastavil pár metrů před Bayovým hotelem.

"Jste si jistý, že tady vaši přátelé budou?" zeptal se Orlov.

"Doufám. Nevím, kde jinde bych je měl začít hledat," odpověděl Manning. "Zůstaňte tady. Obhlídnou situaci."

Přišel k hotelu a nahlédl dovnitř oknem. Bayo stál za barem a četl noviny a v rohu hráli tři starci karty. Jinak tam bylo prázdné.

Vrátil se k Orlovovi, který čekal u džípu. "Není tam po nich ani stopy. Doufejme, že tu někde budou." Prošli úzkou uličkou po straně budovy a zahnuli do vydlážděného dvorku. Zadní dveře nebyly zamknuté, a tak vešli do velké, vybitené kuchyně. Malé černobílé štěně, které spalo v rohu v košíku, se na ně vyřítilo a začalo zuřivě štěkat. Když se Manning sehnul, aby ho pohladil a uklidnil, otevřely se dveře od baru a vstoupil Bayo.

"Co tady chcete?" řekl rozzlobeně, ale potom poznal Manninga.

Zavřel za sebou dveře, opřel se o ně a rychle se pokřižoval. "Matko boží, stůj při mně."

"Nemáte se čeho bát," uklidňoval ho Manning anglicky. "Chci jenom vědět, co se stalo s Papá Melosem a Annou."

Bayo se zcela viditelně třásl strachy. "Jestli Rojas zjistí, že jsem vám pomáhal, bude mě týden mučit, než mě zabije."

"Když budete hodnej, nemusí se to vůbec dozvědět."

Kubánek sbíral odvalu, potom přešel místnost a otevřel druhé dveře. "Tady."

Papá Melos ležel na posteli u stěny, měl zavřené oči a pootevřená ústa. Na posteli ležela prázdná láhev od rumu a druhá, způli rozlitá, se válela po podlaze. Místnost čpěla alkoholem.

Orlov se nad ním sklonil, nadzdvihl mu oční víčko a nahmatl puls. Otočil se a potřásl hlavou. "V tomhle stavu vydrží ještě čtyři hodiny."

Manning odkopl prázdnou láhev do kouta a otočil se k Bayovi. "Jak dlouho už takhle leží?"

"Několik hodin. Ještě jednou se snažil dostat k plukovníku Rojasovi kvůli té lodi, ale nepustili ho ani za bránu. Potom zjistil, že ji odvezli do přístavu a postavili na ní stráž. A tak se vrátil a začal pít."

"A co je s Annou?"

"Snažila se ho zastavit ze všech sil, ale on ji vůbec neposlouchal."

"A kde je teď?"

"Šla za plukovníkem Rojasem. Poprosit ho, aby vrátil loď jejímu otci."

"Ten by neodřízнул ani vlastní matku, kdyby se věšela," řekl Manning.

"Kdoví, señore?" Bayo pokrčil rameny. "Je hezká a plukovník má pro mladá děvčata slabost. To je známá věc."

Manningovi vyschlo v krku. Olízl si rty a řekl: "Kde bydlí? V pevnosti?"

Bayo zakroutil hlavou. "Má statek asi půl kilometru za městem. Moc krásný, señore. Posazený v ohrazené zahradě."

"A co stráž?"

"Jedna je u brány, tři jsou uvnitř. A plukovníkův pomocník, poručík Motilina. Ten tam také bydlí. Je osobně zodpovědný za jeho bezpečnost."

Manning stál a přemýšlel o tom, co mu Bayo řekl.

Orlov se ho zeptal: "Chtěl byste to místo pocítit návštěvou?"

Manning přikývl. "Vezmu si džíp. Když se do hodiny nevrátím, navrhuju, abyste ukradl loď z přístavu a hezky rychle tady odtud vypadnul."

"Když pojedeme, pojedeme spolu," řekl Orlov. "A kromě toho bych Rojase opět jednou rád uviděl."

"V tom případě bychom s sebou měli vzít i Papá Melose," řekl Manning. "Od tyhle chvíle sebou budeme muset hodit. Nerad bych se dostal do situace, že bych ho tady musel nechat." Obrátil se na Baya.

"Máme venku džíp."

"Pomůžu vám s Papá Melosem, seňore."

Bayo si přehodil starce přes ramena a vyšli ven. Dvorem a úzkou uličkou došli před dům. Položili ho dozadu do auta na podlahu a Manning s Orlovem rychle nastoupili.

Manning nastartoval a podal Bayovi ruku. "Díky, Bayo."

"Máme takové přísloví, seňore. Kdo umí čekat, dočká se i pohřbu svého nepřítele. Bůh vás provázej."

Kubánek se otočil a zmizel v uličce. Manning rychle odjel.

Tepaná železná vrata haciendy byla otevřená. V klenutém vchodu visela lampa a houpala se ve větru. Její světlo se střídavě zakusovalo do tmy a vracelo se zpátky.

Strážný vystoupil z dřevěné strážní budky a zdvihl ruku na znamení, aby zastavili. Manning zpomalil, ale jel dál. "Naléhavá depeše pro plukovníka Rojase," zavolal na strážného. Ten jenom mávl rukou a vrátil se do budky.

Zahrada hýřila barvami, palmy zvedaly své koruny vysoko nad zeď a lehce jimi kývaly v chladném vánku, který přicházel od moře. Jejich listy se rýsovaly proti noční obloze. Cesta najednou ostře zahýbala. Manning prudce zastavil u hlavního vchodu.

Vyšli nahoru po schodech a vstoupili do prostorné haly. Byl v ní příjemný chládek a hluboké ticho. Ze dveří nalevo slyšeli hlasy. Někdo zpíval populární guarachu.

Fldel se objevil,

Fldel se objevil,

ze spárů tyrana

nás Kubánce osvobodil.

Orlov otevřel dveře. Uprostřed místnosti seděli dva muži v rozepnutých uniformách a hráli šachy. Třetí seděl na kraji palandy a brnkal na kytaru.

"Vstát a ruce za hlavu," rozkázal Manning španělsky.

Pomalu vstávali s rukama sepnutýma za krkem. Dva z nich byli ještě chlapci. Kytarista ale vypadal starší. Měl chladný, tvrdý obličej.

"Kde je Motilina?" naléhal Manning.

Nikdo neodpověděl, a tak přiskočil k chlapci, který stál nejbliž, a vrazil mu hlaveň samopalu do břicha.

"Kde je?"

"Nic mu neříkej," promluvil kytarista. "Daleko se nedostanou."

Orlov si přehodil samopal do levé ruky, udělal krok vpřed a udeřil pěstí kytaristu do obličeje. Muž se zapotácel. Z nosu mu vytryskla krev.

Chlapec rychle řekl: "V kuchyni. Je to na konci chodby za schodama."

"Je tam nějaké služebnictvo?"

Chlapec zakroutil hlavou. "Dnes večer mají volno."

"Dneska sem přišla mladá žena. Co je s ní?"

"Je s plukovníkem. Říkal, abysme ho nerušili."

"Rozuměl jste tomu všemu?" zeptal se Manning Orlova.

Rus přikývl. "Většinou ano. Vy se běžte podívat po tom děvčeti. Já si vezmu na starosti tyhle tři tady."

Manning rychle prošel halou okolo točitých schodů, které vedly do druhého poschodí, a vstoupil do úzké chodby. Zpod dveří na jejím konci vycházelo světlo. Chvilí za nimi postál a naslouchal. Potom potichu stiskl kliku. Motilina stál zády ke dveřím a smažil na sporáku vajíčka. Když se otočil pro chleba, uviděl

Manninga. Zamračil se.

"Kdo jste? Co chcete?"

Ve stejné chvíli Manning přiskočil, vytáhl zbraň a pažbou ho udeřil do krku. Motilina zachrčel, upadl na stůl a sjel po něm na podlahu. Zůstal ležet.

Manning si utřel pot z obličeje a vyšel ven. Někde nablízku uslyšel tlumené hlasy. Prošel chodbou, zahrnul za roh a zastavil se u dalších dveří. Chvíli bylo ticho, ale potom někdo vykřikl bolestí a Rojas se zasmál. Manning otevřel dveře a vešel dovnitř.

Pokoj byl příjemně zařízený, na podlaze ležel těžký indický koberec, francouzská okna byla oteřená do noci. Lehký vánek pohupoval záclonami.

Anna ležela na pohovce u kamenného krbu, Rojas byl rozvalený na ní a rukama přejížděl po jejím mladém těle. Zasténala a Rojas se rozesmál. Manning přesel potichu po měkkém koberci a poklepal mu na rameno. Rojas se překvapeně otočil, Manning ho strhnul z Anny a vši silou ho praštil pěstí do odulých rtů.

Rojas se zapotácel a dopadl zpátky na pohovku. Anna se vydrápala na nohy a utekla k Manningovi.

Šaty měla u krku roztržené a na ústech šmouhu od krve, ale jinak se zdála být v pořádku.

"Na nic se neptejte," řekl Manning. "Rychle pryč,"

Běžela ke dveřím. On pomalu couval za ní a mířil samopalem na Rojase. Kubánek zůstal tam, kde upadl, a držel se za rozbitá ústa. Manning povystoupil ze dveří do chodby, kde na něho čekala Anna, opřená o zed'.

"Jste v pořádku?"

Přikývla. "Věděla jsem, do čeho jdu."

"A teď rychle ven, předním vchodem," řekl Manning. "Otce najdete vzadu v džípu. Je zaparkovanej u schodů."

Okamžitě se otočila a běžela chodbou k východu. Manning vstoupil zpátky do místnosti. Rojas už stál zase na nohou a natahoval se po telefonu na malém stolku u pohovky.

"To bych, bejt váma, nedělal," řekl Manning.

Rojas se pomalu narovnal. Byl klidný. "Z ostrova se nedostaneš Manningu."

Manning vypálil od boku. Kulky se zaryly do Kubáncova těla. Zatočil se. Další dávka jím mrštila přes pohovku. Sako uniformy, kterou měl na sobě, začalo hořet.

Když Manning běžel chodbou, uslyšel střelbu a uviděl Orlova, jak couvá ze strážnice a střílí od boku. Seběhli po schodech a vydrápali se do džípu. Anna se už vzadu krčila vedle otce. Manning nastartoval a rychle vyrazil.

Za zatáčkou spatřili strážného, který běžel proti nim. Manning přidal plyn, strhnul volant a udělal autem rychlou kličku. Strážný skočil do keřů.

Když vyjeli z brány, obrátil se na Orlova a zeptal se: "Co se tam vlastně stalo?"

Rus pokrčil rameny. "To kytarista. Pokusil se dostat pušku ze stojanu. A co Rojas?"

"Stala se mu nepříjemná nehoda."

Anna se k němu naklonila a položila mu ruku na rameno. "Vůbec ničemu nerozumím, Harry. Co se děje?"

"Teď na to není čas," odpověděl, "necháme si to na jindy. Až budeme v bezpečí na palubě Krétskýho milence a daleko na moři."

"Dostaneme loď zpátky?"

"Aspoň se o to budeme ztraceně hodně snažit. Mimochodem, tohle je Sergej Orlov. Utekli jsme spolu z pevností."

Rus se k ní obrátil a s okouzlejícím úsměvem jí podal ruku. "Jak se vede tatínkovi?"

Než mohla odpovědět, vyřítili se na přístaviště. Manning zpomalil a zahrnul na molo. Zastavil a vyskočil ven.

Z vody se nořily dlouhé, temné prsty mlhy, která teď ještě víc houstla. Krétský milenec kotvil asi padesát metrů od břehu. Manning si rychle rozepínal vojenský kabát.

"Vy tam chcete doplavat?" zeptal se Orlov.

Manning přikývl. "Trvalo by hodně dlouho, než by smě našli nějaký člun, a na palubě je stráž. Nechci na

sebe moc upozorňovat."

Ponořil se do studené vody a mocnými, ale tichými tempy se začal blížit k lodi. Když byl od Krétského milence jenom pár metrů, ozvalo se z ochozů pevnosti podivně úděsné kvílení, které se ozvěnou neslo hlubokou nocí a pomalu odumíralo. Byla to siréna, která ohlašovala všeobecný poplach. Z kabiny Krétského milence vyběhl voják a vrhl se k zábradlí.

Manning se zhluboka nadechl a potopil se, aby loď podplaval. Odřel si přitom záda o kýl. Vynořil se na druhé straně vedle krátkého žebříku a rychle po něm vylezl nahoru. Tiše přešel palubu. Strážného hodil přes zábradlí do vody, potom doběhl na záď a holýma rukama začal vytahovat kotvu.

Na pobřeží se mezitím rozpoutalo hotové peklo. Uviděl světla několika vozidel řítících se od pevnosti po cestě dolů. Kotva se vynořila nečekaně na boku lodi. Hodil ji na palubu a běžel ke kormidlu.

Stiskl startér. Bez odezvy. Zkusil to znovu. Zoufale se opíral do tlačítka. Najednou se motor rozkašlal a probral se k životu.

Hnal loď na plné obrátky podél mola; na nábreží se vynořily dva džípy. Bok Krétského milence vzdorovitě zaskřípal o dřevěné kůly. Anna seskočila dolů a otočila se, aby zachytila otce, kterého k ní spouštěl Orlov. Hned jak se na palubě ocitl i Rus, vyrazil Manning nejvyšší rychlostí ven z přístavu. Dostali se do průplavu. Orlov otevřel dveře do kormidelny a připojil se k Manningovi. "Myslíte, že nás budou pronásledovat?"

Manning zakroutil hlavou. "Žádná tak rychlá loď v přístavu nebyla. Ale bojím se toho kulometného hnízda v ústí průlivu. Jestli tam maj posádku, budeme mít asi problémy."

"Odvedu starého pána a to děvče dolů do kabiny," řekl Orlov. "Potom se vrátím. Malá odvetná palba by mohla jejich případnou horlivost trochu zchladit."

Manning upřel pohled do mlhy. Minuli pevnost nalevo. Před sebou spatřil temný mys vybíhající hluboko do moře. Tmu napravo od nich náhle rozčísł mohutný barevný proud svítících střel.

"Těžký kulomet," zakřičel Orlov, když vpadl dovnitř. "Plujte dál. Já si je vezmu na starost."

Trup lodi se otřásl pod deštěm střel. Orlov se vyklonil z bočního okénka a odpověděl palbou ze samopalů. Kubánci po nich ještě chvíli stříleli a potom, docela náhle, palba ustala.

O pár chvil později vyrazil Krétský milenec na širé moře.

14.

Úžina Exuma

Nepolevující silný východní vítr, který před sebou směrem do moře rozháněl hustou mlhu, bičoval hladinu a vytvářel na vlnách bílé čepice. Viditelnost se minutu od minuty lepšila a za několik okamžiků se zpoza mraku vyhoupl měsíc.

Manning přešel mapu rychlým pohledem a pozměnil kurs o pár stupňů, když vešel Orlov.

"Co se děje dole?"

"Starý pán ještě není při vědomí a děvče o něj pečuje."

"Je něco poškozeného?"

"Všude jsou díry po kulkách. Ještě že ji napadlo lehnout si na podlahu."

"Je to šikovná holka," řekl Manning.

Rus přikývl a sklonil se nad mapu. "Kam máme namířeno?"

"Na Španělský ostrov. Myslím, že by Morrisonovi neuškodilo vědět, co je Kurt Viner zač. A to pokud možno co nejdřív."

"Máme dost paliva?"

"Tankovali jsme, než jsme odjížděli z Harmon Springs. To by mělo stačit tak na sedm set mil, možná i na víc."

"To zní docela dobře," řekl Orlov. "Nepohrdl bych pořádnou koupelí a asi tak patnácti hodinami strávenými v měkouché posteli."

Manning se na něho ze strany podíval. "Vy se vůbec nebojíte?"

"Čeho? Jediné, co mohou úřady v Nassau udělat, až jím povím, co se mi přihodilo, je, že mě předají našemu velvyslanci."

"Třeba vás nebudou chtít pustit."

Rus se potutelně usmál. "Nemyslete si, že mě to taky nenapadlo. Koneckonců, lidé jako já jsou vysoce ceněni. Třeba bych mohl džentlmeny na Canaveralu naučit několika užitečným trikům."

"Kreml by nad takovýmá úvahama určitě nezajásal."

Orlov se usmál podruhé. "Já přeci ale nejsem v Moskvě, nebo ano? Nechcete, abych vás na chvíli vystřídal?"

"Myslíte, že to zvládnete?"

"Mám praxi."

"Tak dobře. Teď se zkuste ještě vyspat a přijďte asi za tři hodiny. Budeme se střídat celou noc."

Když Rus odešel, stáhl si sedačku se zdi. Náhle se cítil úplně vyčerpaný. Připadalo mu, že je v kormidelně nesnesitelně horko. Otevřel okno, vyklonil se ven a zhluboka vdechoval příjemně slaný vzduch.

Dveře se s vrznutím otevřely a opět zavřely. Nemusel se otáčet. Věděl s jistotou, že vešla ona.

"Dáte si kávu. Harry?"

Držel hrnek jednou rukou a naráz ho do sebe celý obrátil. Byl jí vděčný za novou sílu, kterou mu to dodalo. "Jak se má otec?"

"Nic to není. Nestalo se to poprvé."

"Znáte to - stokrát nic by umožilo i osla."

"To nic může mít různé podoby," odpověděla klidně. "Chcete cigaretu? Našla jsem jeden balíček v kajutě."

Vděčně si jednu vzal. V ulitě jejích sepnutých dlaní vzplála zápalka a ozářila jí obličej, když se k ní nahnul, aby si zapálil. Nikdy předtím nebyla tak krásná. Instinktivně natáhl ruku a dotkl se její tváře. A potom ji svíral pevně ve svých pažích. Zvedla k němu tvář. "Proč, Harry, řekni proč?"

Jednou rukou ji přivinul těsně k sobě, druhou držel na kormidle a vyprávěl o Marii Salasové, o tom, jak zemřela, a o stopě, kterou sledoval až do Nassau a která skončila Pelotovou smrtí.

Když domluvil, zůstala chvíli potichu. "Musel jsi ji hodně milovat."

"Už si ani nejsem jistej, co to slovo znamená," řekl. "Vím jenom, že to se mnou šlo hezky rychle z kopce a že ona mně pomohla zase zpátky nahoru. Přinejmenším za tohle jí něco dlužím."

Opět nastalo ticho. Přerušila ho otázkou: "Co bude teď?"

"Poplujeme na Španělský ostrov. Musím Morrisona co nejdřív informovat o Vinerovi."

"A potom, až bude po všem?"

"Kdoví? O něčem popřemejšlím."

Ještě chvíli zůstala v jeho objetí, ale potom se z něho vymanila a přešla ke dveřím. "Jdu se podívat na tatínka."

"Nemá to cenu, Anno," řekl Manning tiše. "Jsem o celých dvacet roků starší než ty."

"Tím, jestli to má cenu, nebo ne, bych si nebyla tak jistá," odpověděla a potichu za sebou zavřela dveře. Cigarety nechala ležet na stolku vedle mapy. Jednu si zapálil a povzdechl si. Život mu připomínal kruhy, které za sebou zanechávají kapky deště na hladině rybníka - neustále si běží vstříc, neustále se prolínají. Sotva se člověk vybabrá z jedné patálie, už vězí až po krk v nějaké jiné. Opřel se zády o sedačku, posunul kurs o stupeň a soustředil se na řízení.

Orlov ho vysvobodil v jednu hodinu po půlnoci. Sešel dolů. Papá Melos stále ještě nevěděl o světě a Anna klidně spala s jednou rukou pod hlavou místo polštáře. Praštil sebou na volnou palandu a zíral do pažení kajuty. Hlavou se mu honily myšlenky, ale brzo ho pohltily vysoké vlny únavy. Během několika minut spal hlubokým spánkem.

Probudil ho naléhavý stisk na rameni. Nad sebou uviděl Annin vyděšený obličej. Rychle se posadil a spustil nohy na podlahu.

"Co se děje?"

"Něco s lodí. Nedá se pořádně řídit. Sergej chce, abys šel nahoru."

V té chvíli si všiml jejího otce schouleného u stolu, s hrnkem kávy v ruce. "Jak je?"

Starcův obličej byl šedý a vráscitý, oči jako černé díry, ale podařilo se mu vyloudit d'ábelský smích.

"Radši vylezte nahoru a mrkněte se, co se děje."

Loď se líně vlekla, to bylo jasné hned, jak Manning vylezl po schůdcích nahoru. Její rychlost se znatelně snížila. Když vyšel na palubu, vmetl mu silný východní vítr do obličeje spršku kapek, ale viditelnost byla stále dobrá díky měsíci, který putoval po obloze k horizontu.

Rus se k němu otočil od kormidla s výrazem úlevy ve tváři. "Nevím, co se děje, ale něco se děje určitě." Manning převzal řízení. Kormidlo se otáčelo pomalu a ztěžka, i když motor běžel naplno. Obrátil se na Orlova: "Snažte se ji udržet pokud možno v rovnováze a já se podívám na motor."

Když se vracel na palubu, vynořila se z kajutních schůdků Anna. "Měl by ses podívat dolů, Harry."

Manning šel za ní do kajuty a zastavil se ve dveřích. Na podlaze šplíchal už dobré dva centimetry vody a Papá Melos stál u otevřeného poklopu.

Otočil se a pokýval hlavou. "Teče to do ní zatraceně rychle, Harry. Někde musí bejt děravá."

"To asi ten těžkej kulomet, jak jsme utíkali ze San Juanu," zauvažoval Manning. "Kde je pumpa?"

"Na zádi," řekla Anna. "Ukážu ti kde. Mám ale takový dojem, že to je jenom ruční pumpa."

Zaúpěl. "To nám ještě scházelo."

V předklonu vlezl do zádi, Anna mu k tomu svítila lampou, nalil do pumpy vodu a pak se dal do práce. Pumpoval pákou vši silou, dokud na palubu nevystříkl proud bezbarvé vody, který stékal z boku do moře.

Často měnil ruce a asi za půl hodiny se loď začala chovat úplně jinak. Předal čerpadlo Anně a odešel do kormidelny.

"Plujte pořád na plný obrátky," nařídil Orlovovi. "Vypadá to na nějaký poškození pod čarou ponoru, který jsme nakoupili při tom útěku ze San Juanu. Jdu se na to podívat."

Když přišel dolů, měl Papá Melos poklop opět odkrytý a hleděl do palubního odtoku. Otočil se a pokýval hlavou.

"Ještě pořád je tam toho dost, ale už to není tak hrozný."

"Vlezu tam a prohlídnu to," řekl Manning.

Měl asi devadesát centimetrů prostoru, ve kterém se mohl pohybovat, a z toho bylo dobrých čtyřicet pět centimetrů vody, která šplíchala přes žebrovi. Spustil se dolů nohama napřed, svítilnu svíral v zubech. Přes nos ho udeřil zápach tak typický pro dna všech lodí. Posouval se dopředu po čtyřech, svítilnu držel nad hlavou.

Hladina vody kopírovala pohyb lodí po vlnách, stoupala a klesala, cákala Manningovi do obličeje a jednou se mu přelila přes hlavu a úplně ho zmáčela. Na přídi zanechaly střely z kulometu několik roztržených děr, kterými dovnitř neustále prosakovala voda. Chvilí si je prohlížel a potom se vydal zpátky. Protáhl se poklopem do kajuty.

"Je to hodně špatný?" zeptal se stařec.

"Mohlo by to bejt horší. Koneckonců, je to už skoro sedm hodin, co jsme vypluli ze San Juanu, to znamená, že to trvalo dost dlouho, než se loď dostala do tohoto stavu. Ještě tři hodiny a jsme na Španělském ostrovu. Tam ji dáme opravit. Nemějte starost."

Na starce byl stále ještě žalostný pohled. Posadil se a natáhl se po hrnku s kávou. Manning šel zpátky nahoru na palubu. Vítr značně zesílil a měsíc zahalily mraky. Když vešel do kormidelny, zabubnoval na okna déšť.

"Je to zlé?" zeptal se Orlov.

"Zatím to teče docela pomalu. Taky proto jsme na to přišli až teď."

"Za jak dlouho se dostaneme na Španělský ostrov?"

"Počítám tak za tři hodiny."

"Takže si nemusíme dělat starosti."

"Tím bych si nebyl tak jistej. Myslete na to, že kajuta je z boku prostřílená jako řešeto. Jestli se zhorší počasí, můžeme jít brzo ke dnu."

Orlov vrhl úzkostný pohled na déšť za oknem. "Co myslíte?"

"Řekněme, že to nevypadá moc nadějně," odpověděl mu Manning. "Radši vás tady vystřídám. Vy to vemte za Annu. Nepřestávejte pumpovat."

Počasi se během příští půlhodiny rychle horšilo. I viditelnost se zmenšila. Krétský milenec se prudce nakláněl na vlnách, vodní tříšť stříkala přes celou palubu. Netrvalo dlouho a loď začala nabírat vodu. Dveře se otevřely, vstoupil Papá Melos a přirazil je za sebou. Světlo kompasnice mu vrátilo jeho starou podobu.

"Jak si vede?"

"Nic moc," řekl Manning. "Myslím, že bude za chvíli zase plná vody."

"Teď budu řídit já. Vy se na to běžte podívat."

Manning vyšel ven a přešel palubu. Ve zvláštní záři červeného a zeleného navigačního světla uviděl Orlova sehnutého nad pumpou v kajutě. Jeho pohyby byly rytmicky pravidelné.

Sešel dolů do kajuty. Anna seděla na jedné z paland a zoufale se snažila ucpat díry po kulkách kusy hadru. Dlouhé prsty vody prosakovaly do kajuty při každém nárazu vlny do trupu lodě. Na podlaze jí už bylo nejméně dvacet centimetrů.

"Dělej, co můžeš," řekl jí. "Za chvíli jsem zpátky."

Šel za Orlovem. Přikrčil se vedle něho. Vítr mu bral slova od úst, takže mu musel křičet přímo do ucha.

"Vydržíte ještě?"

"Myslím, že jo. Jak si vedeme?"

"Moc dobře ne. Jdu zkontrolovat, kde jsme."

Když přecházel palubu, zdvihla se přes zábradlí obrovská vlna, udeřila ho do zad a mrštila jím na poklop strojovny. Poranil si rameno. S námahou se postavil na nohy, chytil se zábradlí a pomalu se podél něho dopotácel ke kormidelně.

Když vešel dovnitř, Papá Melos se otočil. Na tváři měl ustaraný výraz. "Pořád jí to žene přídí proti těm vlnám."

"A dole se všude dovnitř valí voda," informoval ho Manning. "Anna dělá, co může, aby ji zastavila."

Zkuste jí s tím pomoci. Já to tady zase na chvíli vezmu za vás."

Stařec přikývl a předal mu kormidlo. Manning se sesunul do sedačky a opřel se čelem o okenní tabulku. Byl unavený, měl strach a třásl se zimou. Za navigačními světly nebylo nic kromě tmy a větru, který skučel kolem kormidelny a naplňoval ho neblahým tušením.

Byl unavený. Příliš unavený, než aby byl schopen jasně přemýšlet. A přesto se k tomu musel přinutit. Rozsvítil světlo nad stolem s mapou, kormidlo přidržoval jednou rukou a snažil se určit jejich polohu. Nyní už byli hluboko v úžině Exuma na sever od Eleuthery. Ale jak daleko na sever? Nebylo toho mnoho, podle čeho by se mohl orientovat. Provedl přibližný odhad podle rychlosti, jakou se plavili, a podle počtu mil, které už urazili. Došel k závěru, že by měl, aby dosáhli Španělského ostrova, pozměnit kurs o pár stupňů na severozápad, ale na sever od Exumy byly stovky skalisek a útesů. V takovém počasi by neměli šanci jimi proplout.

Udělal kompromis a posunul kurs o půl stupně. Pomalu vycházela slabě narůžovělá záře, ve které mohl rozeznat temné, stříbřité provazce deště. Za půl hodiny se rozednilo. Otevřel okno a pozoroval olověné mraky, které se honily po obloze.

Vítr slábl. I vlny byly mírnější. Ale Krétský milenec ze sebe nedostal víc než pár uzlů rychlosti. Pokaždé, když se loď svezla na dno vlny, měl Manning dojem, že už se nikdy nevyhoupne nahoru.

Dveře se otevřely a vstoupil Papá Melos. Byl promočený na kůži a vypadal na zhroucení. "Je to špatný, Harry. Nemůžeme s tím hnout."

"Jestli jsou moje výpočty správné, nejsme daleko od jednoho z ostrůvků na sever od Exumy," řekl Manning. "Vemte to tady za mě a držte kurs."

Orlov se stále ještě skláněl nad pumpou, paže vykonávaly monotónní pohyby, ale vypadal, že už dlouho nevydrží. Manning se vydal po kajutních schůdkách dolů. Voda, do které vstoupil, mu okamžitě dosáhla do výše stehů. Anna právě slézala z palandy. Vrhla se k němu. "Nemá to cenu, Harry. Potopí se."

Obličej měla stažený napětím a únavou a celá se třásla zimou. Sundal námořnický kabát z věšáku za dveřmi a přehodil jí ho přes ramena, z kajuty vyšli společně.

"Běž do kormidelny, tam se trochu zahřeješ," řekl. "Jdu pomoci Orlovovi."

Vítr téměř ustal a obloha se rychle vyjasňovala, ale moře se stále ještě silně vzdouvalo. Sehnul se vedle Rusa a převzal od něho pumpu, aniž by porušil rytmus.

Orlov si uvolnil křečí ztuhlé ruce a pokýval hlavou. "Ztrácíte čas. Teče to dovnitř tak třikrát rychleji. Dlouho nevydrží."

Ve stejném okamžiku přestaly pracovat motory. Ozvalo se náhlé zasyčení, jako by unikal plyn, a otvory v poklopu strojovny se vyvalila oblaka páry.

Krétský milenec se líně pohupoval na vlnách. Papá Melos vyšel s Annou z kormidelny. Stařec vypadal unaveně a poraženě. Anna ho držela za ruku, jako by ho chtěla podpírat.

"Je mi to líto," omluvil se Manning. "Víc líto, než si umíte představit."

"Dělal jste, co jste mohl, chlapče. Jste dobrý námořník."

Vytáhli záchranný člun a přehoupali ho přes bok lodi. Anna s otcem se posadili na zád', Manning a Orlov se chopili vesel.

Hladina moře už sahala až k palubě. Když se odrazili a zabrali vesly, aby se dostali od lodi, šplíchala voda přes prkna zelené přepážky. Po chvíli přestali veslovat. Čekali.

Zád' stařícké lodi zajela do vln a příd' se zvedla. Na chvíli spočinula v této pozici a potom se tiše potopila.

Nebylo co dodat. Manning začal veslovat s pohledem upřeným kamsi za děvče a starce. Nechtěl, aby se jejich oči setkaly.

Barva oblohy postupně přecházela do modré, vyšlo slunce a nízko na horizontu, směrem na severozápad, spatřili pevninu. O dvě hodiny později je kousek od Španělského ostrova vytáhl na svoji loď starý Saunders, který tam se svým černým pomocníkem lovil tuňáky.

15.

Caravel

Když se podél mola blížil ke Grácii, uviděl Setha, jak na zádi stáčí lano, věší ho na hák vedle kormidelny, mává na projíždějící hlídkový člun a schází dolů do kajuty.

Manning byl unavený a bylo mu horko. Takové horko, že nemohl čekat na ostatní. Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že jdou za ním, a seskočil na palubu. Na chvíli se zastavil a s potěšením se rozhlédl po lodi. Potom sestoupil do chladu klimatizované kajuty. Seth byl v kuchyňce. Manning nasál vůni kávy.

"Měl bys vyndat ještě čtyři šálky," upozornil ho. "Máš hosty."

Svalil se na vypolstrovanou lavici. Seth vyšel z kuchyňky a zamačkal se. "Člověče, ty vypadáš, jako bys utek čertům přímo z pekla."

"To je mně novina," odpověděl Manning. "Přesně tamodtud se vracím. Teď se tomu říká Kuba."

Seth vytřeštil oči. "Ty ses fakt dostal do San Juanu? Našels Garcíu?"

"To, co z něj zbylo. A na mě už taky čekali, jak se později ukázalo."

Seth vypadal zaraženě. "To ale přece není možný, Harry. O tom, že pojedáš, jsme věděli jenom tři. O sobě vím, že kubánskej špión nejsem, a Morrison ani bejt nemůže. Takže zbejvá Viner."

"Přesně!"

Než na to mohl Seth zareagovat, ozvaly se na schůdkách do kajuty kroky. Nejprve vstoupil Orlov a za ním Anna s otcem.

"Kamarádi, který jsem posbíral cestou," představil je Manning. "Myslím, že by jim udělalo dobře trochu toho kafe."

Seth odběhl do kuchyňky a Anna s otcem se posadili na druhou lavici. Oba vypadali velice vyčerpaně. Manning dal Orlovovi cigaretu a postrčil balíček přes stůl k Anně. "Jak ti je?"

Měla temné kruhy pod očima a úplně bílý obličej, ale přemohla únavu a usmála se. "Není to nic, z čeho by mě nedostalo pár hodin spánku."

"Na zádi je sprcha a dvě kajuty. Seth ti ukáže kde. Marie v jedné z nich nechala pár věcí a nějaký oblečení. Jestli budeš něco potřebovat, klidně si to vem."

Papá Melos upadl do stavu absolutní apatie a se skloněnou hlavou se krčil v koutě. Tiše na něj promluvila a potom se starostlivě obrátila na Manninga. "Myslím, že by si měl lehnout. Mohli bychom ho

odvést hned teď do kajuty?"

Manning se začal zvedat, ale Orlov ho předešel. "Nechte to na mně," nabídl se a pomohl starci na nohy. Kuchyňkou ho společně vyvedli ven.

Manning tam zůstal sedět s hlavou v dlaních. Tělo mu zaplavovaly vlny únavy. Když dostal kávu, byla tak horká, že si opařil ústa, ale na chvíli mu dodala nový život a schopnost jasně přemýšlet.

Když se Anna s Orlovem vrátili, přinesl jim Seth čerstvou kávu a Manning se ho zeptal: "Neviděls teďka někdy Morrisona?"

Seth přikývl. "Včera jsme byli u Kočičího ostrova. Chtěl po mně, abych ho dneska odpoledne hodil do Nassau. Ještě je v Caravelu. Ve stejném pokoji."

"Je ve městě Joe Howard?"

Seth zakroutil hlavou. "Odjel na Krabí ostrov brzo ráno. A oba strážníky vzal s sebou. Včera v noci tam našli nějakýho chlápka s kudlou v zádech."

Manning dopil kávu a postavil se. "Myslím, že se podívám po Morrisonovi."

Otevřel zásuvku, do které si ve stole ukládal mapy, chvíli pod nimi šátrál a nakonec vytáhl automatickou pistoli Luger a revolver Smith & Wesson, ráže osmatřicet, se zkrácenou hlavní. Obě zbraně potěžkal a rozhodl se pro Luger. Revolver vrátil do zásuvky.

"Očekáváte nějaké problémy?" zeptal se Orlov.

Manning si zasunul pistoli za opasek pod košili. "Člověk nikdy neví."

"V tom případě myslím, že se k vám připojím."

Anna seděla u netknuté kávy a pozorovala je. Zvedla se. "A co bude s námi, Harry?"

"Vy zůstaňte tady. Já mám ještě v Caravelu pokoj. Mně a Orlovovi to bude prozatím stačit. Až se setkám s Morrisonem, vrátím se pro své věci. Potom můžete odejet, kdykoliv se vám zachce. Jestli budete potřebovat Seta, může vám dělat pomocníka až do Harmon Springs."

Trochu se zamračila. "Tomu nerozumím."

"Dávám vám loď," odpověděl. "Z mého pohledu, je to to nejmenší, co vám dlužím."

Zapotácela se a chytla se hrany stolu.

Manning popostrčil Orlova ke schůdkům. "Tak abysme šli."

Rus šel napřed, Manning vykročil za ním. Když vylézali na molo, Anna se vypotácela na palubu.

"Ne, Harry! Ne!"

Klidně jí řekl: "Nesnaž se mě o něčem přesvědčit, Anno. Musí to tak bejt."

Bezmocně se rozplakala a opřela se o kormidelní tvář ke stěně. Otočil se. Orlov si ho smutně měřil.

"Myslím, že jste pořádný hlupák, příteli."

"Tak to prostě chodí," řekl na to Manning. "Někdy jsi dole - někdy nahoře."

Všechno v něm, každá částička jeho těla ho hnala zpátky, aby jí řekl, že vrátit se k ní je jediná věc, kterou doopravdy chce. Ale vězel v tom příliš hluboko. Způsobil Anně a jejímu otci hodně utrpení. Teď ho odčinil. A tím ať celá věc skončí.

Terasa Caravelu byla přečpaná turisty, kteří obědvali venku ve stínu mandloní. Na trávníku pod terasou vyhrávala bubnová kapela. Zpívali kalypso.

Když Manning přicházel k recepci, recepční si ho všiml a šibalsky se usmál: "Těší mne, že vás opět vidím, pane Manningu."

Manning si vzal cigaretu z krabice na pultu recepce. "Pan Viner mně slíbil, že mi bude rezervovat bejvalej pokoj seňority Salasový."

"Vím o tom, pane." Recepční mu podal klíč. "Jdete přímo nahoru?"

Manning přikývl. "Je tu někde pan Viner?"

"Myslím, že bude u sebe v kanceláři. Když dovolíte, zavolám tam a zjistím vám to."

Manning zakroutil hlavou. "Sejdu se s ním později. Ze všeho nejvíc teď právě potřebuju sprchu."

Rychle vyšel nahoru. Orlov šel těsně za ním. Prošli chodbou s kobercem na podlaže k Mariiným dveřím. Závěsy byly zatažené. Postel musel někdo před chvílí ustlat. Stál tam, ve tmě a chladu, a snažil se cosi zaslechnout. Uvědomoval si pocit neskutečna tak silně, že musel vyvinout hodně vědomého úsilí, aby se z toho vymanil.

"Vana a sprcha jsou támhle," obrátil se k Orlovovi. "Čistý oblečení je ve skřini. Prostě - poslužte si."

"Jdete za Morrisonem?"

"Nemůžu ztrácet čas."

Morrisonův pokoj byl o poschodí výš. Rychle vyšel nahoru a zastavil se přede dveřmi. Lehce zaklepal, otevřel si a vstoupil.

"Polož to na stůl, chlapče. Hned jsem tam," zavolal Morrison z terasy.

Manning čekal a usmíval se. Když se Američan konečně objevil, měl na sobě jenom ručník omotaný kolem pasu. V jedné ruce držel knihu, v druhé sluneční brýle. Když uviděl Manninga, užasle se zarazil.

"No tohle. Myslel jsem, že je to hotelová služba." Ozvalo se další zaklepání. Manning rychle zašel do koupelny. Slyšel, jak někdo otevřel dveře, tlumeně něco řekl a zase dveře zavřel. Když vyšel z koupelny, pokládal Morrison na stůl tác s lahví do půlky naplněnou whisky a se džbánkem ledové vody.

"Měla by tam někde být sklenička na zuby."

Manning našel skleničku, vypláchl ji a vrátil se do pokoje.

Morrison stál u okna a díval se na moře. Otočil se a pokývl směrem k tácu. "Poslužte si."

Manning si naplnil skleničku z poloviny whisky, zbytek dolil vodou a dvěma dlouhými loky ji vypil.

Zakroutil hlavou, sesunul se do křesla a natáhl se znova po láhvi.

"Vypadáte, že máte za sebou pěknou kalvárii," řekl Morrison. "Podařilo se vám v Harmon Springs sehnat loď?"

"Dostal jsem loď, a taky jsem se dostal do San Juanu." Manning upil trochu whisky. "Byla to ztráta času. Chlápek, po kterém jsem měl jít, byl celou dobu tady na Španělském ostrovu."

Morrison se zamračil. "Co tím chcete říct?"

"Že v celý tý záležitosti je až po uši namočený Kurt Viner."

Morrison přešel ke skřini, vyndal z ní oblek a čistou košili a hodil je na postel. "Vyprávějte mi o tom, já se zatím obléknu. A prosím dopodrobna. Každou zatracenou maličkost. Mohlo by to být mnohem důležitější, než si myslíte."

Manning si nalil další skleničku a začal mluvit. Netrvalo to dlouho, a když skončil, stál už Morrison před zrcadlem a vázal si kravatu.

Natáhl se pro kabát. "A ten chlapík - Orlov - je dole ve vašem pokoji?"

Manning přikývl. "O něj teďka nejde. Co Viner? Co bude s ním?"

Morrison zakroutil hlavou. "Těžko říct. I když by třeba stál za to, není nic víc než obyčejný pěšák. Ti ostatní, ti opravdu důležití, jsou tam někde venku a čekají. Jenom čekají."

"Ale na co čekají?" zeptal se Manning. "A jak si můžete bejt jistej, že jsou ještě tady?"

"V den, kdy jste odjel, sabotovali další zaměřovací stanici. Víc než miliónová škoda, a po nich ani stopy."

"Řešení je potom nasnadě. Povolte na pomoc marínu a námořní loďstvo, zkrátka všechno, co jde, a nakonec je musíte dostat."

Morrison zakroutil hlavou. "To si myslíte vy. Sedm set ostrovů, dva tisíce korálových ostrůvků a skalisek. Mohlo by to trvat týdny a my na sebe teď nemůžeme upozorňovat. Nejvyšší představitelé přijedou až příští týden, ale ministři zahraničí, náš i váš, začnou vést přípravné rozhovory v Klubu Lyford Cay už zítra. Je to asi dvacet dva kilometrů od Nassau. Během několika příštích dnů budou tyhle ostrovy v centru světové pozornosti."

"A vy se bojíte, že by naši přátelé mohli provést další kousek právě v ty nejmní příhodný chvíli?"

"Dalo by se to tak říct."

Manning cítil, jak mu whisky stoupá do hlavy. Opatrně si nalil ještě trochu, hodil to do sebe a zazubil se:

"Zbejvá jenom jeden jistej způsob, jak se dozvědět pravdu."

"Jaký?"

"Zeptám se Vinera."

"Jste si jistý, že víte, co děláte?"

Manning přikývl. "Po cestě vás seznámím s Orlovem, ale nepokoušejte se z něj něco dolovat. Mluví, jen když chce."

Sešli dolů, ale po Orlovovi tam nebylo ani stopy. Uslyšeli však cákání a šplouchání z koupelny. Když Manning otevřel dveře, vyvalila se na něj oblaka páry. Orlovovi koukal z horké vody jenom obličej. Měl

blažený výraz.

"Vypadáte spokojeně," řekl Manning.

Orlov se šťastně zazubil. "Moc k tomu nepotřebuju. Mají tady pokojské?"

"Odpoledne už ne. Není na to vhodný klima. Budete se muset spokojit s Morrisonem. Možná máte víc společného, než si kterejkoliv z vás umí představit."

Nechal je tam samotné a odešel dolů. Trochu se mu zatočila hlava. S překvapením si uvědomil, že už víc jak třicet šest hodin nejedl. Není divu, že mu whisky stoupla přímo do hlavy.

Lidé, kteří se dobře naobědvali, byli naplněni falešným pocitem jistoty, takže v kasinu bylo brzy odpoledne vždycky plno. Manning si razil cestu davem ke dveřím potaženým kulečnickovým sukem a všiml si přitom mrňavého manažera, který se mu snažil zkřížit cestu.

Podařilo se mu to. Nasadil falešný úsměv. "Hledáte někoho, pane Manningu?"

"Vy víte zatraceně dobře, že jo."

"Obávám se, že pan Viner je nyní velice zaneprázdněn. Dal mi pokyny. Nechce být nikým rušen."

"Tak tohle už je moc." Manning ho hrubě odstrčil na stranu, otevřel dveře a vešel.

Viner stál za barem a naléval alkohol do dvou skleniček. Muž, který seděl na jedné z vysokých barových židlí, měřil asi metr osmdesát a jeho široká ramena napínala žlutohnědé gabardénové sako k prasknutí.

Měl hrubý, nebezpečný výraz v obličeji, umocněný jizvou pod okem, a nakrátko ostříhané blondáté vlasy.

Manning za sebou kopnutím zavřel dveře. Nastalo krátké ticho plné očekávání.

"Podívejme, Harry?" řekl Viner příškrčeným hlasem. "To je ale překvapení."

"To bych řekl, ty svině," vyrazil ze sebe Manning a postoupil dopředu.

Viner se vyděsil; "Opravdu nevím, o čem mluvíš, ale možná by ses mohl vrátit, až alespoň trochu vystřízlíš."

Manning odkopl malý servírovací stůl na druhou stranu pokoje. "Mně se to ale právě takhle líbí."

"Vyhod' ho ven, Hansi," řekl Viner.

"S potěšením, Herr plukovník," odpověděl Hans a postavil se.

Manning byl docela klidný. Bylo mu tak trochu, jako by to všechno pozoroval zvenčí. Přemýšlel o Hansovi. SS nebo gestapo, ať tak, nebo tak, obojí vedlo k zajímavým úvahám o Vinerově minulosti. Němec vypadal velice sebejistě. Když byl od Manninga asi na metr daleko, vypálil obrovskou ránu, do které vložil všechnu svoji sílu. Pro Manninga to bylo jako plivnutí do větru. Přiskočil, kopnul Němce do holeně, ten se sehnul a právě v tom okamžiku ho Manning udeřil pravým kolenem do nechráněného obličeje.

Svalil se na záda a sténal. Z rozbitých úst a z nosu mu prýštila krev.

"Vstaň, Hansi! Vstaň!" nařizoval Viner.

"Myslím, že nebude tak úplně blbej." Manning vytáhl Lugera, kterého měl za košilí, posadil se na jednu z barových židlí a natáhl ruku se zbraní k Vinerovi. Poklepal mu tvrdou, studenou hlavní mezi oči. "Rádiové spojení s Rojasem už můžeš klidně zrušit, Vinere. Asi by ses mu nedovolal. Obávám se, že jsem ho tam zanechal v poněkud zuboženém stavu."

"Nevím, o čem mluvíš," odpověděl Viner a snažil se, aby to znělo klidně.

"Tys zajistil, aby na mě čekali, až dorazím do San Juanu," řekl Manning. "Ty máš prsty i v tom, že zavraždili Marii. Měl bych ti jednu vpálit do břicha hned teď, Vinere."

"Prosím tě. Harry," škemral Viner zoufale. "Jsem jenom nástroj. Musím dělat to, co mně řeknou. Mají mě v hrsti, ti lidé."

"Co na tebe maj'?"

"Za války jsem byl plukovníkem SS. Tribunál pro válečné zločiny v Ludwigsburgu na mě vydal zatykač kvůli jisté věci. Nebylo na tom ani zbla pravdy, samozřejmě, ale ty víš, jak ty hony na čarodějnice vypadají."

Manning zakroutil hlavou. "To vodění za nos mě přestává bavit, Vinere. Skončíme to. Ty zatracený Kubánci mě připravili o všechno, co jsem v Havaně měl. Nahoře u mě v pokoji je někdo, koho by moc rádi dostali zpátky a za koho by proto zaplatili o moc víc, než stál můj podnik. Nemám pravdu?"

Viner zaváhal. Bylo vidět, že právě chtěl popřít jakékoliv vědomosti o všem, co mu Manning řekl. Ale

nevydržel.

"Jo, ksakru."

"Myslel jsem si, že o tom budeš vědět úplně všechno," podotkl Manning. "A teď udělám následující věc. Orlov není právě nadšenější, že je tady, kvůli tomu, že by ho místní úřady mohly zadržet, ale slíbil jsem mu pomoc. Věř mi."

"Aha, už tě chápu," řekl Viner. "Chtěl bys uzavřít obchod?"

"Buď to s tebou, nebo s Rusama. To je mně jedno."

"Kolik?"

"Sto tisíc amerických dolarů, a to je ještě levný."

"Bude chvíli trvat, než se spojím se svými nadřízenými."

Manning zakroutil hlavou. "Nic takového. Buď to se s šéfem setkám osobně, nebo to celý ruším."

Viner pokrčil rameny. "Jak je libo. Ale musíme vyrazit po setmění."

"Jak daleko?"

"Dvě hodiny plavby, víc ne."

"Jeden z korálových ostrůvků za Exumou?"

Viner se usmál. "Milý Harry. Považuješ mě za hlupáka?"

"Ne tak úplně."

"Výborně. Vezmeme tvoji loď. Setkáme se na molu kolem osmé."

"To by šlo," řekl Manning. "Ale Orlov tady zůstane se Sethem. Budou moje záruka, že tam na mě něco neušiješ."

"A co posádka?" zeptal se Viner.

Hans se zvedal, držel se za obličej a tlumeně sténal.

Manning do něj šťouchl špičkou boty. "Tady ten rozesmátej chlapec by měl bejt do té doby docela fit."

Když došel ke dveřím, ozval se Viner: "A co Morrison? ještě je tady?"

"Jo," odpověděl Manning. "Právě jsem ho potkal. Řekl jsem mu, že Garcia je mrtvej. A že já mám štěstí, že jsem se vrátil celej."

"O mně jsi mu neřikal?"

"Ne, ale mohl bych. Pamatuj si to."

Zavřel dveře, protlačil se davem a vyšel zpátky nahoru. Orlov seděl na kraji postele oblečený v županu a Morrison stál u okna.

Oba se k němu zvědavě obrátili a Rus se zeptal: "Tak co se dělo?"

"Celkem nic," odpověděl Manning. "Přistoupil jsem na to, že vás prodám. To je všechno."

"Na co jste to přistoupil?" zeptal se Morrison, jako by přeslechl, co Manning řekl.

"Chystám se udělat obchod s Vinerovými přáteli. Mám s ním schůzku v osm na molu. Vezmeme moji loď a poplujeme k jejich velitelství."

"Řekl vám, kde to je?"

Manning zakroutil hlavou a stáhl si košili. "Dvě hodiny plavby. Za tu dobu se dá dostat ke korálovým ostrůvkům na sever od Exumy nebo na druhou stranu Kočičího ostrova. Nic bližšího se nedalo zjistit."

"Jak víte, že vám nepodříznou krk, hned jak vás dostanou do rukou?"

"Orlov zůstane tady. A Seth taky. Viner mně za něj dodá náhradu. Ničeho se nebojte. Myslím, že jsem to zahrál docela přesvědčivě. Řekl jsem si o sto tisíc a Viner ani nemrk."

Morrison už přecházel ke dveřím. "Musím zařídit nějaké záležitosti, pokud máme ten plán dobře načasovat."

Manning se zastavil ve dveřích do koupelny. "Byl bych rád, kdyby vám byla jasná jedna věc, Morrisone. Že to vyjde. Ale jestli se do toho budete snažit zatáhnout námořnictvo nebo speciální policejní jednotky, začnou věřit levotu a my to projedem."

"Musím ještě nechat pozměnit nějaké záležitosti v Nassau, abychom se mohli přesunout na to místo, hned jak budeme vědět, kde to je."

"Dobře. Ať je to ale to jediný, co uděláte," upozornil ho Manning, zasel do koupelny a pustil si sprchu.

Řecký oheň

Lehký vánek, který se zvedal od moře, ho pomalu probíral do stavu jakéhosi polospánku. Ležel v proutěném křesle na balkóně a nemohl si plně uvědomit, kde vlastně je.

Měl na sobě jenom ručník omotaný kolem pasu. Roztřásla ho zima. Posadil se. Slunce se klonilo k obzoru, denní žár slábl.

Na chvíli se zastavil ve francouzském okně a naslouchal, jak Orlov pravidelně oddychuje. Potom potichu přešel ke skříni, vyndal z ní čisté šaty a začal se oblékat. Když si utahoval opasek, ozvalo se pronikavé zazvonění telefonu.

"Manning, prosím," řekl tiše.

"Tady recepce, pane Manningu. Je tady mladá dáma a chtěla by s vámi mluvit. Jakási slečna Melosová."

"Řekněte jí, že jsem hnedka dole."

Orlov stále ještě tvrdě spal. Manning si oblékl lněné sako, vyšel z pokoje a potichu za sebou zavřel dveře.

Anna seděla na pohovce u dveří a listovala si v časopise. Měla na sobě plátěné šaty s ramínky. Slušely jí dokonale. Dlouhé, černé vlasy, svázané do copu, jí zakrývaly jedno rameno.

"Ahoj, Anno," pozdravil ji.

Postavila se a plaše se usmála. Bylo vidět, že neví, co říct. "Ahoj, Harry."

V restauraci začal hrát orchestr. Usmál se. "Už jsi jedla?"

Zakroutila hlavou. "Ani nevím. Spala jsem několik hodin, a když jsem se probudila, věděla jsem jediné - že tě musím vidět."

"Báječně tady vařej. S tím, co mně chceš říct, ještě chvíli počkej. Nejdřív musíš něco ochutnat."

I když bylo poměrně brzy, několik párů už večeřelo. Hned se objevil vrchní. Usmál se. "Přejete si box nebo místo u parketu, pane Manningu?"

"Myslím, že box," odpověděl Manning a vrchní je vedl mezi stoly k jejich místu.

Když je usadil, nabídl jim jídelní lístek. Manning ho mávnutím ruky odmítl. "To nepotřebuju. Dáme si zelenou želví polívku, solený vepřový na bylinkách a jako dezert pečený banány v brandy. A dvě vychlazený vodky jako aperitiv."

Anna se usmála a pokývala hlavou. "Ty vždycky víš, co chceš, nemám pravdu?"

"To dělá ta dobrá místní kuchyně. Nic víc v tom není. Jak se má otec?"

"Mnohem líp. Chtěl přijít sám, ale já jsem mu to nedovolila."

"Jestli se to týká lodi, tak marníš čas. Papíry nechám vystavit při nejbližší příležitosti."

Zakroutila hlavou. "Nemůžeme ji přijmout, Harry. Za prvé je přinejmenším pětikrát větší, než byl Krétský milenec. A taky jsem mluvila se Sethem. Hodně mi toho řekl. Grácie je to jediné, co ti zbylo."

"Takže jsem na tom stejně jako tvůj otec, až na jeden důležitý rozdíl. On je starší, ale mně ještě pár roků zbejvá."

Zakroutila hlavou. "Znám otce. Je pyšný. Loď si nevezme. Má tě příliš rád."

"Vy zatracený Řekové jste všichni stejný," řekl. "Ta loď pojede do Harmon Springs, ať chce nebo ne. Po dnešní noci bude jeho, a tím to končí."

"Po dnešní noci?" zeptala se zamračeně. "Co tím myslíš?"

"Udělám si ještě takovej malej výlet s Vinerem. Pár hodin tam, pár hodin zpátky. Nic víc."

Naklonila se k němu. Byla bledá. "Zase strkáš hlavu do oprátky?"

Hořce se usmál. "Nemám co ztratit."

V té chvíli přinesli polévku. Manning využil příležitosti a převedl rozhovor na jiné téma. Anna měla zdravou chuť k jídlu a Manning se přistihl, jak ji kradmo pozoruje.

Objednal kávu, omluvil se a odešel nahoru do Morrisonova pokoje. Dveře byly zamknuté. Lehce zaklepal, ale nikdo se neozval. Když sešel opět dolů, zastavil se u recepce, aby si zapálil cigaretu a podíval se na desku s klíči. Morrisonův klíč byl na svém místě. Vrátil se do restaurace.

Orchestr začal právě hrát. Došel ke stolu, nabídl Anně rámě a usmál se na ni. "Smím prosit?"

Vstala a nechala se doprovodit na malý taneční parket. Něžně mu ovinula ruku kolem krku, hlavu mu položila na rameno a při tanci se k němu tiskla tak pevně, že cítil linii jejího těla od nader ke stehnům. Když hudba přestala hrát, zůstali ještě kratičký okamžik stát v objetí a potom ho Anna jemně postrčila pryč z parketu. "Je tady horko."

"Venku je chladněji," řekl.

Stežka, klikatící se zahradami za hotelem, je vyvedla ven z města. Procházeli přesličníky a vzrostlými palmovými háji. Kdysi před lety je tam zřejmě zasadili někteří z dávných osadníků. Vyšli na okraji útesu, který spadl dolů k bílému pruhu pláže.

Dál od břehu, kde začínala hlubina, bylo moře temné, ale směrem k pobřeží přecházelo do nachových a šedavých odstínů. Oranžová koule slunce se pomalu nořila za obzor. Krása toho všeho Manninga přemohla. Zaplavil ho smutek. Byl vyprahlý, zbavený všech citů. Otočila se a pohlédla na něho jakoby z dálky. Vzal ji za ruku. Pustili se společně širokou cestou dolů k pláži.

Manning se zastavil, aby si zapálil cigaretu. Když zvedl oči, pomalu se k němu otáčela. Upřeně si ho prohlížela. Už to nebyl něžný, jemný pohled. V obličeji jí hrálo zvláštní světlo. Zaseptala jeho jméno. Lehce a přirozeně splynuli na okraji vodní hladiny. Přitáhla si jeho obličej k svému a hledala jeho ústa. Zvedl ji do náruče a nesl nahoru po pláži. Když ji jemně položil do skuliny mezi skalami, měla tváře zmaččené slzami.

Do města se vraceli zahradami a palmovými háji. Vedli se za ruce. Anna měla šaty zmačkané a potřísněné slanou mořskou vodou. Zastavila se a prohlížela se ve světle, které vycházelo z blízkého okna. "Musím se převléknout hned, jak se dostaneme zpátky. Nechci otce v jeho vysokém věku vylekat."

Potěšeně se usmála. Manninga zaplavila náhlá vlna něhy. "Lituješ něčeho?"

Vážně zakroutila hlavou. "A ty?"

Usmál se a pohládl ji po tváři. "Hádej."

Šli zkratkou, která vedla zahradami za jedním z hotelů. Slyšel dopadat kapky z fontány ukryté v keřích; vzduch, nasycený vůněmi noci, ho naplňoval bolestnou touhou po něčem, co mu neustále unikalo do hlubin temnoty, čeho se nemohl dotknout.

Zastavil se, aby si zapálil cigaretu. Anna se otočila. Hořící zápalka jí na chvíli ozářila obličej. Upřeně se na něho dívala. Snažil se proniknout pod povrch toho pohledu, ale světlo, které se odráželo v jejích očích, mu to znemožnilo. Když promluvil, uvědomil si, že jakýmsi zvláštním instinktem rozpoznala jeho náladu.

Chytila ho za ruku a na chvíli ho zastavila. "To, co se stalo tam na pláži - nic jsem tím nemyslela. Pokud jde o mne, nemusíš cítit žádné závazky. Jsi volný, stejně jako jsi byl kdy předtím."

"Já vím, Anno. Já vím."

Měl dojem, že od něho čeká víc, ale nic ho už nenapadlo. Alespoň nic takového, co by ji uklidnilo. Šli dál mlčky.

Z Caravelu zářila do noci světla, ozývaly se hlasy a bezstarostný smích, který se míchal s radostným, pulsujícím rytmem goombaye.

Zastavili se pod schody, které vedly ke vchodu. "Počkáš pár minut?" zeptal se. "Chci si promluvit s Morrisonem."

Ve zvláštním pokřiveném světle, které vrhaly lampióny pohupující se na větvích mandlovníků, nemohl rozpoznat její výraz, ale přesto vycítil, s jakou zarážející rozhodností od něho odstoupila.

"Půjdu napřed," řekla. "Na přípravy nebudeme mít moc času."

Chtěl jí něco říct, ale nic ho nenapadlo. Co od něho tahle tmavá, milá holka čekala? To, co se stalo, se stalo v jiný době a na jiném místě. Bude lepší, když to zůstane tak, jak to je.

"Takže se uvidíme dole v přístavu," řekl a ona se otočila a zmizela ve tmě.

Zastavil se u recepcie pro cigarety a všiml si, že Morrisonův klíč je stále na svém místě. Šel nahoru, mračil se a přemýšlel, jakou hru to kčertu ten Američan hraje.

Stále ještě se mračil, když vešel do pokoje a rozsvítil světlo. Po Orlovovi nebylo ani stopy. Postel byla pečlivě ustlaná a francouzská okna byla otevřená do noci.

Vrátil se dolů a opět se zastavil u recepcie. "Ten pán, co se ubytoval se mnou v pokoji? Neviděl jste ho dneska večer?"

"Asi před půl hodinou šel ven, pane."

Manning se zamračil. Zpozorněl. Così ho varovalo. "Byl sám?"

Recepční zakroutil hlavou: "Ne, pane. Doprovázel ho pan Morrison, ten Američan ubytovaný na čísle 105."

Manning se s úlevou otočil a šel do baru. Zapálil si cigaretu a objednal si barcardi. Když mu ho barman přinesl, protlačil se davem Viner.

"Napiš to na firmu, Georgi, a mně dej to samé." Obrátil se na Manninga. Ve svém bílém smokingu vypadal velice elegantně. "Jsi připraven vyrazit, Harry?"

"Kdykoliv budeš chtít."

"Ještě tady musím zařídít pár věcí. Setkáme se na molu asi tak za hodinu, jak jsme se dohodli." Pozdvihl sklenku a v koutcích úst mu zacukal úsměv. "Doufejme, že na druhém konci dostaneš to, co očekáváš."

"O mě si nedělej starosti," řekl Manning. "Já to zvládnou."

Dopil, otočil se a protlačil se davem. Když scházel po schodech do chladné noci, trochu se mračil, protože se mu Viner z nějakého prapodivného důvodu smál do očí, a on nemohl přijít na to, proč. Molo bylo opuštěné. Jenom z jedné nebo dvou lodí vycházelo světlo. Když se blížil ke Grácii, zaslechl rádio. Právě měli na programu jednu z mnoha hudebních show, které bylo možno naladit ze Států. A zrovna hráli "Smutný valčík".

Přešel po palubě a zastavil se ve stínu vedle schůdků do kajuty, naplněn opět bolestným smutkem. Když hudba dohrála, povzdechl si a vykročil. Vtom ho někdo zezadu kopl a srazil ho ze schodů. Dveře dole se rozletěly, jak jimi prolétl do kajuty, a upadl na kolena.

Začal se zvedat, když uslyšel čísi hlas: "Opatrně, Manningu."

Hans stál za dveřmi se samopalem v rukách. Anna, její otec a Seth seděli na jedné straně kajuty, Orlov s Morrisonem na druhé. Obrovský, zamračený ostrovan v červenobíle pruhovaném svetru postával u vchodu do kuchyňky. Byl ozbrojen automatickou pistolí.

Manning se postavil, ruce držel nad hlavou. Hans ho zkušeně prohledal a objevil ukrytého Lugera.

Zasunul si ho za opasek, ustoupil a Manning se otočil.

Dole u schůdků stál Kurt Viner.

"A teď už bychom snad mohli vyrazit?" řekl.

17.

Zelené světlo

Grácie vyplula z přístavu a zamířila do zálivu. Manning se ohlédl přes rameno a pozoroval, jak světla ze Španělského ostrova mizí ve tmě. V této chvíli se nedalo nic dělat. Obrovský černoch stál opřený v rohu kormidelny, hlaveň samopalu měl položenou přes ruku v pohotovostní poloze, a třetí muž seděl s puškou přikrčený na zádi.

Za chvíli se otevřely dveře a vstoupil Viner. "Můžeš počkat venku, Charlie. Myslím, že pan Manning nebude dělat žádné hlouposti."

"Tím bych si nebyl tak jistý," podotkl Manning, když Charlie odcházel.

"Ale já ano. Hans dostal příkaz zahájit palbu při prvním náznaku nějakých potíží na palubě. Určitě si umíš představit tu spoušť, kterou by jediným výstřelem ze samopalu nadělal ve stísněném prostoru kajuty."

"Fajn. Jedna nula pro tebe. Pro tentokrát," řekl Manning. "Kam teda plujeme?"

Viner se naklonil nad mapu. "Na Jacksonův ostrov, asi tak patnáct kilometrů od jižního cípu Kočičího ostrova. Znáš to tam?"

"Párkrát jsem se dostal kousek od něj, to je všechno. Slyšel jsem, že patří nějakému milionáři."

"Tak to jsi tam byl asi před rokem nebo před dvěma lety. Chceš cigaretu?"

Manning neviděl důvod, proč by ji měl odmítnout. Viner mu nabídl i oheň. Severozápadní pasáty, které vanuly napříč zálivem, vnesly otevřeným oknem trochu zbylého denního tepla. Měsíc sice nesvítil, ale oblohu oživovalo bílé světlo miliónů hvězd.

Viner dýchal zhluboka, nasával do plic svěžest mořského vzduchu a sledoval hejno létajících ryb, které ladným obloukem vyrazily nad hladinu v krupějích fosforeskující vody.

"Viš, Harry, za noci, jako je tahle, stojí zato žít." Znělo to docela upřímně.

Manning pokýval hlavou. "Jsou chvíle, kdy jsem skoro přesvědčenější, že v sobě máš trochu citu."

"Drahý příteli, v celé té záležitosti není nic osobního. Doufám, že si to uvědomuješ. Byl jsi natolik hloupý, že ses zapletl do věci, do které ti nic nebylo, a prohrál jsi na celé čáře, to je vše."

"Nezapomínáš tak trochu na Marii a Jimmyho Walkera?"

Viner si povzdechl a pokrčil bezmocně rameny. "To byla politováníhodná nutnost, ale, jak jistě chápeš, nebyl jsem to já, kdo ji zvolil."

"Na to dám jed, žes to nebyl ty. Ale jaks přišel tak rychle na mě?"

Vinerovy zuby zasvítily ve tmě. "Nechal jsem odposlouchávat Morrisonův pokoj od okamžiku, kdy přijel. Seděl jsem u sebe v kanceláři a poslouchal každé slovo, které jsi mu řekl. Pokud doufáš, že vám pomůžou z Nassau, můžeš na to klidně zapomenout. Mám takový dojem, že když jste se rozešli, nedostal se ani ven z hotelu."

"A Orlov?"

"Maličkost. Recepční mu zavolal, že se s ním chceš co nejdříve setkat u lodi."

Měl pravdu. To bylo opravdu jednoduchý. Zatraceně jednoduchý. Manningovi se zatmělo před očima hněvem, který se v něm vzedmul jako černá vlna, ale spolkl to a podíval se na mapu.

"Vypadá to, že máš všechno dopodrobna promyšlený."

"Myslím, že ano. Nebo víš o něčem, co jsem přehlédl?"

"Co se bude dít, až dorazíme do cíle?"

Viner se usmál. "Obávám se, že se ti odpovědi dostane právě až tam." Otevřel dveře a řekl Charliemu: "Zavolej sem Paca."

Domorodec mávl na muže na zádi, který se okamžitě zvedl a přišel k nim.

"Co chceš dělat?" zeptal se Manning.

"Teď už poplujeme přímo na Jacksonův ostrov. Paco zůstane chvíli u kormidla a ty se můžeš vrátit ke svým přátelům. Zavolám tě, až tě budu potřebovat. Charlie, ty běž s ním."

Manning přešel po palubě a sestoupil dolů do kajuty. Seth s Annou vařili kávu. Hans seděl opřený o zeď u vchodu do kuchyňky, prst měl zaháklý na lučiku spouště samopalů.

Manning si ho nevšímal a sedl si vedle Papá Melose. "Jak je, Papá?"

Stařec vypadal zatím nejlépe od doby, kdy vypluli ze San Juanu. "Já to zvládnou, chlapče. Nedělejte si starosti."

Manning klepl Seta po rameni a přešel k Morrisonovi a Orlovovi. "Nemáte někdo cigaretu?"

Morrison vytáhl krabičku a nabídl ji Manningovi. "Jsou trochu pomačkané, ale ještě se dají kouřit."

Byl velice bledý. Manning si všiml fialovočerné modřiny, kterou měl ze strany na krku. "Se mně zdá, že jste nebyl dost opatrný."

Američan přikývl. "Výjimečně."

Manning se obrátil na Orlova. "A co vy? Říkal Viner něco?"

"Takové ty obvyklé věci. Že když budu hodný chlapec a udělám, co mně řeknou, budu to mít jednodušší."

"Za daných podmínek je to docela fěrová nabídka."

"Já vím," povzdechl si Orlov zhluboka. "Problém je, že jsem se vždycky držel zásady nikdy se k ničemu nevracet."

Seth přinesl z kuchyňky kávu a Anna šla za ním s tácem obložených chlebů. Když se nakláněla nad stůl, aby je mohla položit doprostřed, přejel jí Hans rukou nahoru po noze. Otočila se a naslepo udeřila.

Chytil ji za zápěstí a kroutil ho, až ji dostal na kolena.

Než se Manning zmohl na reakci, byl už Orlov na nohou: "Dej tu pracku od ní pryč ty prase!"

Vykročil dopředu, Hans děvče odstrčil a zdvihl samopal. "Ještě krok a narvu ti to do břicha."

"Tak jen do toho!" zasmál se Orlov drsně a rozpřáhl ruce. "Viner bude mít radost. Mrtvý mu budu určitě hodně užitečný."

Němec měl čelo zbrcené potem a jazykem si nervózně přejížděl po suchých rtech. "Sedni si a drž

hubu."

"Bude lepší, když uděláte, co vám říká, pane," zavolal Charlie ze schůdků. "Jsem tu taky já, a když budu chtít, můžu vám přejít hlavní týhle věcičky po spánku."

Orlov si ho nevšímal, podal Anně ruku a posadil ji na stůl. Usmál se na ni. "Už se to nebude opakovat. To vám slibuji."

Anna mu úsměv s vděčností oplatila. Manninga se zmocnila náhlá, iracionální žárlivost. Ale nic ho k ní přece neopravňovalo. Vůbec nic. Zašel si ke stolu pro kávu a vrátil se na své místo.

Orlov si na chvíli sedl vedle Anny, potichu se bavili, potom Orlov zívnl, odešel k lavici na své místo vedle Setha a Annina otce, opřel se a zavřel oči.

Manning si založil ruce na prsou a hlavu nechal klesnout dolů. V kajutě bylo slyšet jenom nárazy vody o kýl. Seděl v tom tichu a cítil podivnou odevzdanost osudu. Kurs, podle kterého se plavil, byl stanoven, cesty zpátky nebylo. Nikdo z nich se nemohl vyhnout určenému konci.

Anna si položila hlavu na ruce. Dlouho si myslel, že spí, ale ona najednou otočila hlavu na stranu a otevřela oči. Upřeně se na něho dívala. Jednu ruku nechala ležet na stole a skryla se za ní před Hansem. Volnou rukou velice potichu otevřela zásuvku s mapami.

Ve stejném okamžiku si Manning vzpomněl na revolver Smith&Wesson. Zachytil ho pohledem, když ho vyndala a položila si ho do klína. Rozepla si šaty, revolver si za ně zasunula a opět je zapla.

Celou tu dobu ho upřeně pozorovala. Jako studená čepel nože jím projel strach. Lehce zakroutil hlavou. V této chvíli byla zbraň zbytečná. Kdyby zavdali ať už Hansovi nebo Charliemu příčinu roztočit to tam s těmi jejich samopaly, přeměnili by kajutu během pár vteřin v krvavá jatka.

Seshora ze schůdků někdo zavolal, Charlie se postavil a kývl na Manninga. "Máte jít k panu Vinerovi."

Paluba byla pokrytá kapkami mořské vody. Klouzalo to. Viner stál u zábradlí a pozoroval mlhavý obrys Kočičího ostrova. Když se k němu Manning blížil, obrátil se.

"Už to nebude dlouho trvat, Harry. Chci, abys opět převzal řízení. Na tohle Paco nestačí. Až přijde čas, budu tě navigovat."

Manning vešel do kormidelny a Kubánc z ní odešel. Viditelnost byla překvapivě dobrá, i když nesvítil měsíc, a Manning rozpoznával každý útes i ostrůvek, ke kterému dojel prstem na mapě, když podle ní kontroloval kurs.

Propluli mezi dvěma ostrůvky, za kterými se vyhoupl větší obrys Jacksonova ostrova. Viner se vrátil z paluby. "Uvidíš přerušované zelené světlo. Sleduj ho, ale pomalu. Kanál je tady velice úzký."

Manning zpomalil a zamířil k pobřeží ostrova. Na vrcholu útesu stál dům a pod ním Manning uviděl ve tmě blikat zelené světlo.

"Plujeme docela blízko k tomu útesu," řekl.

"Kanál tady ústí do veliké jeskyně," uklidnil ho Viner. "Není se čeho obávat. Jen pluj dál za tím světlem."

Na obou stranách se do výše tyčily skály, voda se najednou začala vařit a oni propluli temnou klenutou branou. Zelené světlo bylo připevněné na konci kamenného mola a řízené časovacím zařízením. V dohledu byla jenom jedna další loď, dvanáct metrů dlouhý motorový člun, natřený na béžov s červeným pruhem podél linie ponoru. Manning navedl Grácii k molu a Paco na něj s lanem v ruce vyskočil.

Manning vypnul motory, vyšel na palubu a okamžitě si uvědomil hrozný chlad vlhkého vzduchu.

"Až po tobě," řekl Viner a ukázal přes zábradlí.

Když Manning vystoupil na molo, vyšli ostatní z kajuty a připojili se k němu. Ze tmy se zvedalo kamenné schodiště, které vedlo k odpočívadlu nad nimi. Manning unaveně stoupal po schodech těsně za Vinerem. Němec nahoře otevřel dveře, které vedly do chodby, vydlážděné kamennými deskami. Šel dál až na její vzdálený konec, otevřel další dveře a vystoupil po několika schodech přímo do rozlehlé haly.

Byla vkusně zařízena. Na podlaze ležely koberce, stěny byly obloženy tmavým dubem. Viner otevřel další dveře a vstoupil. V místnosti byli dva muži, oba bezpochyby Kubánci. Jeden seděl se sluchátky na uších u krátkovlnné vysílačky, druhý něco psal za stolem. Postavil se a usmál se.

"Tak se vám je povedlo dostat všechny?" řekl španělsky. "Nějaké problémy?"

Viner odpověděl stejným jazykem. "Bylo to opravdu docela jednoduché, drahý Vargasi. Američana jsme dostali ještě dřív, než stačil navázat spojení s britskou tajnou službou v Nassau. Přeje si je plukovník vidět?"

Vargas zakroutil hlavou. "Pouze seřora Manninga. Ostatní mohou jít zatím dolů. Dohlédněte na to, ano?" Když se Viner otočil, aby dal Hansovi a Charliemu nezbytné rozkazy, přešel Vargas na druhý konec místnosti, otevřel další dveře, vešel dovnitř a zavřel za sebou. Za několik okamžiků se vrátil.

"Tudy, seřore Manningu."

Když Manning vykročil, Viner se ho pokusil následovat, ale Vargas zakroutil hlavou. "To není nutné, Vinere. Plukovník si přeje mluvit se seřorem Manningem o samotě."

Viner pokrčil rameny, obrátil se a Manning vešel dovnitř.

Když se za ním dveře zavřely, naskytl se mu krátký pohled na velký, pohodlný pokoj. Stěny byly obložené knihami a v širokém kamenném krbu vesele praskal oheň.

Ve stejném okamžiku se mu však stěny rozvlnily před očima, začal zhluboka dýchat a bojovat s mdlobami, které se o něho pokoušely, a hrozilo, že ho zbaví posledního kousku soudného rozumu. Když se ale mlha rozplynula, zjistil, že ho oči opravdu neklamaly.

Na druhém konci pokoje seděla za stolem Marie Salasová.

18.

Cílem terorismu je teror sám

Uvědomoval si každou maličkost - prohýbané sklo na stěně za Marií, hukot moře, ženoucího se přes skaliska, vůni ibišku, přicházející ze zahrady.

"Měl by sis dát něco k pití, Harry," řekla. "Vypadáš, že by ti sklenka něčeho ostrého docela prospěla."

Na servírovacím stolku bylo několik lahví a skleniček. Nalil si velkého panáka rumu a naráz ho do sebe obrátil. Znova si dolil a podíval se na Marii.

Měla na sobě vojenskou košili, u krku rozepnutou, a úzké khaki kalhoty. Vlasy vzadu spínala červená stužka, jediný ústupek, který učinila svému ženskému půvabu. Oplatila Manningovi jeho upřený pohled. Tvářila se vážně, ale klidně a vyrovnaně.

"Musím ti říct, že vypadáš zatraceně zdravě," podotkl Manning, když si sedal do křesla na druhé straně stolu.

"Zato o tobě se to říct nedá," odpověděla. "Což není, za daných okolností, vůbec nic zvláštního. Měl jsi zřejmě dost rušný život, od doby, kdy jsme spolu byli naposled."

"A to bylo v posteli, pokud si dobře vzpomínám," řekl Manning suše. "Když jsme v ní nebyli, podával Viner zprávy jakémusi plukovníkovi. Nebylas to náhodou ty?"

"Jsem podplukavíkem Vojenské zpravodajské služby Kubánské armády, štábu zvláštního určení," řekla klidně. "Velitel skupiny pro oblast Baham."

"Od začátku?" zeptal se. "Od toho dne, kdy jsem tě v zálivu výtah z té loď plný utečenců?"

"Ano."

"A Viner?"

"Ten se dal chytit do sítě velice snadno, když jsem zjistila jeho minulost."

"A co já?" řekl. "Jak jsem do toho všeho zapadal já?"

"I ty ses dal využít, Harry."

Na chvíli se zamračil a potom si uvědomil, co měla na mysli. "No jasně. Starej, dobrej Sanchez a ty dopisy, který jsem mu předával pro tvoji matku."

"Všechno se nedá odvyšlat vysílačkou," řekla. "Dokonce ani šifrovaně ne."

Přešel k servírovacímu stolku a zvedl láhev s rumem. "Jenom tak pro pořádek, co se stalo v tu noc, kdy jsi odešla? Ale pravdu."

Vzala si cigaretu ze stříbrné krabičky na stole a pohodlně se opřela do křesla. "Několik věcí najednou. Vražda Miguela de Rodrigueze byla naplánována několik dní předem. Já jsem v tom neměla figurovat."

"A proto jsi využila Garcíu?"

"Předem určená oběť. Zrádce vlasti, který si myslel, že si může cestu zpátky vykoupit."

"Ale k čemu bylo to předstírání, že jsi na palubě letadla?"

Pokrčila rameny. "Začalo jít do tuhého. Věděli jsme, že Morrison je od CIA. Když přijel na Španělský ostrov, nemohla jsem si být jistá, jestli mě nesleduje. Moje smrt byl asi nejlepší způsob, jak ho setřást ze stopy, pokud na ní byl. V každém případě bylo na čase, abych se přesunula."

Manning najednou začal vidět věci jasněji. "Přesvědčila jsi Jimmy Walkera, aby ti pomoh?"

Přikývla. "Řekla jsem mu, že začínáš brát náš vztah příliš vážně, a že to chci skončit a tajně odletět do Miami, abys o tom nevěděl, protože jinak by ses vydal za mnou."

"Takže tys do toho letadla nikdy ani nenastoupila?"

Zakroutila hlavou. "Chudák Jimmy. Myslel si, že na něho budu čekat v jeho chatě na pláži. Den nato mě chtěl vzít letadlem do Vera Cruz."

Manningovi se na chvíli vybavil bledý obličej orámovaný vlasy, kterými lehce pohupovala zelená mořská voda. Popadl ho vztek. "On tě miloval, Marie. Copak to pro tebe nic neznamenal?"

"Miguel de Rodriguez musel zemřít. Byl to nepřítel státu. Hrozba pro každého svobodného Kubánce."

"V letadle byli ještě další tři lidi. Proč to museli odnést loni?"

"Bohužel, bylo to nutné. Je třeba ukázat našim nepřítelům, že to myslíme vážně."

"Takže masakrujete nevinný lidi."

"Cílem terorismu je teror sám. Jedině tak může malá země doufat, že porazí velmoc. To řekl Lenin."

"Existuje ještě jedna fráze, která tu tvoji dokonce přetrumfne," odpověděl jí Manning. "Jednou vás pohrbíme." Naplnil ho odpor a znechucení. "Panebože, ty tě ale museli zpracovat."

"Nebylo třeba," řekla s tím samým nepřirozeným klidem. "Pracuji pro blaho národa. Jakákoliv oběť, stojí za to, abychom dosáhli svého cíle."

Najednou toho bylo na Manninga příliš. Rum a stísněnost prostoru vykonaly své. Vše kolem jako by ztrácelo obrysy a významy, nic nebylo skutečné. Jako by stál vně toho všeho; neúčastný pozorovatel nesmyslné, divoké noční můry bez konce i začátku.

"Můj otec byl dobrý člověk," řekla. "Právnik. Pomáhal chudým a obhajoval politické vězně, když se nenašel nikdo jiný, kdo by tu práci udělal. Když mně bylo třináct, přišla si pro něho jednou v noci Batistova tajná policie. Nedostal se ani na policejní velitelství. Řekli, že byl zastřelen při pokusu o útěk."

"Nehodlám bránit Batistův režim," oponoval Manning. "Nebránil by ho žádný rozumný člověk, počínaje prezidentem Spojených států."

"Té samé noci se ještě jednou vrátili zpátky. Hledali dokumenty," pokračovala. "Šest z nich vytáhlo matku do zahrady. Voják, který zůstal uvnitř hlídat, vyrazil dvířka od baru, a když se opil, znásilnil mě."

Její hlas zněl dál, ale Manning ho nevnímal. Zavřel oči. Bojoval proti mučivé, téměř fyzické bolesti, která mu svírala hrdlo. Dusil se. Vrhł se ke stolku, nalil si do sklenice ledovou vodu a rychle ji vypil.

Když se vrátil, zahlédl v jejím obličejí cosi jako slabý náznak soucitu. "To už je dávno pryč, Harry. Od té doby uběhla spousta let."

Zakroutil hlavou. "Mohlo by se to dít třeba i dneska v noci. Myslíš, že Castrova tajná policie má odlišné metody? Castro si ze starého režimu ponechal všechnu špínu a ještě k ní něco přidal."

Vyskočila z křesla, rudá vzteky. "Tohle mně tady říkat nebudeš. To nedovolím. Byla jsem s Fidelem v horách. Je to skvělý člověk."

"Když to plukovník nedovoluje, tak se nedá nic dělat," řekl klidně.

Vyšla francouzským oknem ven. Za chvíli šel za ní. Stála u zábradlí. Stoupl si vedle ní. Zdálo se mu, že plují prostorem, nocí plnou vůně z květů. Obrovská klenba noci klesala do moře, hvězdy se třpytily v nekonečnu.

"Co se bude dít teď?" zeptal se.

"Pošleme vás zpátky do San Juanu, všechny."

"A tam budeme postavený před soud za zločiny spáchaný proti státu?"

Zakroutila hlavou. "To nebude možné."

"No jistě," řekl. "Bohužel musíte brát v úvahu Orlova. Jaká škoda, že nemůžete zinscenovat jeden z těch skutečně demokratických procesů, který se poslední dobou těšily v Havaně takový oblibě. Udělat soudní síň ze stadiónu, jenom aby měl každý šanci vidět, jak jste spravedlnosti učinili zadost."

"O soud nepřijdeš," odpověděla. "Na Kubě teď máme spravedlnost pro všechny."

Fatalismus a upřímné přesvědčení, které zaznívaly z jejího hlasu, ho odzbrojily. Vzdychl a zakroutil

hlavou. "Vyhrála jsi. Marie. Kdy vyrazíme?"

"Zítří večer. Všichni společně. Úkol naší bojové jednotky bude splněn."

"Ještě ne. Vím od Morrisona, že se chystáte na tvrdší akci. Mám ten dojem, a vy na to taky přijdete, že brzo bude zatraceně rušno a že se pěkně zapotíte."

"V té době už bude pozdě," řekla. "Příliš pozdě."

I když byla tak klidná, nemohl v tom, co říkala, přeslechnout určité napětí, jakýsi hlubší smysl.

"Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu..."

"Tím myslíš stanice pro navádění řízených střel?" Zakroutila hlavou. "Tentokrát máme políčeno na větší ryby."

"Kterýpak by to tak asi mohly být?"

Usmála se. Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do této místnosti. "Dean Rusk a Lord Home."

Svět jako by se najednou přestal otáčet. Manning strnule zíral do Mariina klidného, rozhodného obličeje. A potom, instinktivně, natáhl ruce k jejímu hrdlu.

Ani se nepohla, aby se pokusila bránit. Ozvalo se ostré cvaknutí nabíjené zbraně a ze stínu vystoupil vysoký, snědý Kubánek v námořnickém svetr. Držel samopal.

Manning spustil ruce a Marie zakroutila hlavou. "Považuješ mě za hlupáka, Harry?"

Otočila se, aniž by čekala na odpověď, a vrátila se do místnosti. Manning zůstal ještě chvíli venku, díval se do tmy a uvažoval o nedozírných následcích toho, co měla v plánu. Když nakonec vešel zpátky do místnosti, seděla opět ve svém křesle.

Obešel stůl, aby jí viděl do očí. "To se vám nikdy nepodaří, Marie. Nikdo takovou bezpečnostní síť, jako mají ty dva kolem sebe, neprorazí."

"Možné je cokoliv - když se to pečlivě naplánuje." Otevřela zásuvku, vytáhla mapu a rozložila ji na stole.

"Tady je Nassau a dvacet tři kilometry od něho je ostrov Lyford, kde se mají Rusk a Home setkat. Zítřka odpoledne pojedou na krátkou projížďku motorovou jachtou. Ve tři zakotví u červené boje, speciálně pro ně připravené v průlivu, a budou sledovat exhibici ve vodním lyžování. Neexistuje nic, co bychom o jejich programu nevěděli."

"A ty si myslíš, že vás pustěj tak blízko, abyste se mohli o něco pokusit?" zeptal se Manning.

"My tam ani nemusíme být," odpověděla trpělivě. "Zítřka za svítání se jedu potápět k ostrovu Lyford."

"Za svítání?" podivil se Manning. "To nechápu."

"Ujišťuji tě, že to určitě pochopíš, Harry. Bude to ve všech novinách." Zmáčkla zvonek na stole.

Okamžitě se otevřely dveře a vešel Vargas. "Se seňorem Manningem jsem skončila. Můžete ho odvést k ostatním."

Manning k ní vykročil. "Marie, proboha, poslouchej mě."

. Byl to marný pokus. Muž, který předtím stál na terase, vstoupil dovnitř. Marie si přitáhla list papíru a vzala do ruky pero. Manning se Váhavě otočil, protáhl se kolem Vargase a vyšel do sousední místnosti. Viner seděl na kraji stolu a kouřil cigaretu. Sotva znatelně se usmál. "Život je prostě plný překvapení, není to tak, Harry?"

Manning si ho nevšímal a vzal si cigaretu z krabičky na stole. "Zbláznila se. Vy všichni jste se zbláznil, jestli si myslíte, že se vám to povede."

Viner mu připálil. "Myslím, že bys mohl být překvapený, Harry. Je to opravdu velice dobrý plán."

"To teda asi jo."

Muž se samopalem ho popostrčil dloubnutím hlavně ke dveřím. Prošel ven s Vinerem po boku. Prošli halou a sestoupili po schodech v zadní části domu.

Ocitli se ve velikém, vybiléném vinném sklepě, ozářeném ostrým světlem holé žárovky. Vinerovi muži, Paco a Charlie, dřepěli na podlaze a hráli karty. Samopaly nechali opřené o zeď.

Paco vyskočil a vytáhl z kapsy svazek klíčů. "Kam ho dáme?"

"K jeho přátelům přece," řekl Viner sladce. "Najdeš je tam všechny, Harry, kromě svého děvčete. Má místnost jenom pro sebe. Marie je v těchto věcech překvapivě puritánská."

Prošli kolem několika dveří pobitých železem. V každých z nich byla vsazená malá mřížka. Manning zachytil pohledem Annin bledý obličej. U dalších dveří se zastavili.

Když je před ním otevřeli, uvědomil si zmatek tváří. Strčili ho dovnitř. Dveře zapadly. Nevšímal si záplavy otázek a mříží pozoroval odcházejícího Vinera. Najednou se bláznivě rozesmál a otočil se čelem k ostatním.

"Proboha, co se vám stalo, Harry," naléhal Morrison.

"Ale, došla mně taková malá ironie osudu," odpověděl Manning. "Právě mě tak napadlo, že dva výborní chlapi brzo umřou jenom proto, že před dlouhým sedmnácti rokama jakési ožralej sedlák znásilnil jednu malou holku."

19.

Kdo s koho

Byla lezavá zima. Manning seděl opřený zády o zeď a kouřil jednu z Morrisonových cigaret. Seth a Papá Melos podřimovali. Orlov stál u mříže a díval se ven. Morrison chodil neklidně po cele sem a tam.

Po chvíli si sedl vedle Manninga. "Musím se tady odtud co nejdřív dostat, nebo se zblázním."

"Takový řeči nám nejsou nic platný. Kolik je hodin?"

Morrison pohlédl na fosforeskující ciferník svých hodinek. "Dvě ráno."

"Už brzo se vydaj na cestu," řekl Manning. "Musej, pokud chtěj dorazit k Lyfordu do úsvitu. Plavba trvá tak tři hodiny."

"Rád bych ale věděl, co hodlají podniknout, až se tam dostanou."

"Možná chtěj položit do průlivu minu," uvažoval Manning. "To by odpovídalo těm jejím narážkám, že při tom, až se to stane, vůbec nebudou."

"Ale průliv využívá spousta lodí," řekl Morrison. "V životě jsem neslyšel o mině, která by si uměla vybrat tu správnou oběť." Prudce se zvedl. "Bože. Jenom na to pomyslím, a mám husí kůži po celém těle.

Copak si ti potřeštění blázni neuvědomují, co dělají? Vždyť je to rozbuška k nové válce. Nikdo nikdy neuvěří, že to provedli Kubánci na vlastní pěst."

"Možná právě toho chtěj dosáhnout. Určitě by to přimělo Rusy k ukvapenému jednání."

"A my jsme zavření tady v té kleci," řekl Američan. "Co já bych teď dal za pořádnou zbraň!"

"Anna má jednu u sebe," řekl na to Manning. "Viděl jsem, jak ze zásuvky vytáhla můj revolver, když jsme ještě byli na lodi."

"Proč ho teda ksakru nepoužila?"

"Jsem rád, že měla tolik rozumu, aby to ani nezkusila. Proti samopalu by neměla velkou šanci. Vy byste to snad zkusil?"

"Myslím, že ano. Za daných okolností."

Manning se obrátil na Orlova, který neustále pozoroval strážce. "Co se tam děje?"

"Celkem nic. Mají láhev whisky. A už jí museli tak půlku vypít. Domorodec to snáší lépe než Paco."

"Říkali něco zajímavýho?"

Orlov pokrčil rameny. "Běžné věci. Zkušenosti se ženami, a tak. Vypadá to, že se Paco zakoukal do Anny. Charlie ho právě upozorňoval, jak nepříjemné následky by mohlo mít, kdyby se plukovník dozvěděl, že se Anny třeba jen dotkl."

"Díky bohu za to," řekl Manning. Ve stejném okamžiku se na schodech ozvaly kroky.

Když přišel k mříži a vyhlédl ven, uviděl Vinera, jak vstoupil a něco říkal Charliemu, který rychle zvedl svůj samopal a běžel nahoru po schodech. Němec přešel ke dveřím a zastavil se těsně před nimi.

"Chci ti jenom říct, Harry, že odjíždíme. Nemusíš se bát. Před polednem jsme zpátky."

"S tím bych tak nepočítal," řekl Manning.

Němec se pro sebe zasmál a odešel.

Za několik minut Manning zaslechl líné dunění diesellových motorů probouzejících se k životu. Když jejich tlumený chod dozněl v dálce, padlo na místnost podivné ticho.

Paco vytáhl láhev whisky, kterou při Vinerově příchodu rychle schoval, a zhluboka se napil.

Manning se otočil a posadil se vedle Morrisona. "Proboha, dejte mně ještě cigaretu."

Seděli ve tmě a Manning cítil, jak z jeho unaveného těla odcházejí poslední zbytky síly. Nemohli nic podniknout. Vůbec nic - a najednou začal Paco zpívat.

Byl namol. Natlačili se k mříži, aby ho mohli pozorovat. Přiložil si hrdlo láhve k ústům a smál se, jak mu whisky stékala po obličeji a po košili.

Když byla láhev prázdná, mrštil jí o zeď a odpotácel se k Annině cele. Stál přede dveřmi a kymácel se. "Querido, miláčku, buď na Paca hodná. Pod' ven."

Manning sevřel mříže, až mu zbělely klouby. Snažil se potlačit vztek. Pacovi stékaly po tlustém, přihlouplém obličeji stružky potu smíchané s whisky. Najednou se zasmál, zašmátral v kapse a vytáhl svazek klíčů.

"No jasně. Sem to ale blbec."

Anna byla zticha. Paco se vrhl ke dveřím. Rozlétly se, třískly do zdi, železné kování zazvonilo o kámen. Vmotal se dovnitř.

Anna vykřikla něco nesrozumitelného, Paco ze sebe vyrazil vzteklý skřek. Za chvíli se Anna vypotácela z cely. Šaty měla od ramene k pasu roztržené, ale v pravé ruce svírala revolver. Paco vyběhl za ní. Anna se v mžiku otočila, zvedla ruku a prostřelila mu hlavu.

Musel být okamžitě mrtvý. Anna ho překročila, aniž by pohlédla dolů na, nehybné tělo, a vytáhla ze dveří svazek klíčů. Vyzkoušela čtyři z nich, než našla ten pravý. Ruce se jí trochu trásly. Zámek cvakl a Anna zvedla hlavu. Na kratičký okamžik pohlédla Manning přes mříže dá jejích očí, ale o chvíli později už byl venku a běžel k samopalu.

Zvedl ho, nabil a přeběhl ke schodům. Snědý Kubánec, který předtím hlídal na terase u Mariina pokoje, byl už na cestě dolů, asi v půli schodiště. Před sebou držel namířenou automatickou pistoli.

Manning uskočil, vysunul hlaveň samopalu za roh a vystřelil. Kubánec vykřikl, zřítíl se po hlavě dolů a v přemetech vpadl do sklepa.

Morrison zvedl pistoli. "A teď co?"

"V místnosti vedle haly je vysílačka. Chcete to zkusit?"

"Dobrý nápad."

Manning vyběhl nahoru po schodech a opatrně vyhlédl za roh. Hala byla prázdná. Mávl na ostatní. Když k němu dorazili, přešel rychle ke dveřím místnosti s vysílačkou. Morrison se k němu přidal a postavil se vedle něj. Manning neslyšně stiskl kliku a rozrazil dveře.

Byl tam jenom muž, který seděl u přístroje. Poplašeně se otočil, když Manning vrazil dovnitř. "Dělejte, co vám řeknu, a nic se vám nestane."

Kubánec nezaváhal ani na okamžik a rychle hmátl rukou po pistoli, která ležela vedle na stole. Morrison neměl na vybranou. Vypálil, muž se jenom zatočil a přístroj se rozlétl na několik kusů.

Ve stejném okamžiku se ze vzdáleného konce chodby ozvala těžká palba. Když se Manning otočil, aby na ni odpověděl, pokropila zeď nová dávka střel. Papá Melos vykřikl bolestí a chytil se za ruku.

"Vyveďte je tady odtud," zakřičel Manning na Orlova. "Zkuste se dostat k lodi. Budeme vás krejt."

Vypálil dlouhou salvu na hlavu, která se vynořila za rohem na konci chodby. Orlov a Seth za ním mezitím táhli starce pryč. Anna běžela před nimi.

Za chvíli zavolal Orlov od otevřené brány. Manning s Morrisonem pálili jednu salvu za druhou a pomalu společně ustupovali. Potom se najednou otočili a rychle vyběhli do bezpečí.

Ze strany zastrčili závoru a běželi sklepem za ostatními, až se dostali ke schodům, které vedly k molu.

Zelené světlo stále ještě monotónně blikalo a Gracie se lehce pohupovala na vlnách, které se vytvářely v ústí jeskyně.

Když sestupovali po schodech, ozvalo se na dveřích za nimi zuřivé bušení. Orlov se Sethem položili starého muže opatrně na palubu, Manning Orlovovi hodil svůj samopal a běžel do kormidelny.

Motory naskočily a hned vzápětí se ozval křik a nahore na schodech se objevilo několik mužů. Manning vyrazil s lodí plnou rychlostí ven z jeskyně právě v okamžiku, kdy začali střílet. Kulka roztržila jeden ze skleněných panelů v kormidelně. Na Manninga dopadl déšť střepů. Orlov s Morrisonem odpověděli palbou. Za chvíli už vyplouvali na moře.

Vlny se vzdouvaly, rozbitým oknem stříkala dovnitř voda a smáčela Manningovi hlavu a ramena. Její chlad a slaná chuť ho naplňovaly novým životem. Postupně vyhnal motory na nejvyšší obrátky.

Dveře se rozletěly a dovnitř vrazil Seth. "Prošel jsem ji, Harry. Na nic jsem nepřišel. Trup je v pořádku. Nejhuř to vynesla kormidelna."

"Jak je Papá Melosovi?"

"Mohlo bejt huř. Má čistej průstřel předloktí. Jeho dcera a pan Orlov se o něj dobře staraj."

"A Morrison?"

"Snaží se spojit s Nassau rádiem. Když jsem tam byl naposled, moc mu to nešlo."

Manning si posvítíl na mapu a sklonil se nad ní. Vzápětí se po ní rozstříldy jasně červené kapky krve. Seth polekaně vykřikl. Manning se dotkl obličeje a ucukl bolestí. Jeden ze střepů mu roztrhl tvář.

"Přinesu ti z lékárničky náplast," nabídl se Seth a odešel na palubu.

Manning se znova sklonil nad mapou, určil polohu a rychle propočítal kurs. Když výpočty dokončil, vešel Morrison.

"Podařilo se vám navázat spojení?"

Američan zakroutil hlavou. "Právě jsem se díval do rádia. Chybí v něm několik elektronek. Někdo se evidentně pojistil pro všechny případy. Co teď budeme dělat?"

"Je to na vás. Vypočítal jsem kurs na Lyford. Vede asi patnáct mil východně od přístavu Johnstown. Kdybych pozměnil kurs, dalo by se spojit s Nassau tam odtud."

"Lepší bude, když to do éteru vůbec nepustíme," namítl Morrison. "A taky nechci ztrácet čas změnou kursu. Mám takový nepříjemný pocit, že něco chystají. Myslím, že bychom je měli sledovat."

"Souhlasím," řekl Manning. "Když vydrží počasí, máme naději, že je před rozedněním doženeme. V každým případě bysme se tam měli dostat dřív, než dokončej to, co dokončit chtěj."

"Jste si tím jistý? Víte, že mají skoro hodinový náskok." Manning se lehce dotkl boku kormidelny. "Od klukovských let se motám kolem lodí. Plavil jsem se snad na všech, co tu jsou. Gracie je nejlepší loď, jakou znám. S ní se tam dostaneme."

V té chvíli je z rozhovoru vyrušil Seth, který přinesl náplast. "Vezměte to na chvíli za něj, pane Morrison, než ho ošetřím."

Manning se posadil a natočil poraněnou tvář ke světlu. Seth mu ji oťel gázou namočenou v kysličníku a potom hlubokou ránu přelepil.

"Jako nová," řekl spokojeně.

Manning převzal kormidlo a Morrison si zapálil cigaretu. "Co když budou právě v akci, až tam doplujeme? Říkala přece, že se jede potápět?"

"Půjdeme dolů za nima." Manning se otočil na Seta. "Můžeš vytáhnout věci na potápění a zkontrolovat je. V jakým stavu jsou dýchací přístroje?"

"Máme tři, ale nejsem si jistej. Jak jsme na tom s náhradními bombama. Tady pan Morrison se už s jednou přece asi hodinu potápěl."

"Radši je ještě překontroluj a přijd' mně říct, jak to vypadá."

Seth kývl na souhlas a vyšel ven. Morrison se naklonil nad mapu a nervózně přejel prstem po trase, kterou měli plout. Vzhlédl, v obličeji se mu zračily úzkost a napětí.

"Když budeme opravdu muset dolů za nimi, bude to asi hodně nebezpečné."

Manning pokrčil rameny. "Znáte lepší způsob, jak tu situaci řešit? Kdyby se to dostalo ven jako oficiální zpráva, byl by to ten největší mezinárodní skandál od kubánský krize."

Morrison přikývl. "Máte pravdu."

"No jasně, že mám pravdu," zasmál se Manning. "Běžte za Sethem a pomozte mu s tou výstrojí. A přestaňte se bát."

Vítr mrštil vodní tříšť proti oknu. Manning si protřel unavené oči, posadil se a pevně uchopil kormidlo. Měsíc nesvítíl, ale viditelnost byla dokonalá. Upřel oči do dálky. Otevřely se dveře a vstoupil Orlov.

"Jak se vede Papá Melosovi?" zeptal se Manning.

"Ten je nezníčitelný. Právě spí."

"Díky bohu. Celá tahle patálie mu na zdraví moc nepřidala."

"Takže začíná honička - kdo s koho?"

Manning si ho přeměřil rychlým, zkoumavým pohledem. "Už jste mluvil s Morrisonem?"

Rus přikývl. "Rád bych šel s vámi dolů, pokud to bude nutné. S potápěčským přístrojem umím docela

dobře zacházet."

"Co to znamená - dobře?"

Orlov pokrčil rameny. "Studium mořské fauny a flóry je můj vedlejší obor. Už se tím zabývám asi pět let. Především v Černém moři, ale od svého jmenování na Kubu jsem pod hladinou strávil hodně času."

Manning se šibalsky zasmál. "Mám ten dojem, že jste přijat."

Orlov mu úsměv oplatil svým okouzlujícím způsobem. "Jsem velice rád, že souhlasíte. Stejně bych na tom trval. Jestli chcete, vezmu to tak na hodinku za vás. Anna dole podává kávu."

Manning se ani nepokusil nabídku odmítnout. Oči ho už bolely a škubavá bolest ve tváři mu ubírala poslední zbytky sil.

Přešel palubu, a než sešel dolů do kajuty, zastavil se na chvíli u zábradlí.

Seth s Morrisonem rozložili potápěčskou výstroj po celé podlaze salónu. Byla i na stole. Manning zahlédl dvě zbrusu nové harpuny. Jednu z nich zvedl a zamračil se.

"Odkud jsou?"

"Tady pan Morrison je koupil, když jsi byl pryč."

"A co náhradní bomby?"

Seth zakroutil hlavou. "Nic moc. Asi tak čtyřicet minut na jeden přístroj. Víc ne."

"To by mělo stačit." Manning se obrátil na Morrisona. "Mimochodem, Orlov jde dolů s náma, pokud to bude nutný. Zdá se, že je v tomhle oboru znalec."

"Už jsem to od něho také zaslechl," podotkl Morrison. "Je to docela odvážný chlapík, tenhle Rus."

"Mimě řečeno," odpověděl Manning.

Obrátil se a zamířil do kuchyně v okamžiku, kdy z přední kajuty vyšla Anna. Měla bledý, unavený obličej ajeruhy pod očima.

"Vypadáš hrozně," řekl jí. "Měla by ses trochu vyspat."

Nalila mu kávu. "Zaslechla jsem, o čem se bavil Morrison se Sergejem. Víím, co chceš udělat. To ale nejde. To nesmíš."

Zamračil se. "Nechápu."

"Jak to, že ne?" řekla zoufale. "Vyřizuješ si tím svoje vlastní účty. Ta ženská tě podvedla a ty se teď znova chystáš riskovat život jenom proto, že urazila tvoji hloupou ješitnost."

Neměla daleko k slzám.

Pomalů zakroutil hlavou. "Neznamená pro mě vůbec nic. Teď už ne. Pokud se mě týče. Marie Salasová se před pěti dny utopila u Černého kamene."

Anna se prudce otočila a utekla do kajuty. Manning dopil kávu, vrátil se do salónu a natáhl se na lavici. Před pět dny. Je to vůbec možné? Co jiného byl čas než události otáčející se v nekonečném kruhu, který přivedl jednu z nich ke konci předurčenému od svého prvopočátku. Zavřel oči a vplul do temných vod spánku.

20.

Do modré hlubiny

Rozednívalo se. Ráno bylo šedavé, po hladině se válely chuchvalce husté mlhy. Moře se ztěžka vzdouvalo a klesalo jako hustý olej. Seth stál u kormidla, Manning vedle něj upíjel po doušcích horkou kávu.

Pod džínami a silným svetrem měl už připevněnou část výstroje - u pasu těžký nůž s korkovou rukojetí a na zápěstích hloubkoměr a kompas. Položil šálek, zvedl dalekohled a zkoumal prostor před lodí.

"Ksaku. Není vidět na krok. Musela ta zatracená mlha přijít zrovna teď, když ji nejmní potřebujem?"

Po palubě k nim přicházel bledý, nevyspalý Morrison, navlečený do starého vlněného kabátu. "Myslel jsem, že se tomu tady říká slunné Bahamy."

"Taky že jo. Ale musíte chvíli počkat. Turisti takhle brzo po ránu přeci nevstávají?"

Američan se podíval na hodinky. "Je pět. Už jsem zapomněl, že taková denní doba vůbec existuje."

Vyhlédl starostlivě do šedé mlhy. "Do bodu nula zbývá deset hodin."

Manning se otočil k mapě, provedl hrubý odhad podle mil, které urazili, a kursu, pod kterým se plavili, a hodil tužku zpátky na stůl.

"Řekl bych, že nemůžem bejt dál než pár mil na jiho-jiho-východ od Lyfordu. Sethe, vypni motory."

Vyšel na palubu zároveň s Annou a Orlovem, kteří přišli ze salónu. Anna měla na sobě tlustý svetr s vyhrnutými rukávy. Rus byl oblečený v plavkách a větrovce.

"Proč jsme zastavili?" zeptala se Anna. "Jsme na místě?"

Manning přikývl. "Ted' chvíli nemluvte a poslouchajte."

Lod' se tiše houpala na vlnách. Manning stál u zábradlí a napjatě poslouchal. Nízko nad palubou proletěl racek a s pronikavým křikem se vrhl po kořisti, kterou lovil těsně pod hladinou moře. Někde v dálce se ozvalo zadunění podobné hromu.

"Co je to za hluk?" zeptal se Orlov.

"Moře. Láme se o útes blízko ostrova," vysvětlil mu Manning.

Morrison stál o pár metrů dál a pozoroval hladinu dalekohledem. Najednou překvapeně vykřikl a vzrušeně ukázal před sebe.

"Myslím, že jsem něco zahlédl. Mlha se na chvíli rozplynula. Necelý kilometr před námi."

Manning si vzal dalekohled a vylezl na střechnu kormidelny. Začal foukat vítr, který mlhu na mnoha místech protrhával. Během hodiny by se mohlo úplně vyjasnit.

Zdálo se mu, že na vrcholku vlny zahlédl stěžen. Grácie sklouzla po vlně hluboko dolů, ale hned vzápětí ji další vlna vynesla nahoru. Když Manning zaostřil dalekohled, vynořil se z potrháných cárů mlhy přímo proti němu červený pruh nad čarou ponoru, který ostře kontrastoval s béžovým trupem. Rychle lod' alespoň přibližně zaměřil kompasem na západ a seskočil na palubu.

"Jsou tam. Přímě před náma." Nahlédl do kormidelny a udal Sethovi nový kurs, "Na půl plynu, dokud ti neřeknu. Až se dostaneme blízko, rozjed' to na plný obrátky a pak, až přeskóčíme na jejich zád', vypni motory." Otočil se na Morrisona a Orlova. "Měli bysme se připravit."

Sešli do salónu. Papá Melos seděl u stolu a pil kávu. Pravou ruku měl zavěšenou v šátku. Manning vytáhl zásuvku s mapami, vyndal z ní krabici s náboji do osmatřicítky a hodil ji Morrisonovi.

"Vemte si revolver a zůstaňte se Sethem v kormidelně, kdyby něco." Podíval se na Orlova. "A co ostatní zbraně?"

"Pár pořádných dávek v každé z nich. To je vše."

"Takže musíme jít najisto. Až udeříme, vyrazte dopředu. Skočím ze zádi."

Zvedl samopal. Když se otáčel, chytila ho Anna za ruku. "A co bude s otcem a se mnou?"

"Zůstaňte tady dole," řekl. "Myslím to vážně. Stačí to, co se bude dít nahoře. Nepřidělávejte další starosti."

Čekala na slovo, nějaké znamení, ale žádné jí nedal. Prsty, které tak pevně svíraly jeho paži, povolily. Odvrátila se od něho.

"Nedělejte si o nás starost, synku," uklidňoval ho Papá Melos. "Budeme v pořádku."

Manning vyšel rychle po schůdkách nahoru a přešel po palubě ke kormidelně. Motory jenom tiše předly. Pluli stále kupředu.

Změnil kurs o půl stupně a postavil se vedle Setha. Oči upíral do neprůhledné mlhy. Vyrušil ho náhlý poryv větru, který pronikl do kabiny rozbitým oknem, naklonil lod' a roztrhl šedivou clonu mlhy.

Několik stovek metrů od jejich pravoboku zazářily ostré barvy kubánské lodi. Moře za ní se valilo přes útes. Zpěněné příbojové vlny mizely v mlze. Manning se dotkl Sethova ramene.

Lod' se otřásla a celá se nadzdvihla, jak Seth přidal rychlost a vyhnal motory na nejvyšší obrátky. Jejich řev se ustálil na monotónním hučení. Manning přeběhl na zád' a připravil si samopal.

Uprostřed paluby kubánské lodi stál námořník v černém svetru a navíjel lano. Když se vynořili z mlhy, ohlédl se přes rameno a vykřikl, aby varoval ostatní. Přeběhl palubu a začal šplhat po krátkém žebříku ke kormidelně.

Manning si všiml Orlova, který byl přikrčený u zábradlí a v ruce držel automatickou pistoli. Vzdálenost mezi loděmi byla menší a menší. Seth vypnul motory a prudkým otočením kormidla navedl Grácii k pravoboku druhého plavidla tak těsně, že mu odřel nátěr.

Manning se přehoupl přes zábradlí, uklouzl po mokré palubě a upadl na koleno. Ve stejném okamžiku vyběhl z podpalubí Charlie a vypálil od boku z automatické pistole. Vzápětí vrhla jeho tělo zpátky do kajuty dávka ze samopalů, kterou do něho Manning vystřílel.

Muž v kormidelně se zoufale snažil nastartovat motory. Na chvíli naskočily, ale hned zase utichly. Muž doběhl k východu. Ozval se pronikavý výkřik a jeho tělo se zhroutilo. Jenom ruka se kývala sem a tam nad palubou.

Manning se přiblížil ke schodům do kajuty a zakřičel dolů španělsky: "Vylezte ven."

Orlov se k němu připojil a postavil se na druhou stranu dveří.

"Poslední varování," zavolal Manning.

Proud kulek roztříštil okraje vchodu na desítky třísek. Manning uskočil z dosahu nebezpečí. Orlov se otočil a přeskočil přes zábradlí zpátky na palubu Gracie. Vrhla se k zemi, počkal si na vlnu, která na chvíli oddělila obě lodě od sebe, a vystřílel dávku z pistole do jednoho z okének vedoucích do salónu. Ozval se pronikavý výkřik a palba najednou ustala.

Přeskočil zpátky na palubu kubánské lodi a opět se připojil k Manningovi. "Mám takový dojem, že by to mělo být všechno."

"To znamená, že jsme dorazili pozdě," řekl Manning. "Už jsou v akci." Podal Orlovovi samopal. "Krejte mě. Jdu dolů."

Charlie měl křečovitě zahnuté prsty, jak se plazil přes posledních několik schodů. Vše bylo potřísněno krví. Manning překročil jeho tělo a vstoupil do salónu.

Na zemi ležel obličejem dolů Viner. Sako měl sežehlý, na několika místech ještě doutnalo. Bylo nasáklé krví, která se stále ještě valila ven. Dávka z Orlovovy pistole ho zasáhla přímo do zad.

Manning ho obrátil. Němec měl doširoka otevřené oči, které působily dojmem, jako by nemohl pořádně zaostřit. Navlhl si jazykem rty a zašeptal: "Říkal jsem jí, aby vás dala popravít, ještě než odjedeme."

Překvapeně pokýval hlavou. "Nemůžu tomu uvěřit. Od války jsem si už zvykl na to, že přežívám."

"Pokud se do hry nevložila Marie," připomněl mu Manning.

"Takže jsem svému osudu stejně neunikl." Němec bolestí přivřel oči. Po chvíli je otevřel a řekl: "Šla s Hansem a třemi Kubánci pod útes. Na jeho druhé straně je v průlivu připevněná boje v místě, kde bude dnes odpoledne kotvit ta jachta. Chtějí k ní připevnit nálož."

"K boji? Ale jak ji odpálej? Řekla mně, že tady nebudou, až se to stane."

"Rádiovou vlnou z vysílačky. Elektronicky ze vzdálenosti asi šedesáti až sedmdesáti kilometrů." Viner zakroutil hlavou. Ve tváři se mu zračil zmatek. "Nevíš, Harry, o co jsem se celé ty roky snažil?"

"Vem si cigaretu," řekl Manning. Rychle mu jednu zapálil, ale když ji vyndal z úst, Němec zavřel oči.

Spolu se slabým vzdechem odešly z jeho těla poslední zbytky života.

Když se Manning otočil, stáli Orlov s Morrisonem u vchodu. "Slyšeli jste to všechno?"

Morrison přikývl. "Jedna věc mě ale mate. Říkal, že šli pod útes. Co tím myslel?"

Otočili se a vyšli na palubu. "Tohle místo dobře znám," řekl Manning. "Tomu útesu tady říkají Katedrála.

Táhne se několik kilometrů na jih. V půlce ji ale přetíná asi tři sta metrů dlouhá chodba, která svým klenutím připomíná hlavní loď katedrály. Na druhé straně průlivu se útes mírně svažuje a potom spadá do hloubky větší, než v jaký jsem kdy byl."

Přeskočili na palubu Gracie a začali se svlékat. "Za jak dlouho se podle vašeho odhadu dostaneme lodí na druhou stranu?" zeptal se Morrison.

"Přinejmenším tak za půl hodiny. Špatně se tady naviguje," odpověděl Manning. "Bude rychlejší, když to vezmeme taky dolem pod útesem. Seth může s lodí doplnout na druhou stranu a u bóje nás potom vyzvednout."

Seth rychle vynesl potápěčské přístroje na palubu a všichni tři se do nich navlékali. Manningovi se jeden z popruhů na zádech překroutil. Snažil se na něj dosáhnout, ale nedařilo se mu to. Nakonec přišla Anna a pomohla mu.

Upravila mu i postranní popruhy, na hrudi si je utáhl sám. Zvedla potápěčské brýle a podala mu je.

Tvářila se docela klidně. I pohled měla pevný. Jenom na malý okamžik se dotkla Manninga prsty, potom se otočila a přidala se k otci, který mezitím vyšel na palubu a postával se Sethem vedle kormidelny.

Manning s Morrisonem měli každý jednu harpunu. Orlov jednu ze zbylých harpun připevnil k téměř

dvoumetrovému lodnímu háku a vyrobil si tak nebezpečnou zbraň.

Když byli připraveni, kývl Manning na Setha.

"V ty mlže bys měl k bóji dorazit tak za půl hodiny. Uvidíme se tam."

Neodvolatelné rozhodnutí. Konečně. Tak to měl rád. Bylo to dokonce do jisté míry příjemné. Rychle se přehoupl přes zábradlí a zanořil se do studené vody.

Ve světle úsvitu se v moři míhaly šedozelené stíny. Počkal na ostatní a potom plaval dál do mléčné, fosforeskující mlhy. Proud je táhl k útesu. Rychlým švihnutím ploutví se zanořil a hladkými, klouzavými pohyby mířil dolů k velkému obloukovitému vstupu, kterému se říkalo Chrátová loď.

Její prostor se táhl do nedohledna, paprsky světla procházely korály a lámaly se do stínových barev, které pomáhaly vytvářet iluzi obrovské potopené katedrály.

Po Marii a jejích spojencích tu nebylo ještě ani stopy, ale barva vody se už začínala měnit a za několik minut ucítil víření srážejících se proudů. Vyplavali do průlivu.

Hned jak se vynořil, uviděl bóji, červenou skvrnu na moři asi tři sta metrů od nich. Rychle ji zaměřil kompasem a opět se zanořil. Morrison s Orlovem na něho čekali. Zamával na ně a vydal se dopředu jako první.

Moře se změnilo k nepoznání. Šedavá barva postupně přecházela do zelené. Viditelnost v čisté vodě byla výborná. Útes pod nimi se stácel doleva. Manning plaval tím podivným, tichým světem, plným ryb, které před ním prchaly.

Najednou, zcela jasně, i když jakoby obráceným koncem dalekohledu, spatřil pět postav seskupených kolem řetězu boje, který spadl dolů k svažujícímu se útesu. Byli těsně pod ním.

Plaval dál nezměněným tempem. Připravil si harpunu. Z jedné strany měl po boku Morrisona, z druhé Orlova. Za malou chvíli si jich všimli. Tři z postav se okamžitě odpojily od skupinky a zamířily k nim. Manning upíral oči jenom na prostřední z nich. Odolal pokušení vystřelit předčasně a čekal na vhodný okamžik. Muž se zastavil, šlapal vodu. Snad ho znervóznila neúprosně se zkracující vzdálenost. Zahalen oblakem stříbrných bublin, vystřelil ze své harpuny. Manning se sťele prudkým pohybem vyhnul a sám zespoda vypálil.

Harpuna projela břichem své oběti. Tělo se začalo v agonii svíjet tak silně, že vytrhlo Manningovi zbraň z ruky. Spatřil Morrisona, který se rval s mužem po levici, a Orlova, který se vrhl se svojí krutou zbraní na druhého protivníka. Zaváhal, ale potom zamířil k bóji.

Marie s Hansem připevňovali k útesu objemný balík. Marii se kolem hlavy vznášel temný oblak vlasů, který se zavlnil jako živý tvor, když se otočila a přes rameno spatřila blížícího se Manninga.

Hans vytáhl z pouzdra u opasku nůž a plaval Manningovi naproti. Ten už měl svůj nůž připravený v levé ruce. Na okamžik to vypadalo, že se určitě srazí, ale Manning najednou uhnul, takže ho Němcův neohrabaný výpad těsně minul.

Vyrazil k hladině a potom se bleskově sehnul. Němec plaval asi dva metry pod ním a zuřivě otáčel hlavou ze strany na stranu. Manning se na něho ze shora vrhl. Pravou rukou ho chytil pod krkem a levou mu vrazil nůž přímo do srdce.

Němec sebou zaškubal a rukama kolem sebe rozvířil vodu. To dodalo celé scéně podobu děsivého hororu. Manning uvolnil sevření. Tělo začalo klesat k útesu a přetočilo se přitom na záda.

Najednou pocítil chvění vody za sebou. Začal se otáčet, ale rána do pravého ramene ho vrhla zpátky. Uchopil harpunu pravou rukou a jediným šklubnutím ji vytrhl ven. Projela jím řezavá bolest. Zalapal po dechu. Snažil se ji překonat.

Několik metrů od sebe uviděl Marii. V jedné ruce držela zbraň, od které vedlo lanko ke vznášející se harpuně. Věděl, že ho poznala. Silným záběrem ploutví se odrazil a zamířil k ní.

Upustila zbraň, otočila se a plavala rychle pryč. V té chvíli si uvědomil, že v levé ruce stále ještě svírá nůž. Zahodil ho a plaval za ní.

Čas, svět, zážitky z poslední doby - to vše pro něho přestalo existovat. Neuvědomoval si ani bolest, která v něm klíčila, a hnědý oblak krve, který se vznášel kolem něj.

Byla před ním asi dvacet nebo třicet metrů, když najednou zmizela za útesem. Bez váhání ji následoval. Sestupoval příkře dolů podél stěny útesu. Ani na okamžik nespouštěl oči ze štíhlé, bílé oděné postavy, za

kterou povlávaly černé vlasy. Pohlédl na hloubkoměr a zjistil, že už jsou asi padesát metrů hluboko. Právě v tom okamžiku se o něho začaly pokoušet mdloby. Zeslabený organismus bojoval s fyzickou námahou posledních několika dnů.

Sestupovali stále hlouběji do velké, modré jeskyně. Barvy bledly. Byl příliš hluboko. Uvědomoval si to, ale cosi ho nutilo plavat dál. Jako by mu osud určil, že ho Marie stáhne za sebou. Neměl sílu odolat. V šedesáti metrech znova pohlédl na hloubkoměr a natáhl ruku, jako by ji chtěl zavolat zpátky, ale bylo to marné. Pomalu se propadal do tmy, zatímco bílá postava mizela dole v modré hlubině.

21.

Vyhaslá vášeň

Probudil se do ticha neznámého prostředí. Ležel v úzké nemocniční posteli, obklopený bílým nábytkem a stěnami.

Pokusil se posadit, ale okamžitě pocítil ostrou bolest v levém rameni. Stěny mu tančily před očima. Z nekonečné dálky k němu doléhal jakýsi šepot. Zhluboka se nadechl a s vypětím všech sil se snažil znova zvednout. Otevřely se dveře a vstoupila sestřička.

Byla to podsaditá, mateřsky vyhlížející žena s příjemným obličejem a velkýma, šikovnýma rukama.

Rychle k němu došla a opatrně ho uložila zpátky na polštář.

"To nesmíte. Nesmíte se ani hnout."

Odpověděl jí cizinec, který s ním neměl vůbec nic společného. "Kde to jsem?"

"Jste v nemocnici v Nassau. Už tři dny. Klidně ležte. Zavolám doktora."

Vyšla z místnosti a on tam ležel a snažil se poskládat střípky informací do nějakého logického sledu, ale bylo to marné. Bolelo ho celé tělo a v uších mu zvláště hučelo.

Za pár minut se dveře znova otevřely a kdosi přistoupil k lůžku. Otevřel oči a uviděl snědý, laskavý obličej, orámovaný kovově šedivými vlasy.

"Jmenuji se Flynn. Jste pod mým dohledem. Jak vám je?"

"Zatraceně blbě."

Vytáhl oftalmoskop a vyšetřil Manningovi velice pečlivě obě oči. Po chvíli si pro sebe něco zamručel a zasunul přístroj zpátky do kapsy. "Nemyslím si, že by to mělo zanechat nějaké trvalé následky."

"Co mně je?"

"Otrava dusíkem. Kesonová nemoc. Nedával jsem vám velkou šanci, když vás sem před třemi dny přivezli. Ztratil jste zatraceně hodně krve. A navíc jste se potopil příliš hluboko."

Manningovi najednou svítilo. Ocítl se zpátky v hlubinách, natahoval se po štíhlé postavě, která mizela v temně modré vodě.

"Nemůžete si vzpomenout?"

"Jenom matně. Tenkrát se mně zdálo, že to nejsem já, že se to děje někomu jinému."

Flynn přikývl. "Dusíková narkóza, takzvaná opilost z hloubky. Následky jsou případ od případu různé. Byl jste velice oslabený, takže jste neměl velkou šanci s tím bojovat. Ještě že byl nablízku váš přítel Smith."

"Smith?" zeptal se Manning váhavě. "Ten člověk, který vás dostal nahoru. Když vás sem přivezli, museli jsme ho také dát do dekompresní komory, ale ne na tak dlouho. Vyčistit váš organismus nám trvalo celých deset hodin."

Orlov. Nikdo jinej to nemoh bejt. A Morrison asi rozhod, že bude taktičtější, když Rus v tyhle chvíli ještě zatají svoji pravou totožnost. "Kdy mě pustíte?"

"Proboha, člověče, nejdříve tak za čtrnáct dnů." Flynn potlačil úsměv. "Netvařte se tak otráveně. Hned jak dokončím vizitu, zavolám vašemu příteli Morrisonovi. Je tady teď pečený vařený."

Lékař odešel. Manning ležel, zíral do stropu a přemýšlel o Marii Salasové. Vybrala si sobě vlastní způsob, jak odejít, a vybrala si ho zcela vědomě, protože jí selhal temný smysl jejího života. Jako by v tom nemocničním tichu uslyšel její vysoký, dokonalý hlas odrážející se ozvěnou v závěrečném flamengu,

když ona sama pomalu mizela v mlze. Ale v té chvíli si neuvědomoval vůbec nic. Jenom prázdno a chlad, které se mu vkradly do těla a které si neuměl vysvětlit.

Otevřely se dveře a vstoupil Papá Melos. Měl na sobě pyžamo a modrý župan a pravou ruku měl zavěšenou na pásce. Posadil se na okraj postele a spokojeně se usmál.

"Nemohl jsem to vydržet, chlapče. Hned jak mně doktor řekl, že jste už přišel k sobě, počkal jsem na vhodné okamžik a vyklouzl jsem, když se sestřička nedívala. Anna řekla, že to dá vědět Sethovi, až se dostane na loď. Takže se možná později taky objeví."

"Anna?" zeptal se Manning. "Byla tady dneska ráno?"

Papá Melos najednou znejistěl.

"Je tady každý den, Harry. Byla zrovna u mě na návštěvě, když nám přišel doktor říct, že jste se probíral." Zdálo se, že hledá vhodná slova. "Podívejte, nic mně do toho není, ale vy dva jste se možná pohádali, nebo tak něco. Anna je hrozně hrdý děvče. Nikdy by se nevnucovala tam, kde ji nikdo nechce."

Nastalo krátké, trapné ticho. Manning rychle změnil téma rozhovoru. "A co vaše ruka?"

"Dobrý, Harry, docela dobrý." Stařec se šibalsky usmál. "Vlastně je všechno docela dobrý. Dostanu novou loď. Nejlepší, jakou můžete za peníze koupit. Pan Morrison řekl, že si to přeje sám ministr zahraničí."

Manning se natáhl a chytil Papá Melose za ruku. "To jsem moc rád, Papá. Opravdu hrozně moc."

Dveře se rozletěly a do místnosti vrazila postarší, obrovská sestra. Papá Melos se po ní provinile podíval a postavil se.

"To jsem si mohla myslet," řekla.

Zakřenil se na Manninga a Manning podotkl: "Připomíná mně moji matku. Kdyby žila, ať odpočívá v pokoji, byly by ve stejných letech."

Papá Melos jí proklouzl pod rukama na chodbu. Vyšla za ním a zavřela za sebou dveře.

Později se vrátila a přinesla Manningovi jídlo. Když mu pokládala táč do klína, všiml si květin ve váze u okna. Zeptal se, kdo je přinesl.

Usmála se. "Slečna Melosová. Nosí sem čerstvé květiny každý den."

Když sestra táč odnesla, zůstal ležet, díval se do ranního slunce a přemýšlel o Anně. Nepoznával se. Byl citlivější, jako by všechny smysly začaly vnímat svět kulem mnohem ostřeji. Ucítil vůni květin, která ho naplnila bolestnou touhou po Anně.

Uslyšel, jak někdo tiše zmáčkl kliku. Dychtivě se otočil. Ve dveřích stál Sergej Orlov. Měl na sobě dobře ušitý, tmavě hnědý oblek z tropické příze a sluneční brýle.

"Pan Smith, nemýlím-li se?" přivítal ho Manning.

Orlov se zasmál, sundal si brýle a posadil se na kraj postele. "Za pár minut dorazí Morrison. Mluví s doktorem. Jak se cítíte?"

"Jako bych tu ani neměl být," odpověděl Manning. "Říkali, že jste pro mě šel dolů. Jenom pro upřesnění, můžete mně říct, co se dělo?"

"Odrovnal jsem toho, co šel po mně, a plaval jsem za vámi. Hrozně jste krvácel."

"Vy jste se potopil až tak hluboko?"

Orlov přikývl. "Už jsem v takových hloubkách byl, a žádné zvláštní následky to na mně nezanechalo. Ale tentokrát jsme se museli vynořit hodně rychle. Proto ty problémy."

"A Marie?"

"Vybrala si svoji cestu úniku. Když jsem se k vám dostal, viděl jsem, jak plave hloub a hloub."

Manning tu myšlenku od sebe zahnal a poprosil Orlova o cigaretu. Rus mu jednu podal. Mlčky kouřili.

"A co se bude dít teď?" zeptal se Manning.

"Myslíte se mnou?" Orlov se usmál. "Ocitl jsem se ve velice zajímavé situaci. Oficiálně jsem mrtev. To nabízí nepřeberné množství možností."

"Jako je například trvalej pobyt na této straně barikády?"

Rus se potutelně usmál. "Proč chodit kolem horké kaše? Ráno odlétám s Morrisonem do Washingtonu. Vlastně jsme ještě tady jenom proto, abychom viděli, jestli jste se z toho opravdu dostal. Morrison si myslí, že pro mě nějakou práci najdou."

"O tom nepochybuj." řekl Manning suše.

Otevřely se dveře a vstoupil Morrison. Posadil se na druhou stranu postele a usmál se. "O co jste se to proboha pokoušel? Chtěl jste nás vyděsit?"

Podali si ruce a Manning řekl: "Před chvílí tady byl Papá Melos. Řekl mně o ty lodi. Chtěl bych vám poděkovat."

"Zasloužil si ji."

"Slyšel jsem, že budete mít na zpáteční cestě doprovod."

"Myslíte tady, Smithe?" zasmál se Morrison. "Nakonec přišel k rozumu." Na chvíli se odmlčel a potom pokračoval. "Vlastně jsem tady, abych vám oficiálně poděkoval."

"Není třeba," odpověděl Manning. "Šel jsem do toho především z osobních důvodů. To vy přece víte."

"Samozřejmě. Celá ta záležitost zůstane přísně utajena. Musím říct, že místní úřady pracují v tomto ohledu opravdu vynikajícím způsobem. Naše vláda velice lituje, že vám za daných okolností nemůže vyjádřit své díky veřejně. Ale existují jiné způsoby, jak se vám odvděčit. Byl jsem požádán, abych vás informoval o úmyslu nahradit vám plně vše, o co jste přišel ztrátou vašeho obchodu v Havaně."

Manning nevěděl, co na to říct. Morrison kývl na Orlova a postavil se. "Vypadáte velice unaveně, Harry. Potřebujete se prospat. Ještě se tady stavíme, než odjedeme."

Když odešli, zůstal ležet a díval se z okna. Takže teď by mohl začít od začátku. Měl by nejenom loď, ale i dost peněz, a mohl by začít podnikat. Ta myšlenka ho nesmírně povzbudila. Odhodil pokrývku a spustil nohy na podlahu. Vrávoravě zamířil ke skříni. Měl pocit, jako by se vznášel.

Na ramínku visel jeho nejlepší gabardénový oblek, bylo tam i čisté prádlo a boty. Určitě to všechno přinesla Anna nebo Seth, aby měl co na sebe, až ho propustí z nemocnice. Místo košile si na sobě nechal světle modrý kabátek od pyžama. Chvíli mu trvalo, než se dostal do obleku, protože ho bolelo zraněné rameno, ale nakonec si sako zapnul jenom uprostřed a prázdný rukáv nechal volně viset.

Chodba byla prázdná. Sešel po schodech na jejím vzdálenějším konci do přízemí, které se hemžilo spoustou lidí. Někteří z nich na sobě měli bílé pláště, ale většinu tvořili pacienti. Přešel do příjemné, vykachlíkované vstupní haly. Ocítl se přímo před širokými, skleněnými dveřmi.

U vchodu stál vrátný v uniformě. Zkoumavě se na Manninga podíval. "Potřebujete zavolat taxi, pane?"

Manning chtěl už už říct ano, ale v poslední chvíli si vzpomněl, že nemá ani vindru. Zakroutil hlavou.

"Jsem první den na nohách. Trocha pohybu mně jenom prospěje."

Neušel ani padesát metrů a uvědomil si, že udělal velikou chybu. Pokračoval ale dál a postranními uličkami se blížil k přístavu. Snažil se držet pokud možno ve stínu.

Pot mu stékal ve stružkách po obličejí a krku a vsakoval se do límečku pyžama. Začalo ho bolet rameno, ale nakonec zahrnul za roh a ocítl se na nábřeží uprostřed davu lidí, kteří do sebe strkali a naráželi. Ze všech sil se snažil uchránit zraněné rameno. Někdo ho do něj udeřil košíkem. Spolkl výkřik a prodral se ke kamenné zdi na okraji nábřeží.

Asi sto metrů před sebou spatřil v ohybu přístavu kotvící Grácii. Na zádi stála Anna a spouštěla do vody kbelík přivázaný na lanu. Pozoroval ji, jak začala drhnout palubu.

Najednou ho někdo zatahal za prázdný rukáv. Podíval se dolů, a uviděl dvaadvacítku, malého černošského chlapce v dresu amerického fotbalového klubu, který jim kdysi dávno ukázal, kde bydlí Garcia.

"Hej, pane, copak si mě nepamatujete?"

"Tebe? Tebe si budu pamatovat do smrti." Manning ukázal na Grácii. "Jdi a vyříd' tý paní, co meje palubu, že mně to je moc líto, ale že se po svých už dál nedostanu."

Chlapec na něho zaraženě zíral. "To je všechno, pane?"

"Jo, všechno," odpověděl Manning. "A až jí to vyřídíš, počkej na mě na lodi. Vsadím se o deset šilinků, že ti to bude stát za to."

Chlapec vystřelil do davu a okamžitě se mu ztratil z dohledu. Manning se posadil na zeď. Bylo hrozné vedro. Zavřel oči a snažil se zahnat mráčky, které se o něho pokoušely. Když oči opět otevřel, byla už Anna pár metrů od něho.

Zachytil výraz jejího obličejí, její zmatené pocity - údiv, strach i hněv. Doběhla k němu, vytáhla kapesník z náprsní kapsy jeho saka a otřela mu pot z čela.

"Ty blázne!" vyrazila ze sebe. "Ty zatracenej, potrhlej blázne! Můžeš mně vysvětlit, o co ti jde? Chceš se snad zabít?"

Zakroutil hlavou. "Jenom se pokouším přesvědčit jednu paličatou Řekyni, že ji miluju. Nic víc."

Na chvíli se k němu přitiskla a opatrně, jako by ho spíš podpírala, se ho chytila za sako. Volnou rukou ji něžně pohladil po vlasech.

"Anno, myslíš si, že máme nějakou naději? Ale opravdu, myslíš si to upřímně?"

Vzhlédla k němu. Zachvěla se, tvářejí oživly. "Vím jedno, Harry Manningu. Když to nezkusíme, budeme toho celý život litovat."

Ovinula mu ruku kolem pasu, společně se vnořili do davu a vydali se směrem ke Grácii.